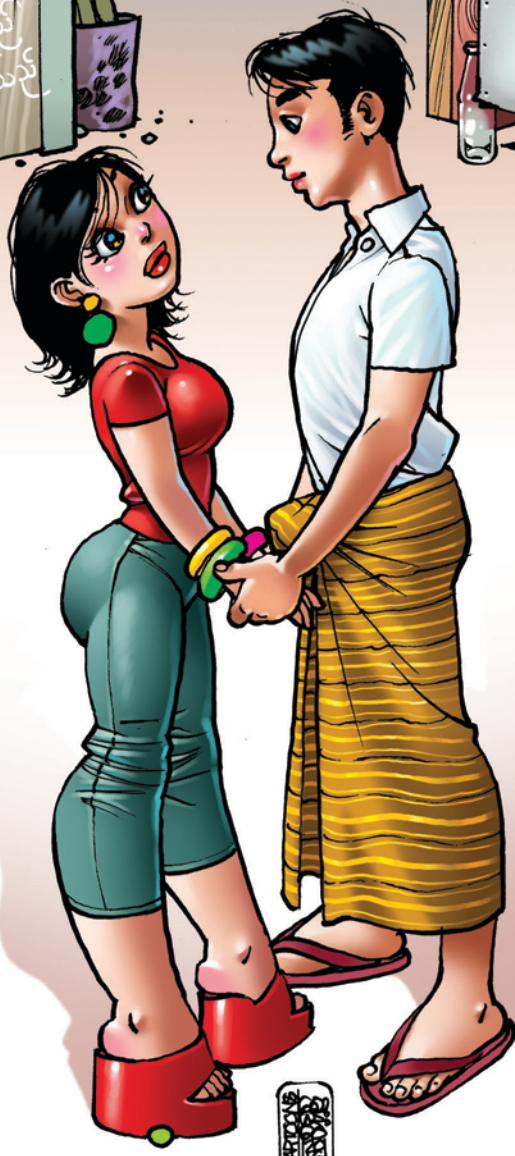
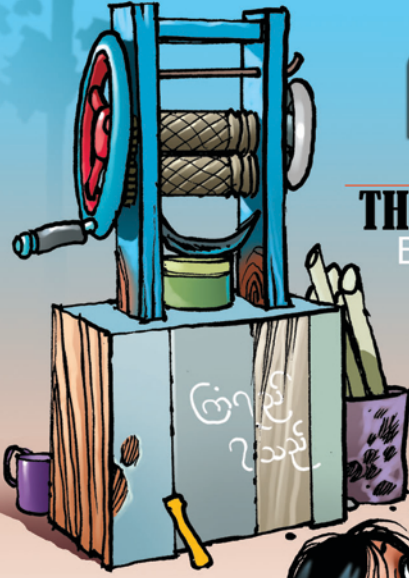

မေတ္တာ လမ်းဆုံ

THE CROSSROADS II
BILL HARRISON

မေတ္တာ
လမ်းဆုံ

မေတ္တာလမ်းဆုံ
CROSSROADS II
BILL HARRISON

DECEMBER 2016

Ethnic Studies Center

အမှတ် (၁၄၆)၊ ၃၇ လမ်း၊ အလယ်ဘလောက်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

Tel : 01- 249068, Mobile : 09 260664344
email: ethnicrc@gmail.com

Published by
Price : 1500 Ks
Circulation : 1000
Illustrations &
Cover Design : Saw Min Wai
Layout : Win Htun
Publisher : U Zaw Oo (Ethnic Studies Center) (01864)
Copyright : Bill Harrison
Printed in : Than Htike Yadanar (00082)
No. 84/86, 50th Street,
Pazundaung Township, Yangon.

ထုတ်ဝေသည့်
ကုမ္ပဏီလောကီ
အညွှန်း
CPI

Bill Harrison
ပထမအကြိမ်၊ မေတ္တာလမ်းဆုံ၊ Bill Harrison
ဦးဇော်ဦး (Ethnic Studies Center) Bill Harrison
စာ ၁၉၄၊ ၁၄.၆၁ x ၂၃.၅ စင်တီမီတာ

လမ်းဆုံ

လမ်းဆုံ၏ eetuf

မွန်ဆောင်မြို့ကလေး၏ နံနက်ခင်းသည် မနေ့ကပုံစံဖြင့်ပင် မိုးလင်းခဲ့သည့်အတွက် မြို့လယ်က လမ်းဆုံမှာ ရွှေဝါနုရောင် နေရောင်ခြည်ပင် ဖျန်းစ ပြုနေပါပြီ။ မိုးမလင်းမီကပင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေသည့် လမ်းဆုံလက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့် စားဖွယ်စုံဆိုင်မှာတော့ လမ်းဆုံပရိသတ်တွေဖြင့် စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

မွန်ဆောင် မြို့ကလေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အလယ်မှာ ရှိသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထက်အောက်၊ ဝဲယာက ဒေသအသီးသီးကို သွားလိုသူတွေ လာရောက်တည်းခို သည့် မြို့ကလေးဖြစ်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး ပွင့်လင်းရာသီ ကာလဖြစ်သည့် ၂၀၁၄-ခုနှစ်ဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြားသား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွား ဧည့်သည်တွေ လာရောက်တည်းခိုသည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ မွန်ဆောင် မြို့ကလေး၏ မြို့လယ်ခေါင်က လမ်းဆုံနှင့် ဈေးဆိုင် တွေမှာ မြို့ဈေးကြီးထဲမှာ နိုင်ငံတကာက လာကြသည့်

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေ လျှောက်ကြည့် နေကြတာ ဈေးဝယ်နေကြတာကို နေ့စဉ် တွေ့မြင်နေကြရသည်။

မွန်ဆောင်မြို့လယ်ခေါင်က လမ်းဆုံသည် အစည်ကားဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ စားသောက်နေသူတွေနှင့် ထိုင်ပြီး လမ်းဆုံက မြင်ကွင်းမျိုးစုံ ကို ကြည့်နေသူတွေရှိသည်။ ဈေးဝယ်သူ၊ ဈေးသွားသူ၊ ပြန်သူ၊ ရောင်းဝယ်သူ ပခုံးထမ်း၊ ခေါင်းရွက်သမား၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာနေတာ တွေကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့ ကြရသည်။ လူစည်ကားရာ လမ်းဆုံဖြစ်လို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာသည့် ဂျပန်လုပ် မော်တော်ကားများနှင့် တရုတ်လုပ် မော်တော် ဆိုင်ကယ်များဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် လမ်းဆုံဖြစ်သည်။

မွန်ဆောင်မြို့ကလေး၏ သာမန်လူစည်ကားရာ လမ်းဆုံမှ အယူ အစွဲ ပြင်းထန်သည့် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး ခယောင်းလမ်းကို ရဲဝံ့စွာဖြင့် ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းပြီး မေတ္တာလမ်းဆုံဖြစ်အောင် ဖော်ဆောင်ခဲ့သူ နှစ်ယောက်ကတော့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဘေးချင်းကပ် ဆိုင်က အလှကုန်နှင့် ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် မသင်းသင်းတို့ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက လူပျိုနှင့် အပျိုဖြစ်နေသည်။ လမ်းဆုံမှာ သူတို့ပိုင်သည့် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်က ဘေးချင်းကပ်ဖြစ်နေသည်။ ကိုမောင်ဝင်းက လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့် အသင့်သုံး၊ အမြန်ရ စားဖွယ်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ မသင်းသင်းက အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးသုံး အလှကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ဆေးပစ္စည်းမျိုးစုံဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဆေးပစ္စည်းမျိုးစုံဆိုသည့်အတိုင်း နိုင်ငံခြား ဆေးမျိုးစုံသာမက တိုင်းရင်းဆေးမျိုးစုံကိုလည်း ရောင်းသည့် ဆိုင်ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းဆေးမျိုးစုံတွင် မသင်းသင်းတို့မိသားစု ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်က ဖော်စပ်ရောင်းချလာခဲ့သည့် အစွမ်းထက်သည့် တိုင်းရင်း ဆေး တွေကိုပါ ရောင်းချသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

မွန်ဆောင်မြို့လယ်ခေါင်က လမ်းဆုံမှာ ဘေးချင်းကပ်တည်ရှိပြီး ရောင်းကောင်းသည့် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်တို့၏ ပိုင်ရှင်တွေက ငယ်ဂုဏ်အပြည့် ရှိကြသည့် လူပျိုနှင့် အပျိုဖြစ်နေသည်။ လူပျိုကိုမောင်ဝင်းက

အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ ကျန်းမာသည်။ အသားလတ်သည်။
 ယောက်ျားပီသသည့် ဟန်ပန်အမူအရာရှိသည်။ ဥပမိရုပ် ကောင်းသည်။
 ခန့်သည်။ သန့်သည်။ မိန်းမကြိုက်သည့် ရုပ်မျိုးလိုပြောရမည် ဖြစ်သည်။
 အသက်အရွယ်ကလည်း သုံးဆယ်မပြည့်သေးလို့ ယူဆရသည်။ လူတိုင်း
 ကို ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံသည့်အပြင် မျက်နှာက ထာဝစဉ်ပြုံးရွှင်နေသဖြင့်
 ကိုမောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင်ကို စားသုံးသူတွေကိုယ်တိုင်က ပေးသည့်
 ဆိုင်နာမည်ဖြစ်သည့် ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်ရသည်။

ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ဆိုင်ဖြစ်သည့် မိုးတိမ်
 အလှပြင်ပစ္စည်းနှင့် ဆေးမျိုးစုံအရောင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်အပျို မသင်းသင်း
 ကလည်း အသက်အရွယ်က နှစ်ဆယ်ကျော်၊ အစိပ်ပိုင်းဖြစ်လို့ မဟိုင်းသေး
 သည့် မိန်းမချောဖြစ်သည်။ မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့်လွန်းသည့် အရပ်အမောင်းဖြင့်
 ကြည့်ကောင်းသည်။ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်
 သည့် အချိုးအဆစ်၊ ဖုဖုဖောင်းဖောင်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ
 ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိနေကြသည့်အတွက် စွဲမက်စရာကောင်းပြီး မြင်သူတိုင်း
 ရင်ခုန်ရသူဖြစ်သည်။ မသင်းသင်းက ကုလားဆင်ချောသဖြစ်လို့
 ဘောလီဝုဒ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်လို ချောသူဖြစ်သည်။

ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်ဆိုင်က
 မိုးတိမ် အလှကုန်နှင့် ဆေးပစ္စည်းဆိုင်ပိုင်ရှင် မသင်းသင်းတို့သည်
 မွန်ဆောင်မြို့မှာ အတူမွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူတွေ ဖြစ်သည့်အပြင် စီးပွား
 ပြိုင်ဖက်လည်းမဟုတ်သည့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေဖြစ်သည်။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး
 ဖြစ်ရုံသာမက အသက်ငယ်၊ အရွယ် ကောင်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်း၊
 ကိုယ်ပိုင်စီးပွားတွေက လည်းကောင်းသည့် လူပျိုနှင့် အပျိုဖြစ်နေသည်။
 လူပျိုနှင့် အပျိုတို့ လမ်းဆုံမှာ နေ့စဉ်ဆုံတွေ့နေကြရလို့ သံယောဇဉ်တွေ
 ဖြစ်နေကြသည်။ နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း ရင်ခုန်နေခဲ့ကြ တာ
 ကာလကြာပြီဖြစ်သည်။ လူပျိုနှင့်အပျိုပဲ ကြိုက်လျှင် လက်ထပ်ယူလိုက်ကြ
 ပေါ့လို့ လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလို့မရသည့် အခြေအနေက သူတို့
 နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနှစ်ခုကြားမှာ မဟာတံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကာကွယ်

တားဆီးနေသည်။ မောင်ဝင်းက မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူဖြစ်ပြီး မသင်းသင်းက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်နေသည်။ ဘဝနှစ်ခုကြားမှာ ဘာသာကိုးကွယ်မှုတံတိုင်းကြီး ခြားနေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော် အုပ်ချုပ်လာခဲ့ကြသည့် စစ်အာဏာရှင်တွေသည် မပေးလျှင် မဖြစ်တော့လို့ ဒီမိုကရေစီ တချို့ တစ်ဝက်ကို မလွှဲမရှောင်သာဘဲ ပြည်သူတွေကို ပေးထားရသော်လည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် အာဏာကို ရာနှုန်းပြည့် ပြန်လိုချင်နေကြသည်။ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လျှင် အာဏာပြန်သိမ်းဖို့ အသင့်ပြင်ထားသည်။ အာဏာရှင်၏ အလိုတော်ရှိ ဘက်တော်အားတွေကလည်း တိုင်းပြည်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်စေမည့် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး အဓိကရုန်းတွေကို ဖန်တီးလာကြသည်။ အာဏာရှင်က လက်သပ်မွေးပြီး ကိုးကွယ်ထားသည့် ရဟန်းအချို့ ကလည်း အာဏာရှင်ခိုင်းတာတွေ လုပ်နေကြသည်ဟု ပြည်သူတွေက ယုံကြည်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏တချို့မှာ ဘာသာရေးအဓိကရုန်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ စောင့်ရှောက်ရေး အသင်းအဖွဲ့ ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုတွေ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အစဉ်အဆက်က နှစ်ပေါင်း ရာချီ၍ ညီညီညွတ်ညွတ်၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ပျော်ရွှင်စွာနေလာ ခဲ့ကြသည့် မွန်ဆောင်မြို့ကလေးကိုလည်း ဘာသာရေး အဓိကရုန်း ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်သူတွေ ပေါ်လာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သူ နှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတို့ ချစ်ခင်မှု ပျက်ပြားအောင်၊ သွေးကွဲအောင်၊ ရန်သူတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးသူတွေ ပေါ်လာသည်။

မောင်ဝင်း၏ ပြီးချိစားသောက်ဆိုင်နှင့် မောင်ဝင်း၏ ညီမဝမ်းကွဲ မစန္ဒာ၏ စန္ဒာအလှပြင်ဆိုင်မှာ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ စောင့်ရှောက်သူ တွေက အမှတ်တံဆိပ် စတစ်ကာတွေကို လာကပ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သည့် မောင်ဝင်းနှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သည့် သင်းသင်း တို့ကို ကင်းကင်းနေကြဖို့ သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ လာကပ်သည့် စတစ်ကာတွေကို ခွာပစ်လျှင် အမျိုးဘာသာကို မချစ်သူ အဖြစ် စွဲချက်တင်ပြီး ရန်ရှာနိုင်သည်။ ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။ စီးပွားပျက်အောင်

လုပ်နိုင်သည်။ အဲဒီတော့ သဘောမတူသော်လည်း မဖြုတ်ဘဲ ထားရ တော့သည်။ ကိုမောင်ဝင်းနှင့် မစန္ဒာတို့ မောင်နှမသည် အစွလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတွေကို မုန်းသူတွေအဖြစ် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေခဲ့ တော့သည်။

နိုင်ငံရေးလှည့်ကွက်၊ အာဏာရှင်လက်ပါးစေတို့၏ လုပ်ရပ် ဆိုတာကို သိနေ သည့် မြို့သူ၊ မြို့သားတွေက ဘာသာရေးအဓိကရုန်း လှုပ်ရှားမှုတွေကို စိတ်မဝင်စားကြဘဲ မြို့သူ၊ မြို့သားအချင်းချင်း ရှေးမူ မပျက် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေထိုင်ကြသည်။ သာရေး၊ နာရေးရှိလျှင် လူမျိုးဘာသာ မခွဲခြားဘဲ သွားသည်။ စားသည်။ ကူညီပိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက် သည်။ မိမိတို့ ယုံကြည်ရာအရလည်းကောင်း၊ မိန်းဖလာအရလည်းကောင်း ဘာသာ တရားကို လက်ခံထားကြသော်လည်း အစွမ်းရောက်ကြသည် မဟုတ်၊ အစွဲအလမ်းကြီးကြသည်မဟုတ် ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံနေထိုင် ခဲ့ကြသည်။ အဲဒီအခြေအနေကို ဖြိုခွဲ၊ ဖျက်ဆီးလိုသူတွေက ပြဿနာ ဖန်တီးလာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေနှင့် အစွလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ တွေကြားမှာ ရန်လို မုန်းတီးမှုတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးသည်။

မွန်ဆောင်မြို့၏ ရိုးရာစဉ်လာမပျက် နှစ်စဉ်ကျင်းပသည့် ကထိန် လှည့်ပွဲကို အခါတိုင်းလိုပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပါဝင်ဆင်နွှဲနေကြသည့် အစွလာမ်ဘာသာဝင် အပျို၊ လူပျိုတွေကို အမျိုးဘာသာ ချစ်သူဆိုသည့် လူရမ်းကားအုပ်စုက နှောင့်ယှက်ကြတော့သည်။ သင်းသင်းကို အကာ အကွယ်ပေးသည့် မောင်ဝင်းကိုပါ မျိုးမစစ်သူ၊ မျိုးမချစ်သူအဖြစ် စွဲချက် တင်ပြီး ရန်ရှာကြတော့သည်။ ဒီအခြေအနေကို ကြားဝင် ဖျန်ဖြေသည့် ဆိုက်ကားသမား ကိုသန့်ကိုပါ ရန်ရှာကြတော့သည်။ ဘယ်သူပစ်လိုက် မုန်းမသိရသည့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးက ကိုသန့်၏ ခေါင်းကို ထိမှန်လို လဲကျသွားခဲ့သည်။ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ အသက်လုပြီး ထွက်ပြေး ခဲ့ကြသဖြင့် သေဘေးမှ သိသိလေး လွတ်ခဲ့ကြသည်။ အမျိုးကိုမချစ်၊ မျိုးမစစ်သည့် မောင်ဝင်းသည် ကုလားမသင်းသင်းကို အကာအကွယ် ပေးသည်ဆိုသည့်စွဲချက်ဖြင့် ရန်ရှာလာကြသည့်အတွက် မောင်ဝင်း၏

ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်နှင့် သင်းသင်း၏ မိုးတိမ်အလှပြင်ဆိုင်ကို ခေတ္တ ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ကထိန်လှည့်ပွဲနေ့က ခေါင်းပေါက်သွားသည့် ကိုသန့်လည်း ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူနေရသည့်အတွက် ဆိုက်ကားမထွက်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ ကိုသန့်သည် လမ်းဆုံက ရွှေညောင်ပင် အနွေးယာဉ်ဂိတ်၏ ဂိတ်မှူး ဖြစ်သည်။ ကိုသန့်သည် ဆိုက်ကားနင်းနေသော်လည်း ခေသူမဟုတ်၊ အနွေးယာဉ်လုပ်သားတွေထဲမှာ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရသူဆိုလို့ ကိုသန့် တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ကိုသန့်သည် စစ်အာဏာရှင်အစိုးရ၏ ပညာရေး ချွတ်ချုံကျအောင် လုပ်ခဲ့သည့် စနစ်ရဲ့သားကောင်တွေထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကိုသန့်သည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး စာပေးစာယူစနစ်ဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ပညာမတတ်၊ ကျောင်းပြီးသည်။ အလုပ်လက်မဲ့၊ အဲဒီတော့ ဘွဲ့ရ ကိုသန့်သည် ဆိုက်ကားသမားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆိုက်ကားနင်း နေသော်လည်း ခပ်ညံ့ညံ့ မဟုတ်၊ ပြောတိုင်းမယုံ၊ ဟောတိုင်းလက်မခံ၊ အရာရာကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားပြီး အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကထိန်လှည့်သည့်နေ့က ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲထိမှန်လို့ လဲကျနေစဉ်မှာ ကိုသန့် ပြောခဲ့သည့် စကားကို မြို့သူ၊ မြို့သားတွေ ကြားယောင်နေကြသေးသည်။

“မောင်ဝင်း ... သင်းသင်းကို အန္တရာယ်ကင်းအောင် ခေါ်သွား။ ငါတို့ မြို့သူ၊ မြို့သားတွေရဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို ဘာသာရေး အကြောင်းပြပြီး ဖျက်ဆီးဖြိုခွဲတာ ငါလက်မခံဘူး။ အဖြစ်မှန်နဲ့ အမှန်တရား ဟာ တစ်နေ့မှာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဖျက်သမားတွေ ကျဆုံးရမယ်”

ကိုသန့်၏ စကားသည် မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေကို အိပ်ငိုက်၊ မှိုင်းမိတော့မည့်ဘဝမှ လှန်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်ပေ သားပဲလို့ သတိရသွားကြသည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ အတူတကွ နေထိုင်လာခဲ့ကြသည့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေသည် ဘာသာ ကိုးကွယ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး မုန်းတီးကြရမည်။ ရန်သူတွေ ဖြစ်ကြ ရတော့မည်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ လက်မခံနိုင်ဖြစ်ကြရသည်။ မောင်ဝင်းနှင့်

သင်းသင်းတို့ကလည်း လက်ပွမ်းတတီး ပြန်လည်ဆက်ဆံနေပြီပဲ။
ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာသည် ဘာပြဿနာမှမရှိ ဆိုတာကိုပြကြ
သည်။ မိမိယုံကြည်ရာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ကြပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်
နေကြဖို့သာ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကိုပြပြီး ပိတ်ထားသည့် သူတို့၏
ဆိုင်တွေကို ပြန်ဖွင့်ကြသည်။

ဒီတော့မှ မွန်ဆောင်မြို့ကလေးကို လောင်မြိုက်တော့မည့်
ဘာသာရေးရှိမီးသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းပြီး ငြိမ်းသွားလေတော့သည်။
မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတို့၏ ရိုးသားဖြူစင်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ဆူပူမှုဖန်တီးကာ နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြံစည်သူတွေ မအောင်မမြင်
ဖြစ်သွားသည်။ လူမျိုးနှင့် ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ မခွဲခြားဘဲ ချစ်ခင်
ရင်းနှီးပြီး စည်းလုံးညီညွတ်စွာ အတူတကွ လက်တွဲနေထိုင်ကြမှ အေးချမ်း
မည်ဆိုသည့် သင်ခန်းစာကို ရလိုက်ကြသည်။

မေတ္တာလမ်းဆုံ

CROSSROADS II

BILL HARRISON

၁။ ယဏ်ပျံ & မ နေ့ရက်များ

ဦးမောင်မောင်နှင့်ဇနီး
ဒေါ်သီရိတို့၏ ဆိုင်ကြီး
ကလည်း မွန်ဆောင်၏
လမ်းဆုံ တစ်
နေရာမှာပင် ရှိ
သည်။ မောင်ဝင်း
နှင့် သင်းသင်းတို့ဆိုင်
တွေနှင့် မနီးမဝေးမှာပင်
ရှိသည်။ ဆိုက်ကား
သမား ကိုသန့်တို့၏
ရွှေညောင်ပင် အနွေးယာဉ်
ဂိတ်နှင့် ပိုနီးသည်။ ဦးမောင်မောင်
က ကုန်မာနှင့် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း
မျိုးစုံကို တာဝန်ယူပြီးရောင်းသည်။

ဒေါ်သီရိက အဝတ်အထည် ရောင်းသည်။ သူတို့လည်း သူ့မိတ်နှင့်သူ တသွက်သွက်ရောင်း နေရသည်။ မွန်ဆောင်၏ မြို့လယ်ခေါင် လမ်းဆုံကိုက အရောင်းအဝယ် ကောင်းသည့်နေရာ ဖြစ်နေသည်။ ဦးမောင်မောင်သည် လမ်းဖြတ်ကူးရန် စောင့်ရင်း ဆော့နေကြသည့် မြေးမလေးတိုးတိုးနှင့် စိုးစိုးတို့ကို ကြည့်နေသည်။ သမီးမစန္ဒာက မွေးသည့် မြေးအမှာ ညီအစ်ကို ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မွေးပြီး ရှစ်လသား တွေအရွယ်မှာ မိမိ၏ သားမက်ဖြစ်သူ ရဲထွဋ်က မယားနှင့် သားလေး နှစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး မွန်ဆောင်က ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သားနှစ်ယောက် ဆယ်နှစ် ပြည့်သည်အထိ ပြန်ရောက်မလာတော့ပါ။

ရဲထွဋ် မွန်ဆောင်က ထွက်သွားတော့ မစန္ဒာရဲ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်သူ မောင်ဝင်းက မစန္ဒာနှင့် အမှာတူလေးတိုးတိုးနှင့် စိုးစိုးကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နေခဲ့ရသည်။ တိုးတိုးနှင့် စိုးစိုးတို့သည် ဦးလေးဖြစ်သူ မောင်ဝင်းကိုပဲ အဖေအရင်းလို ခင်တွယ်နေခဲ့ကြသည်။ ယခုလည်း တိုးတိုးနှင့် စိုးစိုးတို့သည် သူ့ဦးလေး မောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင်ကို သွားပြီး စာကျက်ကြရန်အတွက် လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ လုပ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ လမ်းမဖြတ်ကူးမီ စာအုပ်တွေပိုက်လျှင်ဖြင့် ဖားပြုတ်တစ်ကောင်ကို တုတ်ဖြင့် ထိုးကော်ဆော့နေကြသည်။ ရွှေညောင်ပင် အနွေးယာဉ်ဂိတ်က ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် ကိုသန့်က လှမ်းအော်သတိပေးသည်။

“မလုပ်နဲ့လေ သူ့ဘာသာသူနေတာ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

ကိုသန့်၏ စကားကို နားထောင်တာမဟုတ်၊ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်လို့ ဖားဖြုတ်ကြီးကို ထားခဲ့ပြီး လမ်းဖြတ်ကူးကာ မောင်ဝင်း၏ ဆိုင်ထဲကို ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို ကို ကြည့် နေသည့် ဒေါ်သီရိကလည်း မြေးလေးနှစ်ယောက် သူ့တူ မောင်ဝင်း၏ ဆိုင်ထဲကို ရောက်သွားပြီဖြစ်လို့ စိတ်ချလက်ချဖြင့် ဈေးရောင်းနေ တော့သည်။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မောင်ဝင်းက တူလေး နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်၏ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ကျောင်းစာ

တွေ လုပ်ခိုင်းထားသည်။ မောင်ဝင်းသည် သူ့ယောက်ဖ ကိုရဲထွဋ် မြို့က ထွက်သွားသည့် အချိန်မှစပြီး မစန္ဒာနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မစန္ဒာ၏အိမ်မှာ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကိုမောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင်မှာ မကြာမီကမှ အလုပ် ဝင်ခဲ့သည့် စားပွဲထိုး ညိုမေသည် သွက်လက်ချက်ချာသူဖြစ်သည်။ စားသုံးသူတွေက ညိုမေကို သဘောကျသည်။ ငယ်ဂုဏ်လေးရှိသည့် အပြင် ညိုချောလေးဖြစ်လို့ စားသုံးသူတွေက ညိုမေကို သဘောကျ သည်။ လူတိုင်းကို ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံသည့် ညိုမေကြောင့် ပြုံးချို စားသောက်ဆိုင် ရောင်းကောင်းနေသည်။ လမ်းဆုံက ဆိုင်တွေ အားလုံးပင် ရောင်းကောင်းကြသည်။ မောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင်က စားပွဲထိုးအသစ် ညိုမေကြောင့် ပိုပြီး ရောင်းကောင်းနေသည်။ ညိုမေကလည်း ဆိုင်ထဲဝင်လာသူကို ကြိုဆိုသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲရှင်”
“ဆိုင်မှာရှိတာ အားလုံးကို သုံးဆောင်မယ်”
“ရပါတယ်ရှင်”

ညိုမေက ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောသည့်အတွက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည့် ကာလသားတွေက သဘောကျသွားကြသည်။ စားပွဲထိုး ဆိုတာ ဒီလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှင်ရှင်ပျပျ ညွှန်ခံမှပေါ့လို့ ပြောကြသည်။ ကာလသားလေးတွေက ဆိုင်မှာရရှိသည့် အစားအစာတွေကို ရေးထားသည့် မီနူးကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်သာ ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကတော့ စားပွဲထိုးညိုမေကိုပဲ ကြည့်ပြီး စားစရာ မှာနေကြသည်။ ပြုံးချိုဆိုင်မှာ ယခင်က လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီမစ်နှင့် မုန့်အနည်းငယ်သာ ရခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ အစားအသောက် အတွက် အကြော်၊ အလှော်၊ အပြုတ်တွေပါ ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်း၏လုပ်ငန်း တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်ထားမှုဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်း ကိုယ်တိုင်က အစားအသောက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ချက်ပြုတ်

တတ်သည်။ သူ့အဖေ၊ ဒေါ်သီရိက သင်ပေးထားတာ ဖြစ်သည်။

ပြီးချိန်စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဘေးချင်းကပ်က မိုးတိမ်၏ ဆိုင်တံခါးပိတ်သံကြားရလို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သင်းသင်း အိမ်ပြန်တော့မည် ဆိုတာကို မောင်ဝင်းက သိလိုက်သည်။ နေ့စဉ် နှုတ်ဆက်နေကျ အတိုင်း သင်းသင်းကို မျက်နှာပြု၊ လက်ပြနှုတ်ဆက်ရန် ငွေသိမ်း ကောင်တာမှ ဆိုင်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ပိတ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်တော့မလို့ ဘိုင်စကယ်ကို တွန်းထုတ်လာသည့် သင်းသင်းကို တွေ့လို့ မျက်နှာရော၊ လက်ပါပြပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သင်းသင်း ကလည်း ပြန်ပြသည်။ ပြီးရယ် နှုတ်ဆက်သွားသည်။

“မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြမယ်နော်”

မောင်ဝင်းက သင်းသင်းကို လက်ပြနှုတ်ဆက်တော့ ညှိမေနှင့် အမွှာညီအစ်ကို တိုးတိုးနှင့် စိုးစိုးတို့ကလည်း သင်းသင်းကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ သင်းသင်းကလည်း အားလုံးကို ချစ်ခင်စွာ ဖြင့် ပြန်ပြနှုတ်ဆက်သွားလေသည်။ ဆိုင်ထဲကို ပြန်ဝင်လာသည့် မောင်ဝင်းက မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော၊ ချစ်စရာကောင်းသော၊ လှသော သင်းသင်းကို ချစ်ရေးဆိုချင်သည်။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းချင်သည်။ သာမန် အခြေအနေဆိုပါက ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သာမန်အခြေအနေမဟုတ်သည့် ဘာသာ ကိုးကွယ်မှု မတူဆိုသည့် အချက်ကြောင့် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ မောင်ဝင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ၊ သင်းသင်းက မူဆလင်ဆိုသည့် အစွဲလမ်းဘာသာကိုးကွယ်သူဆိုတဲ့ အတားအဆီးကြီးက ကြားခံ နေသည်။ ဒီယဉ်ကျေးမှုနှင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာကြီးကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီး ဖြတ်ကျော်ရမလဲ၊ တွေးပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သင်းသင်းစီးနင်းလာသည့် ဘိုင်စကယ်သည် ရွှေညောင်ပင် အနေးယာဉ်ဂိတ်ကို ဖြတ်တော့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ခရီးသည် မျှော်နေသည့် ကိုသန့်က နှုတ်ဆက်သည်။

“နာဘီ လာကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးကြားလို့

စိတ်မကောင်းဘူး။ သတင်း မေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး နေပါတယ်”

နာဘီလာဆိုတာ သင်းသင်း၏ အဘွားဖြစ်သည်။ သင်းသင်း၏ ဆိုင်မှာ တင်ရောင်းသည့် တိုင်းရင်းဆေးတွေကို ဖော်စပ်ပေးနေသူဖြစ်သည်။ ဆေးရည်နှင့် ဆေးမှုန့်ပြုလုပ်နည်းတွေကို သင်ပေးနေသည့် အဘွား ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းစဉ်ကတော့ သင်းသင်း၏ ဆိုင်ကို မကြာခဏလာပြီး ဆိုင်၏ အခင်းအကျင်းတွေကိုပါ ကြီးကြပ်ညွှန်ကြား ပေးနေခဲ့သေးသည်။ အခုတော့ နာဘီလာအဘွား ကျန်းမာရေး မကောင်း တော့လို့ အိမ်မှာ အနားယူနေရပြီဆိုတာ ကြားသိကြရလို့ လမ်းဆုံ ပရိသတ်တွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာကိုးကွယ်သူ အဘွားနာဘီလာ အသက်ရှည်ပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေလို့ လမ်းဆုံက ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူတွေက ဆုတောင်းပေးနေကြသည်။

၂ မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာသည် t v D

မွန်ဆောင်မြို့ကလေးတွင် ပြည်သူ့ဆေးရုံ တစ်ရုံသာရှိသည်။ ကုတင်တစ်ရာ မျှသာဆံ့သည့် တိုက်နယ်ဆေးရုံဖြစ်သည်။ ဒေသခံ ပြည်သူတို့၏ ကျန်းမာရေးအတွက် အားထားရာ တစ်ခုတည်းသော ဆေးရုံဖြစ်သည်။ မြို့ငယ်တစ်မြို့၏ တိုက်နယ်ဆေးရုံဖြစ်သည့် အား လျော်စွာ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျေးလက်နေ ပြည်သူတို့၏ ကျန်းမာရေးကို တာဝန်ယူ ပေးနေ ရသည်။ ဆရာဝန်နှင့် ဆေးရုံ

ဝန်ထမ်းတွေ ထမ်းဆောင်နေရသည့် တာဝန်တွေက ဝန်နဲ့အား မမျှ ဖြစ်နေသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေက ကျန်းမာရေးကောင်းနေကြလို့ တော်ပေသေးသည်။ မွန်ဆောင်မြို့သားတွေထဲက ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့် အဘိုးအို တစ်ယောက်ကတော့ မွန်ဆောင် ဆေးရုံကို တက်ရောက် ကုသနေရပါသည်။

အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်လို့ ကိုးဆယ်ဘက်ကိုနီးပြီဖြစ်သည့် အဘိုးအိုသည် မွန်ဆောင် မြို့၏ မြို့မိ၊ မြို့ဖ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း၊ ရတနာ ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုသည် မျိုးရိုးနှင့် မိရိုးဖလာ ယုံကြည်မှု အစဉ်အလာအရ မူဆလင်လူမျိုး၊ အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်။ မူဆလင်တွေက သာမက မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူတွေကပါ လေးစားရသည့် အဘိုးအို ဖြစ်သည်။ မီးစာကုန် ဆီခမ်းအရွယ်ရောက်လာလို့ အဘိုးအို ကျန်းမာရေး ကျဆင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဘိုး၏ နောက်ဆုံးနေ့က မကြာမီ ရောက်လာတော့မည်ဆိုတာကို အားလုံးက သိနေကြသည်။

မွန်ဆောင်မြို့ကလေးရဲ့ တိုက်နယ်ဆေးရုံထဲကို ဘောလီဂုဒ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားလို့ ထင်ရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် လူဖြောင့် တစ်ယောက် ဝင်လာနေသည်။ ဝင်လာသူကို မြင်သာတာက အင်္ကျီ လက်ရှည် နှင့် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားပြီး ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကို ပတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်းက ခြောက်ပေခန့် ရှိမည်။ အသားလတ်သည်။ အသားအရေနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသူတွေက လိုက်ဖက်သည်။ စိုပြေလန်းဆန်းစွာ ဝင်လာသည့်အတွက် ကျန်းမာရေးကောင်းသူဆိုတာ သိသာသည်။ ရုပ်ရေက အိန္ဒိယရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတွေထဲက ဇာတ်လိုက် မင်းသားတွေနှင့်တူလို့ လူချောလို့ ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ ကိုလူချောသည် လူနာတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့လာသူဖြစ်လို့ သူနာပြုဆရာမကို အကူအညီတောင်းပြီး သူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ပြောပြသည်။

သူ၏နာမည်သည် အပြည့်အစုံဆိုပါက မိုဟာမက်အာလီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မိသားစုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က အလီလို့ပဲ လွယ်လွယ်ခေါ်ကြသည်။ သူသည် ဆေးရုံတင်ထားရသည့် အဘိုးကိုတွေ့ရန် ရန်ကုန်မြို့မှ လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နာမည်က မိုဟာမက်အာလီ ဖြစ်သည့်အပြင် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် အဘိုး၏ ကျန်းမာရေးကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူ ဖြစ်လို့ အလီသည် အစ္စလာမ် ဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူဆိုတာ ပြောစရာမလိုအောင် သိသာသည်။ အလီသည် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် မူဆလင်ဆိုသော်လည်း ခေတ်ပညာတတ်၊ လူရည်သန်ဖြစ်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကအစ၊ အပြောအဆို အမူအရာ

ယဉ်ကျေးသူ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူ့နာပြုဆရာမ၏ အကူအညီဖြင့် လူမမာအဘိုးကို တွေ့ခွင့်ရသည်။ မီးစာကုန် ဆီခမ်းနေပြီဖြစ်သည့် အဘိုး၏ အခြေအနေသည် ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာကို အလီသိလိုက်သည်။

ဆေးရုံကုတင်မှာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် မှိန်းနေသည့် လူမမာ အဘိုးက မြေးကြီးအလီ၏လက်ကိုကိုင်ပြီး အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်နေသည်။ အဘိုးအိုသည် အတိတ် ကာလတွေကို ပိတ်ကားပေါ်မှာ မြင်နေရသည့် ရုပ်ရှင်ကားလို မြင်နေတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မွန်ဆောင်မြို့မှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့တာတွေ၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ မိသားစုအိုးပစ်၊ အိမ်ပစ် ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ တွေနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် မွန်ဆောင်မှာပဲ အခြေချ နေထိုင်ပြီး စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်လည် တွေးတောနေတာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သား၊ ချွေးမနှင့်မြေးတွေက ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ဒေသတွေမှာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားမည်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မွန်ဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားကြတာတွေကို ပြန်လည် တွေးတောနေတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်လောက်ကတော့ မြေးကြီးအလီက အဘိုးကို လာကြည့်တာကို အမှတ်ရနေသေးသည်။ သားနှင့် ချွေးမမိသားစု မြေးတွေပါ မိမိကို မွန်ဆောင်မှာထားခဲ့ပြီး ခွဲခွာသွားကြတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ပါရောလားဆိုတာကိုပါ တွေးနေတာ ဖြစ်မည်။

အဘိုးသည် မှိန်းနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားပြီလို့ ယူဆရသည်။ အလီ၏ လက်ချောင်းတွေကို တင်းတင်းဖျစ်ညှစ်နေခဲ့သည့် အဘိုး၏ လက်ချောင်းတွေလည်း ဖြေလျော့သွားသည်။ အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားသည်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နီးပါး ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် သူ့ဘဝခရီးရှည်ကြီးကို အိပ်မက်ရှည်ကြီး မက်နေ တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အလီသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ (၆)နာရီထိုးတော့မည်ဖြစ်လို့ ပြန်ဦးမည်ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆေးရုံမှ ပြန်ခဲ့သည်။

အလီသည် ဆေးရုံဝင်းထဲက ထွက်လာပြီး ဆေးရုံနှင့် သိပ်ပြီး မဝေးလှ သည့် ပိတောက်လမ်းမှာနေသည့် အန်တီနာဘီလာ၏အိမ်ကို သွားသည်။ ဒေါ်နာဘီလာသည် အလီကို ပြုန်းခနဲ မမှတ်မိသော်လည်း အလီဆိုတာ သိသွားသည့်အခါ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည်။ အဘိုးကို သတင်းမေးပြီးလို့ ဆေးရုံက ပြန်လာသည်ဆိုသည့် အလီထံမှ ကြားရသည့် လူမမာအဘိုးအို၏ အခြေအနေကို သိရလို့ ဒေါ်နာဘီလာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“နင့်အဘိုးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကြားရတာ စိတ်မကောင်း ဘူးကွယ်။ နင့်အဘိုးဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်း၊ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ ရတနာကုန်သည်၊ အန်တီဆွဲထားတဲ့ ဟောဒီဆွဲကြိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်က နှင့် အဘိုးဆီက ဝယ်တာကွယ်”

ဒေါ်နာဘီလာက ကိုလူချောအလီကို တူမချောသင်းသင်းနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးချင်လို့ သိပ်ပြီး မဝေးလှတော့သည့် သင်းသင်းရှိရာ မိုးတိမ်ဆိုင်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်သွားလိုက်ကြသည်။ မိုးတိမ်ကိုမရောက်မီ ဗလီရှေ့အရောက်မှာ မိုးတိမ် ဆိုင်ထဲကထွက်ပြီး ဗလီဘက်ကို လျှောက်လာနေသည့် သင်းသင်းကို မြင်လိုက်ရလို့ ရပ်စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ ကိုလူချောတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရပ်နေသည့် အဘွား နာဘီလာကို တွေ့လိုက်ရလို့ သင်းသင်း အံ့ဩသွား သည်။ အလီကတော့ ငယ်ရုပ်မပျောက်သေးသည့် သင်းသင်းကို မှတ်မိသလိုလို ဖြစ်လို့ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကြီးကောင် ဝင်သွားပေမယ့် ငယ်ရုပ် မပျောက်ဘူး။ ရှက်တတ်တဲ့ မြီးကောင်မလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ရင့်ကျက်တည်ကြည်တဲ့ အပျိုဖြစ်နေ တာပဲ ကွာတယ်။ ပိုပြီး လှလာတာ သိလာတယ်”

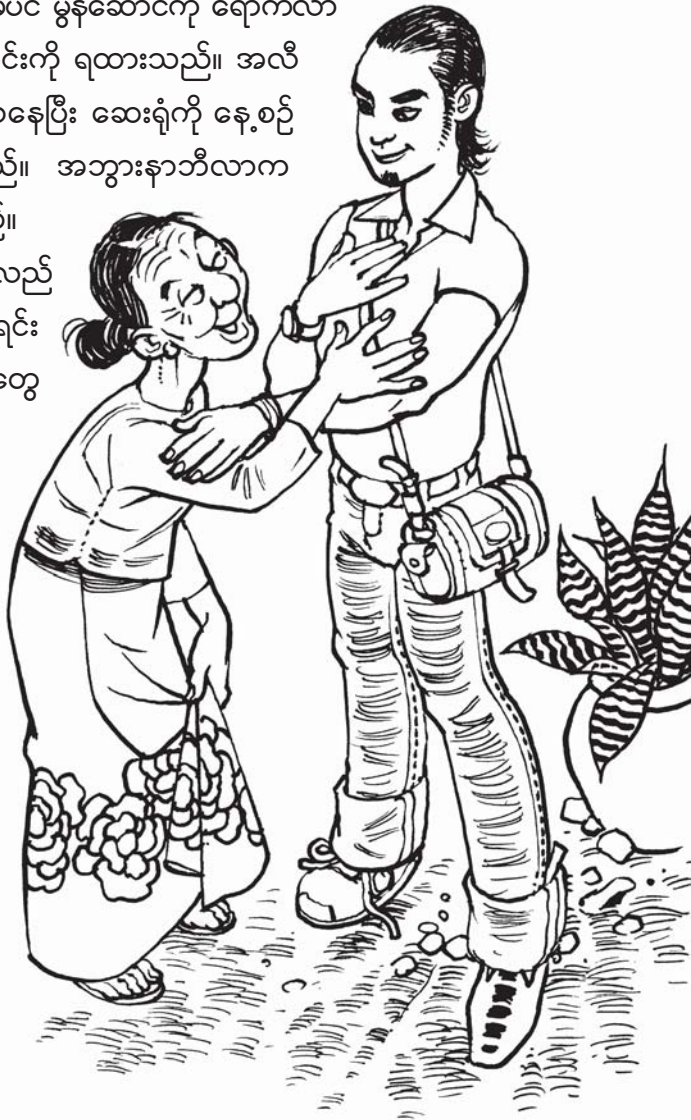
သင်းသင်း ရှက်ပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာ တူသူ ကိုလူချောက မိမိကို လှသည်လို့ ပြောလိုက်သည့်အတွက် ရှက်သွေး ဖြာလို့ မျက်နှာနီရဲသွားသည်လို့ ထင်လိုက်သည်။ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် သတိထားလိုက်ရသည်။ မိမိတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ အလီ ဆိုသည့် လူပျိုတစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုတာကို ကြားဖူးနေခဲ့သည်။ အခုတော့ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ မြင်ဖူးနေပြီဖြစ်သည်။ အလီတို့မိသားစု မွန်ဆောင်က

ထွက်ခွာသွားကြသည့်အခါ မိမိက (၁၂)နှစ်သမီး အရွယ်၊ ကလေးလို တောင် ပြောလိုရသည့် ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း ကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်းက အလီက (၁၈)နှစ်သားအရွယ်၊ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် ဖြေဆို အောင်မြင်သွားသည်လို့ ကြားဖူးလိုက်သည်။ အခုတော့ မိမိက (၂၅)နှစ်အပျို၊ အလီက အသက်(၃၀) လူပျိုတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံ တင်ထားရသည့် အဘိုး၏ အခြေအနေကြောင့် အလီ၏ မိဘတွေလည်း မကြာမီပင် မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာ ကြမည်ဆိုသည့် သတင်းကို ရထားသည်။ အလီ ကတော့ မွန်ဆောင်မှာနေပြီး ဆေးရုံကို နေ့စဉ် သွား နေမည်ဖြစ်သည်။ အဘွားနာဘီလာက အလီကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“အိမ်ကို လာလည် ပါဦး။ ထမင်း စားရင်း ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြရအောင်”

“အလီကလည်း သဘောတူ လက်ခံ သည်။ အန် တီ ဒေါ်နာဘီလာရဲ့ လက်ရာ ထမင်း ဟင်းကို စားချင်တာ ထက် သင်းသင်းနဲ့ စကားပြောရမည်ကို ဝမ်းသာလို့ လက်ခံ လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သင်းသင်းကလည်း ထမင်း အတူစားကြရမည့် နေ့ကို ရင်ခုန်လိုက်မိသည်။ အဘိုး၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စကြောင့် အလီသည် မွန်ဆောင်မှာ ကာလတစ်ခုအထိ ရှိနေရဦးမည် ဖြစ်သည်။ နောက်ရက်တွေမှာ တွေ့ကြရဦးမည်ဖြစ်လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ခန့်အကြာမှာတော့ အန်တီနာဘီလာက အလီကို ညစာဖြင့် တည်ခင်းညှော်ခံသည်။ အလီက ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့ကာနီးအထိ သင်းသင်းကို မတွေ့ရသေးသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုလိုနေသလို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသည်။ မီးဖိုဆောင်ဘက်က ထွက်လာသည့် ဟင်းနံ့တွေက မွှေးကြိုင် နေသည်။ အရသာရှိမည့် ဟင်းလျာတွေကို အန်တီနာဘီလာကိုယ်တိုင် ချက်နေတယ်ဆိုတာ သိသာလှသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ခြံထဲကို ဘိုင်စကယ် တစ်စီး ဝင်လာသည့် ဘဲလ်တီးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အောက်ထပ်က ခေါက်တံခါးကို ဖွင့်သံကြားလိုက်ရသည်။ အောက်ထပ်မှာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာသည့် ခြေသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ လှေခါးထိပ်မှာ ပေါ်လာသည့် သင်းသင်းကို မြင်လိုက်ရတော့မှ အလီ ဝမ်းသာသွားသည်။ သင်းသင်းကို ပြုံးပြ လက်ထောင်ပြ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ဈေးဝယ်သူတွေ မပြတ်လို့ နောက်ကျသွားတယ်။ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး။ သင်းသင်းလည်း နောက်မကျပါဘူး။ အန်တီ နာဘီလာလည်း အခုမှ ချက်တုန်းပြုတ်တုန်းဆိုတော့ အတော်ပါပဲ”

အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ အလီက မွန်ဆောင်က ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီး ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်တက်သည်။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသည်။ ကာလကတ္တား မြို့မှာ အခြေစိုက်သည့် အိန္ဒိယကုမ္ပဏီတစ်ခုက ရန်ကုန်မှာ ရုံးခွဲလာဖွင့် ထားသည်။ စိုက်ပျိုးရေး ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ ဆန်စပါး၊ ပဲအမျိုးမျိုးနှင့် ဓာတ်မြေဩဇာ ရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် ရသည့်အတွက် မြန်မာပြည်အနှံ့ကို ခရီးထွက်ရသည်။ မွေးရပ်မြေ မွန်ဆောင်ကို

မရောက်နိုင်ဘဲ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာသွားခဲ့သည်။ အခုတော့ အဘိုး၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် ခေတ္တပြန်လာရတာဖြစ်ကြောင်း အလီက ပြောပြသည်။

သင်းသင်းမှာ ပြောစရာ စကားမရှိဖြစ်နေသည်။ မွန်ဆောင်မှာ မွေးပြီး ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ပညာရေးမထူးချွန်၊ ဆယ်တန်းကို သုံးခါလောက် ဖြေသော်လည်း မအောင်သည့်အတွက် ဆက်မဖြေတော့ဘဲ ကျောင်းထွက် လိုက်သည်။ အဘွား နာဘီလာ၏ အားပေးကူညီမှုဖြင့် ဈေးသည် ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ အလှကုန်ပစ္စည်းနှင့် ဆေးပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ရောင်းခဲ့သည်။ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်က အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့သော ဘယဆေးပစ္စည်းကို လည်း ရောင်းသည်။ တိုင်းရင်းဆေး အမယ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း အဘွား နာဘီလာ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ရောင်းချသည်။ သင်းသင်းဘက်က ပြောစရာ ဒါပဲရှိသည်။ အဘွားနာဘီလာကပဲ စကား ဝိုင်းကို ဦးဆောင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပဲ အဘွား နာဘီလာက စကားဝိုင်းစည်အောင် ထိန်းသွားသည်။

“အန်တီတို့ကတော့ မိဘဘိုးဘွားများလက်ထက်က လုပ်ကိုင်ခဲ့ ကြတဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ အယာဗီအိတ်ဘယဆေး ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းပဲ ဆက်လုပ်နေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ပိတောက် လမ်းနဲ့ သင်္ဃာတိုက်မှာ သင်းသင်းက ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတယ်။ ဆေးပစ္စည်းတွေပါ တင်ရောင်းပြန်တော့ ငါတို့ တိုင်းရင်းဆေး လည်း တင်ရောင်းလျှင် ရောင်းရမယ်ဆိုပြီး တို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထိုင်ရောင်း ကြတယ်။ သင်းသင်းကိုယ်တိုင် ဆိုင်ထိုင်ရောင်းတော့ သူ့မိတ်နဲ့သူ ရောင်းရပါတယ်။ မဆိုးဘူး အကျိုးအမြတ်ရှိပါတယ်”

အန်တီနာဘီလာက ဖိတ်ကြားသည့် ညစာစားပွဲမှာ သက်ကြီး ရွယ်အို အိမ်ရှင်အဘွားအို၏ စကားသံကိုချည်း ကြားချင်လို့ အလီလာခဲ့တာ မဟုတ်၊ နုနု ငယ်ငယ်၊ ချောချောလှလှ သင်းသင်း၏စကားပြောသံကိုလည်း အလီက ကြားချင်သည်။ သင်းသင်း စကားပြောအောင် အစဖော်ပေး လိုက်သည်။

“သင်းသင်းက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးကို လုပ်နေရတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ လုပ်နေလို့ရတယ်။ အစ်ကိုတို့ကတော့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလေ သူများခိုင်းတာ လုပ်နေရတယ်။ နယ်အနှံ့သွားနေရတယ်။ အိမ်နားရာနား မကပ်နိုင်ဘူး”

“ဆိုင်က သင်းသင်းရဲ့ဆိုင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂန်နီရဲ့ဆိုင်ပါ။ ကျွန်မက ဆေးပစ္စည်းတွေနဲ့ အသင့်ရောင်းလို့ရတဲ့ အလှကုန်တွေ တင်ရောင်းတယ်။ ဂန်နီက အသားလှဆီ၊ ခေါင်းလျှော်ရည်တွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တယ်။ ဘယဆေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်တယ်။ အသားလှဆီနှင့် ဆေးဝါးဖော်စပ်တဲ့ ကိစ္စမှာတော့ ကျွန်မက ကူညီရင်း သင်ယူရတာပေါ့။ သစ်ညသစ်ဖုတွေကို ကျိုချက်ရတယ်။ ပင်ပန်းပေမယ့် ဂန်နီဆီက ပညာတွေရလို့ ပျော်စရာကောင်း ပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကြိုက်ကြတယ်”

ထမင်းဝိုင်းက စကားဝိုင်း စိုပြေလာပြီဖြစ်လို့ အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ ရင်းနှီးသွားပြီဖြစ်သည်။ အလီက အန်တီလို့ခေါ်သည့် ဒေါ်နာဘီလာကို သင်းသင်းက ဂန်နီလို့ခေါ်ပြောနေသည်။ ဂန်နီဆိုတာ အဘွားလို့ခေါ်တာ ဖြစ်သည်။ ဂန်နီလို့ခေါ်လိုက်လျှင် အဘွားကိုခေါ်တယ်ဆိုတာ အစွလာမ် ဘာသာဝင် မူဆလင်တွေအားလုံး သိကြသည်။ သင်းသင်းက အလီနှင့် မိမိသည် လူမျိုးတူသည်၊ ကိုးကွယ်ရာဘာသာ တူသည်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ရင်းနှီးလိုမှုကိုပြပြီး ရယူလိုက်တာဖြစ်သည်။

စကားတပြောပြောဖြင့် စားသောက်ပြီးသွားကြသည်။ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောင်းလဲနေသည့် မွန်ဆောင်မြို့အကြောင်းတွေ ပြောပြီး ကြတော့ ရင်းနှီးမှုလည်း အတော်အသင့် ရပြီးသွားကြပြီဖြစ်သည်။ အလီက ဆေးရုံကိုသွားပြီး အဘိုး၏ အခြေအနေကိုကြည့်ရန် ကိစ္စရှိသေးသည်ဆိုလို့ စကားဝိုင်းကိုလည်း စောစောသိမ်းလိုက်ကြသည်။ ဒေါ်နာဘီလာနှင့် သင်းသင်း တို့က အလီကို နောက်ထပ်လည်း လာလည်ပါဦး၊ လာစားပါဦးဟု ဖိတ်ကြား ကြသည်။

အလီခေါ် မိုဟာမက်အာလီ မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာခြင်းသည် သင်းသင်း၏ဘဝထဲကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်လို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေသည်။

ဒီကာလမတိုင်မီအထိ သင်းသင်း၏ အတွေးပုံရိပ်နှင့် စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ ထဲမှာ အလီဆိုတဲ့ ကိုလူချော မရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး သင်းသင်း၏ အိပ်ရာဝင် အတွေးတွေထဲမှာ အလီက ထိပ်ဆုံးက နေရာရနေသည်။ အလီသည် ပညာတတ်သည်၊ ရုပ်ဖြောင့်သည်၊ ယောက်ျားပီသည် ရုပ်ရည် ရှိသည်၊ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးသည်၊ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည့် အပြောအဆို အမှုအရာဖြင့် နေထိုင်တတ်သည်။ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ယောက်ျားဖြစ်သည်။ အဲဒီတော့ သင်းသင်း၏ စွဲလမ်းစိတ်နှင့် အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်မှုမှာ အလီကသာ နေရာရပြီး ကြီးစိုးနေတော့သည်။

သင်းသင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့၊ ချစ်လို့ကြိုက်လို့ဆိုပြီး ရည်းစားစကား လိုက်ပြောဖူးသူ၊ ရည်းစားစာပေးဖူးသူနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောရင်း ချစ်ခွင့်ပန်သူ မှုဆလင်လူမျိုး၊ အစွလာမ်ဘာသာကိုးကွယ်သူ လူငယ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သူတို့တွေသည် အလီနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် ရမှတ်အနည်းဆုံးဖြင့် နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သင်းသင်း၏ အလှကွန်ရက်မှာ မိနေကြသည့် မောင်ဝင်းအပါအဝင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြသည့် လူပျိုကာလသားတွေရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတွေ ကတော့ သင်းသင်းရဲ့ အိပ်ရာဝင်အတွေးတွေထဲမှာ မပါသေးဖြစ်နေသည်။ ပါလျှင်တောင် မဖြစ်နိုင်သည့် အကွာအဝေးမှာ ရှိနေကြသည်။ မိသားစုချင်း ကိုးကွယ်ယုံကြည်ကြသည့် ဘာသာအယူဝါဒ မတူလို့ဆိုသည့် အကြောင်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

၃ စိုးစိုးနဲ့ တိုးတိုးတို့ arAeY

လမ်းဆုံက ပြုံးချို
စားသောက်ဆိုင်မှာ ရောင်စုံ
ဘောလုံးတွေနှင့် ပန်း
စက္ကူတွေ ချိတ်ဆွဲသွယ်တန်း
ထားသည့်အတွက် မင်္ဂလာပွဲ
တစ်ခု ပြုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ
သိသာသည်။ စားသောက်
ဆိုင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့်
ပြေးလွှား ဆော့ကစားသည့်
ကလေးတွေကို မြင်ရသဖြင့်
လက်ထပ်ပွဲမင်္ဂလာဆောင်

မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိသာပြန်သည်။ စားသောက်ဆိုင်အနီးကို ကပ်သွား
တော့မှ ဟက်ပီး ဘတ်သ်ဒေးလို အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည့် စာလုံးကို
တွေ့ကြရသဖြင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုမောင်ဝင်း၏ တူလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့်
စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနေတယ်ဆိုတာ သိကြရ
သည်။

အမွှာညီအစ်ကို စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့ ဆယ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲကို
နေအိမ်မှာမလုပ်ဘဲ ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်မှာ ပြုလုပ်တာ အကြောင်း
ရှိသည်။ စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့ရဲ့အဘိုး ဦးမောင်မောင်နှင့် အဘွား ဒေါ်သီရိ
တို့က ဒီမြေးနှစ်ယောက်ကို တအားချစ်သည်။ ဒီကလေး နှစ်ယောက်
မွေးပြီးလို့ အခါလည်မပြည့်မီ ရှစ်လသမီးအရွယ်မှာ သူတို့အဖေ ရဲထွဋ်က
မွန်ဆောင်က ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ဖခင်အုပ်ထိန်းမှု မရခဲ့သည့်
အမွှာကလေးနှစ်ယောက်ကို အဘိုးနှင့် အဘွားက စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။
မိခင်ဖြစ်သူ မစန္ဒာနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုမောင်ဝင်းတို့၏ အုပ်ချုပ်မှု
အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏
မွေးနေ့ပွဲကို နှစ်စဉ်ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော်လည်း နေအိမ်မှာပဲ
စတီသဘော လုပ်ခဲ့သည်။ ယခုနှစ်ကတော့ ကလေး
နှစ်ယောက်လုံး ဆယ်နှစ်ပြည့်သည့်အပြင်
ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းနေဖက်

သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်မည်ဖြစ်လို့ မောင်ဝင်း၏ ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်မှာ မွေးနေ့ပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မွေးနေ့ပွဲလာ ကလေးပရိသတ်ကို ကလေးကြိုက် ကြက်သားပလာတာနှင့် ဆိတ်သားကီးမားပလာတာ ကျွေးသည်။ ရွှေညောင်ပင် ဆိုက်ကားဂိတ်က ကိုသန့် တို့ ဆိုက်ကားဆရာတွေလို လူကြီးတွေလည်း လာကြမည်ဖြစ်လို့ ကိုမောင်ဝင်းက ကြက်သားနှင့် ဒံပေါက်ထမင်းပါ စီစဉ်ထားသည်။ ပြုံးချို စားဖွယ်စုံဆိုင်၏ ပြည့်စုံမှုကို ကြော်ညာသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးတွေက အားရပါးရ စားကြသည်။ ကုန်သွား လို့ ထပ်ဖြည့်ပေးနေရသည်။ ဝသွားကြလို့ မစားနိုင်တော့မှ ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ ကလေးတွေဖြစ်လို့ စားပြီးတာနဲ့ ဆော့ကစားကြတော့မည်ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုး ညှိမေက ကလေးတွေကို အဝစားနိုင်အောင် လိုက်ကြည့် ထည့်ပေးနေသည်။ မစားနိုင်တော့မှ အချို့စားဖို့၊ ဆော့ကစားဖို့ စီစဉ်ပေးသည်။ ကလေးတွေအားလုံး ပျော်နေကြသည်။

ရွှေညောင်ပင် အနှေးယာဉ်အုပ်စုနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် မိုးတိမ် အလှပြင် ဆိုင်က သင်းသင်းနှင့် အန်တီနာဘီလာတို့ပါ ရောက်ကြသည်။ အန်တီနာဘီလာက မွေးနေ့ကိတ်မုန့်မှာ ထည့်ဖို့ စပျစ်သီး၊ မက်မွန်သီးတွေနှင့် မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ယူလာသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေက အရပ်ကလေးတွေ၊ မော်တော်ကားလေး တွေနှင့် သေနတ်ကလေးတောင် ပါသည်။ စားပွဲထိုး ညှိမေက ကလေးတွေပျော် အောင် ရွှေစွန်ညှိကစားမည်ဆိုလို့ ကလေးတွေအားလုံးက လက်ခုပ်တီးပြီး ဝမ်းသာ အားရ ကစားကြသည်။ အရပ်မြင့်သည့် ကလေးကို ရှေ့ဆုံးမှာထားပြီး အရပ်အပူဆုံး ကလေးကို နောက်ဆုံးမှာထားပြီး မထွေးလို့ နာမည်ပေးထားသည်။ ညှိမေက ရွှေစွန်ညှိလုပ်သည်။ စွန်ဝဲသလိုလုပ်ပြီး နောက်ဆုံးက မထွေးကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစား ဟန်လုပ်သည်။ ကလေးအတန်းကြီးက အဖမ်းမခံရအောင် လှည့်ပတ်ပြေးကြရတာ အရမ်းပျော်နေကြသည်။ အော်ဆိုကြရသေးသည်။

“ရွှေစွန်ညှိ ဘာကိုလိုလို့ဝဲ”

“မထွေးလိုလို့ဝဲ”

“မထွေးမပါ တို့ချည်းသာ”

“ပါပါလျက်သား နောက်ကထား”

ဝါးဟားဟား ... ဝါးဟားဟား အသံတွေနှင့်အတူ အပျိုညိုမေနှင့် ကလေးတွေ ပြေးလွှားလှည့်ပတ်နေကြတာ မြင်တော့ လူကြီးတွေပါ ပျော်ကြသည်။ မစန္ဒာကတော့ သားလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ ဖခင်စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံနေရသည့် မိမိ၏ သားလေးနှစ်ယောက် ထာဝစဉ် ပျော်နိုင်ပါစေလို့ ရင်ထဲက ဆုတောင်းနေသည်။

ညိုမေက ရွှေစွန်ညိုလုပ်ရလို့ မောပြီး ထိုင်သွားတော့ ကလေးတွေက ဆော့ကစားချင်ကြသေးသည်။ အဲဒီတော့ ရွှေညောင်ပင် အနှေးယာဉ်ဂိတ်က ဆိုက်ကားဆရာကိုသန့်က ညောင်ပင်တစ္ဆေ ကစားမည်ဟုပြောပြီး သူကိုယ်တိုင် တစ္ဆေလုပ်မည်ဟု ပြောသည်။ ပုဆိုးကို ခေါင်းခြုံလိုက်ပြီး မျက်နှာနေရာမှာ နည်းနည်းလေးပဲ ဖော်ထားသည်။ ကိုသန့်က ကုန်းကုန်းကွကွလုပ်ပြီး ကလေးတွေကို ခြောက်လှန့်သည်။ ကလေးတွေ ကြောက်ဟန်ဆောင်ပြီး ပြေးကြသည်။

“ညောင်ပင်တစ္ဆေကြီး လာပြီ”

“ညောင်ပင်တစ္ဆေ”

“ဝေလေလေ”

“နင်ဘယ်အကိုင်းမှာနေ”

“ညောင်ကိုင်းမှာနေ”

“ဘာသီးစား”

“ညောင်သီးစား”

“နင်ဘယ်လိုခြောက် တို့မကြောက် ဂေါက် ... ဂေါက် ... ဂေါက်”

မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ ကလေးအုပ်ကြီးကို ကိုသန့်က ဝါးခနဲအော်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြလိုက်တော့ ကလေးတွေကြောက်လို့ ထွက်ပြေးကြပုံက ပျော်စရာကောင်းသည်။ ညောင်ပင်တစ္ဆေ ကစားနည်းမှာ စည်းကမ်းဥပဒေသ ရှိသည်။ ကလေးတွေက စည်းဝိုင်းထဲမှာ နေရသည်။ တစ္ဆေက စည်းဝိုင်းထဲကို မဝင်ရ၊ စည်းအပြင်ကို ထွက်လာတဲ့ ကလေးကိုပဲ ဖမ်းစားခွင့်ရှိသည်။ ကလေးတွေ စည်းဝိုင်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးနေကြပုံက ချစ်စရာလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ ကလေးတွေရဲ့ အဘိုး၊ အဘွားနှင့် မိခင်မစန္ဒာတို့က စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့ ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေကြသည်။

အန်တီနာဘီလာနှင့် သင်းသင်းတို့က ဆိုင်ရှင်ကိုမောင်ဝင်းအနီးက ခုံလွတ်
တွေမှာ လာထိုင်ကြသည်။ ကလေးတွေပျော်တာ မြင်ရလို့ မိမိတို့တောင် ကလေး
ဘဝ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ လမ်းဆုံကိုဖြတ်ကူးပြီး
မိုးတိမ်အလှကုန် ပစ္စည်းဆိုင်ဘက်ကို လာနေသည့် လူရည်သန့်တစ်ယောက်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ကြသည်။ အန်တီနာဘီလာက သိပြီးပြောသည်။

“ဟိုကလာနေတာ အလီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

သင်းသင်းက ဟုတ်တယ်လို့ပြောပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ အနားမှာရှိနေ
သည့် မောင်ဝင်းကို သိစေချင်လို့ ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေလေ။ သူ့အဘိုး ဆေးရုံတင်ထားရလို့
သတင်းမေးဖို့လာတဲ့ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ပါ။ ကျွန်မဆိုင်ကို လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်
ထားမိလို့ လာလည်တာ။ နောက်မှ လာခဲ့ပါလို့ သွားပြောလိုက်မယ်”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ ဆိုင်ကိုသွားပြီး တွေ့လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဒီကိုခေါ်လာခဲ့။
ဧည့်ခံကျွေးမွေးရတာပေါ့”

မောင်ဝင်းက တကယ့်စိတ်ရင်း စေတနာဖြင့် ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။
အလီဆိုတဲ့ ရန်ကုန်မြို့သား ဧည့်သည်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သင်းသင်းရဲ့ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်သွားပုံကို မြင်လိုက်ရတော့ မောင်ဝင်း၏ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ခံစားလိုက်ရသည်။ မသိစိတ်မှာ အသိတစ်ခုကို ရလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။
သင်းသင်းသည် မောင်ဝင်း၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း အလီခေါ် မိုဟာမက်အာလီကို
လက်ခံတွေ့ဆုံရန် သူ့ဆိုင်ဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားပြီး အလီကို
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လာမည်ဆိုတာ မသိလို့ ဆိုင်မှာမနေဘဲ ဟိုဆိုင်က ကလေးတွေရဲ့
မွေးနေ့ပွဲတက်နေတယ်။ ဆိုင်ရှင်က အလီကိုလည်း ဖိတ်တယ်။ ဆိုင်ကိုကြည့်ပြီးရင်
သွားစားကြတာပေါ့”

သင်းသင်းက အလီကို ဧည့်ခံရင်း စကားပြောနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်က သူ့အဘိုးဝယ်ခဲ့သည့် မြေကွက်နှစ်ကွက်ကိုပြ
သည်။ သူ့အဘိုးဆိုတာ နာဘီလာ၏အဖေကို ပြောတာဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်မှာ

ဈေးကောင်းရမည်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်အစိုးရ အာဏာရလာပြီးနောက် ပညာမတတ်သူများ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြလို့ တိုင်းပြည်၏ စီးပွား ပျက်စီးခဲ့ရပြီး ကမ္ဘာမှာ အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံဘဝ ရောက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ဝယ်ထားသည့် မြေကွက်တွေ ရောင်းမထွက်၊ ဝယ်မည့်သူ မရှိလို့ လွန်ခဲ့သည့် (၁၂)နှစ်လောက်က ဂန်နီနာဘီလာက အဲဒီမြေကွက်တွေပေါ်မှာ သစ်သားအိမ်နှစ်လုံး ဆောက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ အိမ်တစ်လုံးမှာ ဒီဆိုင်ကို ဖွင့်တယ်။ နောက်တစ်လုံးမှာ ဂန်နီနဲ့ ကျွန်မနဲ့ နေတယ် စသည်ဖြင့် သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပြောပြနေသည်။ အလီက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“စစ်အစိုးရအုပ်ချုပ်တာ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာလို့ (၂၀၀၀) ခုနှစ်လောက် ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေဟာ အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေကို ရောက်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ မွန်ဆောင်ကို နိုင်ငံခြားသားတွေ အလာအသွား မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဂန်နီနာဘီလာလည်း အသစ်ဆောက်တဲ့ အိမ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဗလီနားက ဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ။ အခုမှ စစ်ယူနီဖောင်းချွတ်၊ အရပ်ဝတ် အစိုးရလက်ထက်မှာ စီးပွားရေး နည်းနည်း ပြန်ကောင်းလာတယ်”

သင်းသင်းသည် ရန်ကုန်ကလာသည့် အလီကို နိုင်ငံခြားက ပြန်လာသည့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကို ပြောသလိုပြောနေသည်။ အလီက စီးပွားရေးလုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ အစိုးရနှင့် စီးပွားရေးအကြောင်းကို အလီက သင်းသင်းထက်ပိုသိသည်။ အလီက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပေးနေသည်။

“ကျွန်မက အလှကုန်နှင့် ဆေးပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ လခစားစားရေး ဝင်လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို သူများဆီမှာ အခစားဝင်လုပ်ခဲ့တာ ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖွင့်ချင်လို့ ဂန်နီကိုပူဆာပြီး ဒီဆိုင်ကို ဖွင့်ဖြစ်တာပါ။ အဘွားတို့က ဘယဆေးနှင့် ဆေးပစ္စည်းတွေကို မိရိုးဖလာ လုပ်လာခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဘယဆေး ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းလုပ်တဲ့ နည်းတွေကိုသိတယ်။ ကိုယ်တိုင် ဖော်စပ် ထုတ်လုပ်တဲ့ တိုင်းရင်းဆေးတွေနဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေက လူကြိုက်များလို့ ရောင်းရပါတယ်။ အခုချိန်အထိတော့ အဆင်ပြေနေပါတယ်။

အလီက သင်းသင်းပြောတာတွေကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားထောင်ရင်း သင်းသင်း၏ အလှကိုလည်း ကရုတစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖီးသင်ပြီး စနစ်တကျ ထုံးဖွဲ့ထားသည့် ဆံပင်မှာ လှိုင်းတွန့်လေးတွေ ဖြစ်နေတာကိုက အလီကို ရင်ခုန် စေတယ်။ အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လှသည့်မျက်နှာက အိန္ဒိယက ဘောလီဝုဒ်မင်းသမီးနဲ့ တူတယ်လို့တောင် ထင်မိသည်။ မရှည်မဝိုင်းသည့် အနေတော်မျက်နှာပေါ်က ပေါ်လွင်သည့် မျက်ခုံးနှင့် ဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ နှင်းဆီနီရောင် ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားက ရယ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်တိုင်း ပေါ်လာသည့် ဖြူဖွေးညီညာသည့် သွားလေးတွေက အလီကို အသက်ရှူမှားစေသည်။ သင်းသင်း၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွင် ထူးခြားတာ က အနီရောင် တင်းနစ်ရှူးကို စီးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သင်းသင်း၏ ဆိုင်နှင့် သင်းသင်း၏ ကိုယ်သင်းနဲ့တို့သည် ဘယဆေး သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတို့ဖြင့် မွမ်းထုံထားသည့် ဟင်းခတ်အမွှေးကြိုင်တို့၏ အနံ့တွေ ဖြစ်နေ တာကို အလီက သဘောကျနေသည်။ ရန်ကုန်ကအစလာမ်ဘာသာဝင်တွေ အသုံး များသည့် ဟင်းခတ်အမွှေးကြိုင်တို့၏ အနံ့ကို သတိရလိုက်မိသည်။ သင်းသင်း က ပြောစရာစကားတွေ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ အမှာ ညီအစ်မ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပနေသည့် ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြစို့လို့ ပြောသည်။

“ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင် မြေနေရာနှင့် အဆောက်အဦးကလည်း ဂန်နီနာ ဘီလာ ပိုင်တာလေ။ ကိုဝင်းက စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငှားထားတာ။ သူ့ဆိုင်လည်း ရောင်းအားကောင်းတယ်။ ကိုဝင်းက စားသုံးသူတွေကို ဆွဲဆောင်

စည်းရုံးတတ်တယ်။ မိတ်များတယ်။ လူချစ်လူခင်ပေါတယ်။ သူ့ဦးလေး ဦးမောင်မောင်နဲ့ အဒေါ် ဒေါ်သီရိတို့ကလည်း ဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ဟိုဘက်လမ်းမှာ နေကြတယ်။ ဒေါ်သီရိက ကိုဝင်းကို ကူညီတယ်။ အန်တီသီရိက ဟင်းချက်သိပ်ကောင်းတာ”

အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပနေသည့် ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာကြသည့်အခါ ဆိုင်ထဲရှိ လူကြီးတွေအားလုံးကပင် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကိုမောင်ဝင်းက အလီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြိုဆိုသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်သည်။ အလီကလည်း သူ့နာမည်ကို ပြောပြီး ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်သီရိ၊ မစန္ဒာ၊ ညိုမေနှင့် ကိုသန့်တို့ကိုလည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး လူယဉ်ကျေးဆိုတာကို ပြလိုက်သည်။ မွေးနေ့ရှင် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဟက်ပီးဘတ်သ်ဒေးလို့ ပြောပြီး တယုတယ နှုတ်ဆက်သည်။ ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ စားပွဲတွေပေါ်မှာ ခင်းကျင်းထားသည့် အစားအသောက်တွေကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ ဒံပေါက်လည်း ပါတယ်ထင်တယ်”

“ပါပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒံပေါက်သုံးဆောင်ပါလား”

အလီက ဒံပေါက်စားမည်ပြောလို့ မောင်ဝင်းက ဒံပေါက်တစ်ပွဲကိုပြင်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် လာချပေးသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောကြသည်။ အလီ မွန်ဆောင်မှာနေသည့် ရက်တွေမှာ ပြုံးချိုဆိုင်ကို လာလည်ဖို့ မောင်ဝင်းက ဖိတ်ခေါ်သည်။

မွေးနေ့ရှင် စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့က စားသောက်ပြီး၊ ဆော့ကစားပြီး ပြန်ကြတော့မည့် သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ မစန္ဒာကတော့ ဖခင်စွန့်ပစ်သွားတာခံရသည့် သားလေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းသာ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်း၍သော်လည်းကောင်း မျက်ရည်မကျအောင် သတ္တိမွေးခဲ့ရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုရဲထွဋ် မွန်ဆောင်က ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် ၉ နှစ်ကျော်၊ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ သားလေးတွေ အားမငယ်အောင် မစန္ဒာက သတိကြီးစွာဖြင့် အုပ်ထိန်းလာခဲ့ရသည်။

၄

အလီ၏ အဘိုး ပုဂံမြို့

အလီ မွန်ဆောင်ကို ရောက်မလာမီကတော့ နာဘီလာသွားလိုသည့် နေရာတွေကို ရွှေညောင်ပင် အနွေးယာဉ် ဂိတ်မှူးကိုသန့်က ဆိုက်ကားဖြင့် လိုက်ပို့နေခဲ့သည်။ နာဘီလာက အသက်ကြီး လာတော့ ဆိုက်ကားစီးရတာသည်ပင် မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။ ဆိုက်ကားပေါ် ထိုင်လိုက်နေရတာ ကိုပဲ မောသလို ဖြစ်လာသည်။ ဇရာရဲ့ သဘော ပေပဲလို့ သတိထားလိုက်မိသည်။ ကိုသန့်ကတော့ နာဘီလာသွားလိုရာ လိုက်ပို့ရလျှင် ပျော်နေသည်။ အဘွားကြီးကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရတာ ပျော် နေသည်။

အလီ မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာသည့်အခါ မှာတော့ အလီကလည်း အန်တီ နာဘီလာ သွား လိုရာကို သူ့အဘိုး၏ မော်တော်ကားကြီးဖြင့် မောင်း ပို့ပေးသည်။ ယနေ့လည်း အန်တီနာဘီလာက ဆေးရုံကိုသွားပြီး နင့်အဘိုး လူမမာကို တွေ့ချင် တယ်ဆိုလို့ အလီက ကားမောင်း ပို့ရသည်။

ဆေးရုံဝင်းထဲကို ဝင်ရောက်သွားတော့ နာဘီလာက သူမှတ်မိနေတာ တစ်ခုကို ပြောသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က မောင်သန့်ကို ဆေးရုံတင်ရလို့ ငါ လာကြည့်ခဲ့ရသေးတယ်။ မောင်သန့်ခမျာ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း ဒဏ်ရာရတယ်။ ကံကောင်းလို့ အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်။ မောင်သန့် ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗလီမှာ ဝတ်ပြုဖို့သွားတုန်းက ဒေသခံ ဝတ်ပြုသူတွေက ပြောပြလို့ သိရပါတယ်”

“မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်။ ပယောဂ မကင်းဘူး။ သွေးထိုးလို့ဆော်သူတွေကြောင့် ဖြစ်ရတာပေါ့ကွယ်”

ဗလီကိုဝတ်ပြုဖို့ လာသူတွေပြောပြလို့ မွန်ဆောင်မြို့ရဲ့ အထင်ကရ ကထိန်လှည့်ပွဲမှာ ဘာသာရေးအဓိကရုန်း ဖြစ်ခဲ့တာကို သိခဲ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းရာနှင့် ချီကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည့် မွန်ဆောင်၏ ဘာသာပေါင်းစုံ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ပူးတွဲနေထိုင်ခြင်း ယဉ်ကျေးမှုကို လူတစ်စုက ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့် ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာပွဲဖြစ်သည့် ကထိန်လှည့်ပွဲကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေနှင့်အတူ သင်းသင်းတို့လို မူဆလင် အစ္စလာမ်ဘာသာကိုးကွယ်သူ လူငယ် မောင်မယ်တွေပါ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပါဝင်ဆင်နွှဲနေကြသည့်အချိန်မှာ ဘာသာရေးအဓိကရုန်းဖြစ်အောင် လူတစ်စုက ဖန်တီးခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ တွန်းတွန်းထိုးထိုးဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ်မှာ မောင်ဝင်းနှင့် ကိုသန့်တို့က သင်းသင်းကို အန္တရာယ် မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူပစ်လိုက်မှန်းမသိသည့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးသည် ကိုသန့်၏ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး ကိုသန့် သတိလစ် လဲကျသွားခဲ့သည်။

ကိုသန့်ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံကို ရောက်သည် အထိ သတိမရသေး ဖြစ်နေသည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာ သွေးတွေ ရောက်ပြီး ခဲနေသည်ဟု သိရသည်။ ဦးနှောက်ထဲက သွေးခဲတွေကို

ထုတ်လိုက်တော့မှ ကိုသန့် ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ဆေးရုံ တက်နေသည့် ကိုသန့်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အပေါင်းအသင်းတွေ ရော မှုဆလင်အပေါင်းအဝင်းတွေကပါ လာရောက်ပြီး သတင်း မေးခဲ့ကြသည်။ အန်တီနာဘီလာနှင့် သင်းသင်းတို့က လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးကုသမှုအတွက် ပံ့ပိုးခဲ့ကြသည်။

“မောင်သန့် အသက်ပြန်ရှင်လာတာ အန်တီဖြင့် အံ့သြမိတယ်၊ သေလောက်တယ်။ စေတနာ ကောင်းသူဆိုတော့ ကံကောင်းတာ ပေါ့ကွယ်။ အသက်ပြန် ရှင်လာတယ်”

“အခု အခြေအနေကတော့ မဆိုးဘူးလို့ထင်တယ်”

“အခုတော့ မဆိုးဘူး။ ပုံမှန်လောက်နီးနီး ပြန်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာသာရေး အဓိကရုန်းတွေ ဖန်တီးပြီး နိုင်ငံရေး အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြံစည်နေသူတွေကို ဖော်ထုတ်အရေးယူဖို့လိုတယ်”

နာဘီလာက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည့် အလီကို သတိထားကြည့်မိသည်။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မိမိရဲ့အစ်ကိုနဲ့ တူတယ်လို့ ထင်မိသည်။ အလီသည် တည်ကြည်လေးနက်သူဖြစ်လို့ နာဘီလာက လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။ မိမိအစ်ကိုနဲ့ တူသလို ထင်လို့ အစ်ကိုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ အတူတွဲပြီး မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တာတွေကို အမှတ်ရလာသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားတော့ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့်အတူ အစွလာမ်ဘာသာဝင်တွေပါ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာကို အမှတ်ရနေသည်။ အာဇာနည် ခေါင်းဆောင် ကြီး ဦးရာဇတ်ပင် မှုဆလင်၊ အစွလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည်လို့ တွေးမိနေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ရာစုနှစ် တစ်ဝက်ကျော်တော့မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူတွေနှင့် မှုဆလင်တွေဟာ ရန်သူတွေ လိုဖြစ်အောင် အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာစောင့်ရှောက်သူ အမည်ခံပြီး ဆူပူ ဖန်တီးချင်သူတွေက လုပ်လာကြသည်။ အာဇာနည်ကို

လက်လွှတ်ရမည်စိုးလို့ နိုင်ငံရေး ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့် ဘာသာရေး အဓိကရုန်းတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကိုတော့ နာဘီလာက သူ့ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်တော့သည်။

အလီ၏အဘိုးသည် မီးစာကုန်ဆီခမ်း အခြေအနေဖြစ်လို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့် အခြေအနေဆိုတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သတိ မလစ်သော်လည်း အိပ်ပျော်နေသလို မိန်းမောနေသည်။ သူ့ဖြတ်သန်း ခဲ့သည့် ဘဝနှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နီးပါး ကာလတွေကို ပြန်တွေးသည့် အိပ်မက်ရှည်ကြီးမက်နေတာ ဖြစ်မည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ အယူအဆကတော့ မရဏသန္တတီဇောဖြင့် မိမိသွားရမည့် သံသရာ ခရီးကို ကြည့်မြင်နေတာဖြစ်သည်။ အလီ၏ အဘိုးကတော့ အလ္လာ အသျှင်မြတ်၏ အမိန့်တော်ကို ခံယူရန်အတွက် အသင့်ပြင်နေတာ ဖြစ်မည်။

အလီနှင့် နာဘီလာတို့ ဆေးရုံကပြန်ခဲ့ကြပြီး နောက်သုံးရက် အကြာမှာ အလီ၏ မိဘတွေ ရန်ကုန်မှ မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာ ကြသည်။ ဆေးရုံတင်ထားသည့် ဖခင်ကြီး၏ အသက်ကို မိလိုက်ကြ သေးသည်။ အဘိုးသည် မိသားစုနှင့် သား၊ သမီး၊ မြေးတွေစုံအောင် စောင့်နေသည်ဟု ယူဆရသည်။ မိသားစုတွေ စုံစုံလင်လင် ရောက်ရှိ လာကြသည့်နေ့မှာပဲ အဘိုးကွယ်လွန်သွားသည်။

ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတော့ ဆေးရုံမှ ဗလီကို သယ်ယူပြီး ဘာသာရေးထုံးတမ်း စဉ်လာအရ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေ ဆောင် ရွက်ကြသည်။ ဗလီဆရာနှင့်အတူ မိသားစုနှစ်ဆယ်၊ အစိပ်ခန့်သာ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည့် အသုဘအခမ်းအနားမှာ နာဘီလာနှင့် သင်းသင်းတို့ပါ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။ မိသားစုထဲက အမျိုးသမီးတွေနှင့်အတူ ရပ်ပြီး ဆုတောင်းကြသည်။ အမျိုးသား တွေနှင့်အတူ အလီကလည်း သူ့အဘိုးကို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သည်။

အစွဲလမ်းဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဆိုလျှင်တော့ အမျိုးသားသုသာန်ကို အမျိုးသမီးတွေ မဝင်ရဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

မွန်ဆောင်လို မြို့ကလေးမှာတော့ မိသားစုစိတ်ဖြင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး မခွဲခြားဘဲ စုပေါင်းလိုက်ပါ ပို့ဆောင်ကြသည်။ နာဘီလာ သည် အသစ်တူးထားသည့် မြေကျင်းထဲကို အဘိုးအို၏ အလောင်း ဆင်းသွားအောင် ချလိုက်တာကို ကြည့်နေသည်။ မြေဖို့ပြီးသည် အထိ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဘိုးအို၏ မြေပုံကို ကြည့်ပြီးသည့်အခါ မှာတော့ မိမိ၏ အဖေ၊ အမေ၊ ခင်ပွန်းနှင့် အစ်ကိုတွေကို မြုပ်နှံ ထားသည့်မြေပုံတွေကို လိုက်ကြည့်သည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်ဆုတောင်းနေသည်။

ငါလည်း မကြာတော့သည့် တစ်နေ့မှာ ဒီနေရာကို လာရဦး မှာပါလားလို့ သတိရပြီး သတ္တဝါအားလုံးကို မေတ္တာပို့နေတာ ဖြစ်မည်။ သင်းသင်းက သူ့အဘွား၏ စိတ်ခံစားနေမှုကို ရိပ်မိပြီး အားပေးသည့် အနေဖြင့် နာဘီလာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

၅

မွန်ဆောင်က rjye b n h t v ချစ်ခွင်ပုန်ပြီ

အလီ၏အဘိုး နာရေးကိစ္စပြီးသည့် နောက်နေ့မှာပဲ အလီ၏ မိဘတွေ မွန်ဆောင်မှ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားကြသည်။ အလီကတော့ မွန်ဆောင်မှာ ပြုဖွယ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးလို့ ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မွန်ဆောင်မှာ ကျန်နေခဲ့သေး သည်။ အဘိုးပိုင် အိမ်နှင့် ခြံကို ထိန်းသိမ်းရန် ကိစ္စအပြင် မန္တလေးတိုင်းအတွင်းက စိုက်ပျိုးရေး လုပ်သည့် မြို့နယ်တွေအတွက် အထက်မြန်မာပြည် ရုံးခွဲတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ပြီး မျိုးစေ့နှင့် ဓာတ်မြေဩဇာတွေ ဖြန့်ဖြူးရေးစီမံကိန်း ဆောင်ရွက်ရန် ရည်ရွယ်သည်။

မွန်ဆောင်နှင့် မဝေးသည့်အရပ်မှာ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲ ဖွင့်နိုင်ပါက သင်းသင်း နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေခွင့်ရမည် ဆို သည့် ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပါသည်။ သင်းသင်းနှင့်ဝေးမှာ ကြောက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်က အဓိက ဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်။

အလီသည် မွန်ဆောင်မှာ နေသည့်ရက်တွေမှာတော့ ဆိုက်ကား စီးရမှာ ကြောက်နေသည့် အန်တီ နာဘီလာကို မော်တော်ကားဖြင့် ကြိုပို့တာဝန်ယူထားသည်။ သင်းသင်း ၏ မိုးတိမ်ဆိုင်နှင့် အိမ်ကို ကြိုပို့ လုပ်ပေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ မိုးတိမ် အလှကုန်နှင့် ဆေး ပစ္စည်းဆိုင်ရှေ့မှာ အလီ၏ မော်တော် ကားကြီး အချိန်ကြာကြာ ရပ်ထား တာကို ဘေးချင်းကပ်မှာရှိသည့် ပြုံးချို ဆိုင်က မောင်ဝင်းနှင့် ရွှေညောင်ပင် အနေးယာဉ်ဂိတ်က ကိုသန့်တို့က မြင်တွေ့နေရသည်။ အလီ၏ မော် တော်ကားကြီးသည် တစ်ခါတလေ မှာတော့ အန်တီ နာဘီလာနှင့် သင်းသင်းတို့ နေအိမ်ရှေ့မှာ အကြာ ကြီး ရပ်နေတာကိုလည်း တွေ့ကြ ရသည်။

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ နန္ဒင်း၊ စန္ဒကူး၊ နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာနီ၊
 ခေါင်ရမ်း၊ ကင်ပွန်းသီးစသည့် ဘယဆေးတွေကို ခုတ်ထစ် ထုချေ
 နေသည့် အန်တီ နာဘီလာကို စကားပြောနေရင်းကပင် မီးဖိုကြီး
 ပေါ်က ရေခွေးအိုးကြီးထဲကို သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတွေ ထည့်ကျိုနေသည့်
 သင်းသင်းကိုလည်း စကား လှမ်းပြောခွင့်ရနေ
 သည်။ အန်တီ နာဘီလာ ပြုပြင်ထားသည့်
 သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတွေကို ယူပြီး ကျိုချက်နေသည့်
 သင်းသင်းဆီကို သွားပို့၊ စကားပြော လုပ်ခွင့်
 ရနေသည်။ မီးဖိုကြီးအနီးမှာ နှစ်ယောက်တည်း
 နေဖို့ မသင့်တော်လို့ အန်တီနာဘီလာရှိရာကို
 ပြန်လာရသော်လည်း စိတ်ကတော့ သင်းသင်း
 ရှိရာ မီးဖိုကြီးအနီးကို ရောက်နေတတ်သည်။
 အလှူ၏ခွဲအားကြောင့် ဖြစ်မည်လို့ တွေးမိသေး
 သည်။

အန်တီနာဘီလာနှင့် သင်းသင်းတို့ အလုပ်များနေကြလို့ အလီကို လက်ခံ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာ အလီက ပြုံးချိုဆိုက်ကို သွားပြီး စားပွဲထိုး ညှိမေနှင့် စကားပြောသည်။ ညှိမေ အလုပ်များ နေလျှင် ရွှေညောင်ပင်အနွေးယာဉ် ဂိတ်ကိုသွားပြီး ကိုသန့်နဲ့ စကား ပြောသည်။ ကိုသန့်ကလည်း အလီနှင့် အတော်အတန် ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည့်အတွက် အလီကို နောက် ပြောင်သည်။

“အလီ... မင်း ငါ့ခရီးသည်ကို မလုနဲ့နော်”

“ခရီးသည်ကိုရော ခရီးသည်ရဲ့ပစ္စည်းကိုပါ လုရမှာပဲ”

အလီ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို ကိုသန့်က သိလိုက်သည်။ နာဘီလာ ကိုရော၊ နာဘီလာရဲ့ မြေးမ သင်းသင်းကိုပါ လုယူရမှပဲလို့ ပြောတယ်ဆိုတာကို ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်လုံးက သိပြီး ပြုံး လိုက်ကြ သည်။ အလီက လမ်းဆုံက လူတွေအားလုံးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေသည်။ ကိုသန့်အပါအဝင် ဆိုက်ကားဆရာတွေ အားလုံး အပြင် နာဘီလာ၊ သင်းသင်း၊ ညှိမေတို့နှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီး နေသည်လို့ ထင်သည်။ အလီနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာရုံနောက်နေသူ တစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ အလီ မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာသည့် အချိန်ကစပြီး မောင်ဝင်း၏ စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ပြီး မနာလိုသလိုလို ဘာလိုလို စိတ်ခံစားနေရသည်။

မောင်ဝင်းကို မခံချိမခံသာဖြစ်စေမည့်ဖြစ်ရပ်တွေက နောက် ဆက်တွဲ ပေါ်လာသည်။ သင်းသင်းသည် ဆိုင်ပိတ်တော့မည် ဆိုသည့် သင်္ကေတဖြင့် စက်ဘီးကို ဆိုင်ထဲသွင်းပြီး ဆိုင်တံခါးကို သော့ခတ်နေသည်။

အစဉ်အလာအတိုင်းဆိုလျှင် ဆိုင်ကိုသာပိတ်ပြီး စက်ဘီးလေးတွန်းကာ မောင်ဝင်း၏ ဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏရပ်မည်။ မောင်ဝင်းကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်ကာ ပြန်တော့မယ်နော်လို့ပြောပြီး စက်ဘီးပေါ် တက်နင်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ စက်ဘီးကိုနင်းပြီး မပြန်ဘဲ ဆိုင်ထဲထည့်ကာ သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။ နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း မဟုတ်သည့်ပုံစံဖြင့် ညှိမေကိုရော၊ မောင်ဝင်းကိုပါ နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘဲ လမ်းဖြတ်ကူးသွားသည်။ ပိတောက်လမ်းမကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ အလီရဲ့ကား ရပ်ထားတာကို တွေ့ကြရသည်။ သင်းသင်းသည် အလီ၏ ကားရှိရာဆီသို့ သွက်သွက်လျှောက်သွားတာ တွေ့ရသည်။ ကားထဲမှာ အလီရှိနေတာ သေချာသည်။ သင်းသင်းသည် ကား၏နောက်ခန်းကတောင် မထိုင်ဘဲ ခေါင်းခန်းက တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်တာကို မြင်လိုက်ရသည့် မောင်ဝင်းနှလုံးသားကို မြားတစ်စင်း ထိမှန်စူးဝင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အလီသည် နာဘီလာကို လာပို့တာ မဟုတ်သည့်အတွက် သင်းသင်းကို လာခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို နှစ်ယောက် တည်း သွားတာဖြစ်သည်။

မောင်ဝင်းထင်သလိုပင် ဖြစ်သည်။ အလီသည် သင်းသင်းကို ခေါ်သွားပြီး မြို့ထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်စားကြသည်။ စားပြီးတော့ မန္တလေးက အတွဲတွေ ကျုံးဘေးမှာ ထိုင်သလို၊ ရန်ကုန်က အတွဲတွေ အင်းလျားကန်ဘေးမှာ ထိုင်သလို မွန်ဆောင်၏ ကန်ကြီးဘေးက သစ်ပင်ရိပ်ရိ ခုံတန်းရှည်မှာ နှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အချိန်ကလည်း ချစ်သူစုံတွဲတွေ သွေးဆူချိန်၊ စိတ်ကြွချိန် ဖြစ်နေသည်။ အလီက သင်းသင်းအနီးကို ကပ်ထိုင်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောသည်။

“ဒီအချိန်မှာ သင်းသင်းကို အစ်ကို ဘာပြောမယ်ဆိုတာ သင်းသင်း သိမှာပါ။ အစ်ကို့ရင်ထဲမှာ သင်းသင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မျက်စိကန်းနေတဲ့သူတောင် မြင်နိုင်ပါတယ်။ သင်းသင်းလည်း မြင်ပါတယ်၊ သိပါတယ်”

“သိပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အစ်ကို့လိုပါပဲ”

“သင်းသင်းရဲ့အဖြေဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့အဖြေလို့ မှတ်ယူလိုက် တော့မယ်”

“ကျွန်မ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးပါဘူး။ ဂန်နီရဲ့ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်လို ပါတယ်”

“အစ်ကို နားလည်ပါတယ်။ အစ်ကို မွန်ဆောင်မှာ အနေကြာ ဦးမှာပါ။ အန်တီ ခွင့်ပြုချက်ရတဲ့အထိ အစ်ကိုစောင့်ပဲ့မယ်”

အလီကပြောပြီး သင်းသင်းရဲ့လက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သင်းသင်းက မရုန်းဘဲ အလိုက်သင့်ပါလာသည်။ အလီက စိတ်မထိန်း နိုင်တော့လို့ ဖြစ်မည်။ သင်းသင်းကိုဖက်ပြီး အားပါးတရ နမ်းဖို့လုပ်သည်။ ဒါကိုတော့ သင်းသင်းက အတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့ ဖြစ်မည်။ လန်ဒ်ပြီး ရှောင်လိုက်သဖြင့် မထိတထိ ဖွဖွလေး နမ်းမိသွားသည်။ သင်းသင်းရဲ့ ယာဘက်ပါးမှာ ယားတယ်ဆိုရုံလေးသာ အလီ၏ နှာသီးဖျားထိကာ ခံလိုက်ရသည်။ သင်းသင်းက လက်ဝါးလေးနဲ့ ကာထားတော့ အလီက လည်း မကြိုးစားတော့ဘဲ စကားသာ ပြောနေခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူတွေ တော့ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ ဒီအခြေအနေကို ရောက်သွားရခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းက မူဆလင်အချင်းချင်း၊ အစ္စလာမ်ဘာသာကိုးကွယ်သူ လူပျိုနှင့် အပျိုတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာရှိကြသည်ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်သည်။

အလီ မွန်ဆောင်မှာ ကြာနေသည့်ရက်တွေမှာတော့ အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ မကြာခဏ တွေ့ကြသည်။ ချစ်သည့်အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ လက်ထပ်ဖို့ ကြန့်ကြာနေရသည့်အကြောင်းက အဘွား နာဘီလာ၏ ခွင့်ပြုချက်မရသေးလို့ဖြစ်သည်။ ဒီအခြေအနေမှာ နာဘီလာ၏ ကျန်းမာရေးကလည်း ရုတ်တရက် ကျဆင်းလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း အားအင်ဆုတ်ယုတ်လာပြီး အစာဝင်တာ နည်းလာသည်။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ လဲလျောင်းနေချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သင်းသင်းက အစာဝင်အောင် ချောကျွေးရင်း မြေးအဘွား စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“အဘွား နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အဘွား နေကောင်းလား မမေးနဲ့။ ငါ့မြေးရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ်။ ဆိုင်က ရောင်းအားကောင်းပါတယ်။ ဆေးနဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေက အမြတ်များပါတယ်။ လမ်းဆုံက မိတ်ဆွေတွေက အဘွားကို သတင်းမေးနေကြတယ်”

“ဒါပဲလား။ တခြားဘာများ အခြေအနေကောင်းသေးလဲ”

“တခြား ဘာအခြေအနေကောင်းရမှာလဲ အဘွားရဲ့”

“အလီနဲ့ ညည်းနဲ့ ဘယ်အခြေအနေရောက်ပြီလဲ”

“ဘယ်အခြေအနေ ရောက်ရမှာလဲ အဘွားရဲ့”

“ငါ့မြေး ငါဟာ ညည်းရဲ့အဘွားနော်။ ငယ်ရာက ကြီးလာတာ”

“အဘွားနာဘီလာက ပြောပြီး အသံထွက်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။ သင်းသင်း တောင် နည်းနည်းရှက်သွားသည်။ အဘွားအရင်းဖြစ်သည့် အပြင် အလွန်ပါးနပ်သည့်အတွက် လိမ်ညှာပြောဖို့ မသင့်လို့ တွေးမိသည်။ အဘွားက မေးသည်။

“အလီက ငါ့မြေးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ အဘွားသိတယ်။ ငါ့မြေးက အလီအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ အဘွားသိချင်တယ်”

“သမီးကို သူ့သဘောကျပါတယ်။ သမီးကတော့ အဘွားရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးဘူး”

“ဘာလဲ သမီးက အဘွားသေတော့မယ်လို့ ထင်လို့လား”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အဘွားရယ်”

“ဒီမှာ ငါ့မြေး အဘွားလည်းပြန်ပြီး နုပျိုလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သမီး လည်း ပြန်ငယ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့တဲ့။ အဘွားကိုယ်တိုင်က အလီကို သဘောကျတယ်။ အဘွားရဲ့ ကျန်းမာရေး ကြောင့် သမီးရဲ့တန်ဖိုး ရှိတဲ့အချိန်တွေကို မဖြုန်းပါနဲ့။ အလီကသာ

ငါ့မြေးကို လက်ထပ်ပြီး သားသမီးလေးတွေ မွေးလာတာမြင်ရရင် အဘွား သေပျော်ပြီ”

သင်းသင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မသိမသာ ခေါင်းညိတ် လိုက်မိသဖြင့် အဘွား၏ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမည်လို့ ကတိပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားသည်။ သင်းသင်းမှာ လူမမာတစ်ဖက်၊ ဆိုင်ထွက်ရတာ တစ်ဖက်ဖြင့် အလုပ်များတော့သည်။ ဒီအခြေအနေကိုသိသည့် အလီကလည်း သင်းသင်း မပင်ပန်းရအောင်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မိုးတိမ်ကို ညနေတိုင်း ကားဖြင့်ရောက်လာပြီး သင်းသင်းကို တင်ခေါ်သွား သည်။ ကားဖြင့် တင်ခေါ်သွားပြီး အိမ်ကို ပြန်ပို့တာလား၊ တစ်နေရာ ကိုသွားပြီး ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား ပြောကြတာလား မသိနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို နေ့စဉ်မြင်နေရသည့် မောင်ဝင်းကတော့ အလိုလိုနေရင်း ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲနေသည်။

“ဒီဆိုင်က အစားအသောက်နဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကို မကြိုက်ရင် နောက်လာမစားနဲ့ပေါ့ဗျာ”

မောင်ဝင်းက စားသုံးသူကို ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို မဆက်ဆံဖူးဘူး။ မပြောဖူးဘဲနဲ့ အခုကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါက်ကွဲနေတာ အကြောင်း ရှိရမည်။ ကားပေါ်တက်တော့မည့် သင်းသင်းနှင့် အလီတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည့် မောင်ဝင်း၏ အသံကြောင့် အံ့အား သင့် သွားကြသည်။ အလီ မွန်ဆောင်ကို ရောက်လာပြီးကတည်းက မောင်ဝင်းမူပျက်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတာကို သင်းသင်းက သတိထားမိသည်။ သင်းသင်းဘက်က ဘာမှ မတတ်နိုင်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ အလီကတော့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး သင်းသင်း၏စီးပွားရေး အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာကိုပဲ မေးသည်။

အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ကား မောင်းထွက်သွားတော့ ဆောက် တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည့် မောင်ဝင်းသည် ရွှေညောင်ပင် ဆိုက်ကား ဂိတ်ဘက်ကို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းဆုံက ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံအဖုံဖုံကို သိနေသည့် ကိုသန့်က ပြောပြသည်။

“ကြားပါတယ်။ မင်းအော်ပြောသံ ငါကြားလိုက်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မှားသလားဗျာ”

“မင်းလည်း မမှားဘူး၊ စားသုံးသူလည်း မမှားဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ”

“မင်းဟာမင်း သိပါတယ်ကွာ”

ကိုသန့်က မချိုမချဉ် အပြုံးဖြင့် ပြောပြီး ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ဒူးနဲ့နေသည့်အတွက် မောင်ဝင်းနည်းနည်းရှက်သွားသည်။ သင်းသင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလီကို မနာလိုဖြစ်နေလို့ ဆောက်တည်ရာ မရဘဲ ပေါက်ကွဲနေတာပါကွာလို့ ကိုသန့်က မပြောရုံ ပြုံးနေသဖြင့် မောင်ဝင်းက ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“ထားပါတော့။ ဒီလူ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မလဲ။ ဒီလူကို မျက်စိနောက်နေပြီ”

“လူကောင်းပါကွ။ မင်းလို မနာလို မဖြစ်လို့လားတော့ မသိဘူး။ သူ့ကို အကောင်းမြင်တယ်။ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်သုံးသပ်ဦး”

ကိုသန့်ပြောသည့် စကားမှာ အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။ မောင်ဝင်းသည် သူ့ကိုယ် သူ သုံးသပ်ဖို့လိုသည်။ မိမိသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သည်။ သင်းသင်းသည် မူဆလင်၊ အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်။ အလီသည် သင်းသင်းနှင့် အမျိုးတူ၊ ဘာသာတူဖြစ်နေသည်။ ဒါကို သုံးသပ်ဖို့ မေ့နေသည့် မောင်ဝင်းကို သတိပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်းဖြစ်လို့ ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသည်။ ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာက စားပွဲမှာ အိမ်စာတွေ လုပ်နေသည့် အမြွှာ ညီအစ်ကို စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးကို ညှိမေက အနားမှာထိုင်ပြီး ယင်မောင်း ယပ်ခတ်လုပ်ပေးနေသည်။ သင်္ချာပုစ္ဆာတွေကို တွက်နေရသည့် ကလေး တွေ ခေါင်းပူလာဟန်တူသည်။ ညှိမေကို ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးသည်။

“မမညှိမေ မမသင်းက ဦးအလီကို ကြိုက်နေတာလား”

စိုးစိုးက မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ကလေးပီပီ ကလေးစကား

ပြောတာဆိုသော်လည်း လမ်းဆုံမှာ ပြဿနာတက်နိုင်သည့် မေးခွန်း ဖြစ်နေသည်။ ညှိမေက ပါးနပ်စွာဖြေသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ မမသင်းကို လူတိုင်းက ချစ်တာပဲ။ စိုးစိုးလည်း ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ချစ်တယ်”

စိုးစိုးက သင်းသင်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်တော့ စာရေးနေ သည့် တိုးတိုးက သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသည့် သူ့အမေမစန္ဒာကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“မေမေ မေရော ဦးအလီကိုချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့”

ရုတ်တရက်မို့ မစန္ဒာ အငိုက်မိသွားသည်။ ညှိမေက တဟားဟား ရယ်တော့မှ သတိရသည်။ သင်းသင်းကို ချစ်လားလို့ မေးတယ်ထင်လို့ ချစ်တာပေါ့လို့ ပြောလိုက်မိတာဖြစ်သည်။ မစန္ဒာက တိုးတိုးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါင်းခေါက်လိုက်သည်။ ညှိမေကတော့ သဘောကျလို့ ရယ်နေသည်။

၆ သင်းသင်း ရဲ့ အဘွား
emb D'm
ကွယ်လွန်ခြင်း

အဘွားနာဘီလာ၏ အသက် (၈၀) ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အားလုံးကပဲ မျှော်လင့်နေခဲ့ကြသည်။ အဘွား၏ ကျန်းမာရေးက မွေးနေ့ပွဲ မတိုင်မီ ကျဆင်းလာသည်။ ဆေးရုံကို တင်ပြီး ကုသလျှင် ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်လာ နိုင်သည်ထင်လို့ နာဘီလာကို ဆေးရုံကို တင်လိုက် ကြသည်။ အန်တီ နာဘီလာ၊ အဘွားနာဘီလာ ဆေးရုံတက်ရသည်ဆိုသည့် သတင်းကြားတော့

အလီ၊ သင်းသင်းတို့လို မူဆလင်အသိုင်းအဝိုင်းတွေသာမက မောင်ဝင်းနှင့် ကိုသန့်တို့လို မူဆလင်မဟုတ်သူတွေကပါ ဆေးရုံကိုလာပြီး သတင်းမေးကြသည်။ အဘွားနာဘီလာကို နားလည်သူတွေထဲမှာ သင်းသင်းပြီးလျှင် မောင်ဝင်းဖြစ်သည်။ မွန်ဆောင်က မူဆလင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အဘွားနာဘီလာ အထီးကျန်ဆန်လာသည်လို့ ထင်သည့်အတွက် မောင်ဝင်းနှင့် ကိုသန့်တို့က တရင်းတနှီးဆက်ဆံသည်။ အဘွားနာဘီလာမှာ မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်ဆိုတာကို ပြခဲ့ကြသည်။

အဘွားနာဘီလာကလည်း ကိုသန့်နှင့် မောင်ဝင်းတို့ကို မိသားစုထဲက သူတွေလို သဘောထားသည်။ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့က ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်နှင့် မိုတိုမိုအလှကုန်ပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ဖို့ပြောသည့်အခါ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် နာဘီလာက ခွင့်ပြုခဲ့တာကိုလည်း မောင်ဝင်းက သိသည်။ သင်းသင်းအပေါ်မှာ မောင်ဝင်းက ဘယ်လိုခံစားမှု ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုသန့်ပြီးလျှင် နာဘီလာကသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ နာဘီလာ ပြောဖူးတာကို မောင်ဝင်းက အမှတ်ရနေဆဲဖြစ်သည်။

“မောင်ဝင်း နင်ဟာ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်တယ်။ သင်းသင်းကို စောင့်ရှောက်ပါကွယ်”

မောင်ဝင်း ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။ မောင်ဝင်းသည် သင်းသင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာဘီလာထံမှ ဒီထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းသည့် စကားကို ကြားခဲ့ချင်သည်။ မရက်မကြောက်ပြောရလျှင် သင်းသင်းကို လက်ထပ်ယူပြီး တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပါကွယ်လို့ ပြောခဲ့စေချင်သည်။ အဘွားနာဘီလာ၏ ရင်ထဲစကားတွေကို ထုတ်ဖော်ခဲ့ပါလို့ တောင်းဆိုချင်သည်။ မောင်ဝင်းရော၊ သင်းသင်းပါ နားလည်နိုင်သည့် စကားဖြင့် လမ်းကြောင်းပေးခဲ့စေချင်သည်။ နာဘီလာ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေသည် အတိမ်းအစောင်းမခံသည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ဒီအခြေအနေမှာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမည့်စကား မပြောသင့်ဟု မောင်ဝင်းထင်သည်။ နာဘီလာသည် အလီ၏ အကြောင်းကိုလည်း ဘာမျှမပြောသည့်အတွက် ထူးခြားမှုတော့ရှိသည်။

မောင်ဝင်းလိုပဲ အလီကလည်း နာဘီလာကို သတင်းမေးဖို့ သင်းသင်းနှင့် အတူ ရောက်လာသည်။ အဲဒါကိုက အလီအတွက် အားသာချက်ဖြစ်နေသည်။ နာဘီလာက အလီကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။ ဘာအတွက် ကျေးဇူး တင်သလဲဆိုတော့ အစစအရာရာ၊ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်တာဖြစ်သည်။ ကိုသန့်နှင့် မောင်ဝင်းတို့ ရှိနေသည့်အတွက် စကားတွေကို သတိဖြင့် ချန်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ နာဘီလာသည် အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ဆိုပါက အလီကို တိုက်တွန်းလိမ့်မည်။ သင်းသင်းရဲ့အချစ်ကို ရယူဖို့ ဆက်လက် ကြိုးစားပါကွယ်လို့ ပြောလိမ့်မည်ဟု မောင်ဝင်းနှင့် ကိုသန့်တို့က ယုံကြည်နေ သည်။ နာဘီလာက အလီကို အတော်မျှော်လင့်ထားတယ်လို့ ယုံကြည်နေကြသည်။ လူစိမ်းသူစိမ်း မဟုတ်သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူတွေရှေ့မှာ ဖြစ်နေလို့ နာဘီလာက ယဉ်ကျေးသည့်စကားဖြင့် အလီကို ပြောသည်။

“အလီ သင်းသင်းကို စောင့်ရှောက်ပါကွယ်”

ဒီစကားက မောင်ဝင်းကိုလည်း ပြောပြီးဖြစ်သည်။ အခုတစ်ခါ အလီကို ပြောတာကတော့ မောင်ဝင်းကို ပြောတဲ့စကားထက် ပိုပြီး လေးနက်ကျယ်ပြန့်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ မောင်ဝင်းနှင့် ကိုသန့်တို့က ယုံကြည်နေသည်။ ကိုသန့်က သူထိုင်နေသည့်နေရာမှ နာဘီလာ၏ ခုတင်အနီးကို လာထိုင်သည်။ စောစောက သူထိုင်နေခဲ့သည့်နေရာသည် သူ့ခေါင်းကို ကျောက်ခဲထိမှန်စဉ်က သူ့ဆေးရုံ တက်ခဲ့ရလို့ အိပ်ခဲ့သည့် ကုတင်ဖြစ်သည်။ အဲဒီခုတင်မှာ ထိုင်နေရာမှ နာဘီလာ၏ ကုတင်အနီးကို ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်တုန်းက အဘွားပေးတဲ့ မာနာဆူဒါရုန်ဆေး လက်ကျန်ယူလာတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ဆေး။ ဒီဆေးကို အဘွားလည်း သောက်ဖို့ သင့်တယ်”

“မာနာဆူဒါရုန်ဟာ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းဆေးတွေထဲက နာမည်ကြီးဆေးပဲ။ သောက်လိုက်ရင် အမောသက်သာတယ်။ သတိလစ်နေသူကို သတိပြန်လည်လာ စေတယ်။ ဆေးက ဘယ်လောက်ပဲစွမ်းပေမယ့် မီးစာကုန်၊ ဆီခန်းတာကိုတော့ မကယ်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ အလွှာအသျှင်မြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြရ တော့မှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက်ပါ။ လန်းဆန်းပြီး နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွား တာပေါ့”

“အေးပါကွယ် ... အဘွား သောက်လိုက်ပါ့မယ်”

အဘွားနာဘီလာက အားယူပြီးရင်း ပြောသည့်အတွက် ကိုသန့် ကျေနပ် သွားသည်။ နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်စာလောက်သာ ကျန်တော့သည့် ဆေးပုလင်းကို အဘွား၏လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ လူမမာရော သတင်းမေးသူတွေပါ ဘာမှ မပြောကြဘဲ အတန်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စီအသီးသီးရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ စိတ်ခံစားချက်စကားတွေကို ပြောနေကြသည်လို့ ယူဆရသည်။ အဘွားနာဘီလာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်နေတာ သိသာသည်။ အားလုံး သိစေချင်တဲ့စကားနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆန္ဒရှိတဲ့ စကားလို့ ယူဆရသည့် စကားကို အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“သင်းသင်းက အလီနဲ့ လက်ထပ်မယ်ထင်တာပဲ။ အဘွားက သင်းသင်းကို ပျော်စေချင်တယ်။ လိမ္မာတဲ့ မြေးသားမက်တစ်ယောက် လိုချင်တယ်”

အဘွားက စကားပြောရတာ မောလို့ ရပ်သွားတာမဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် ပြောမည့်စကားကို မောင်ဝင်းနှင့် ကိုသန့်ရှေ့မှာ ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေ လို့ ရပ်သွားတာဖြစ်နိုင်သည်။ မပြောလို့မဖြစ်သည့် စကားမို့ ပြောမှဖြစ်မည်လို့ ဆုံးလိုက်တာဖြစ်မည်။ ဆက်ပြောသည်။

“အဘွားက သင်းသင်းကို မူဆလင်၊ အစ္စလာမ် ကိုးကွယ်သူနဲ့ပဲ လက်ထပ် စေချင်တယ်”

သင်းသင်း၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာတော့ မောင်ဝင်း၏ နာမည်ပါစရာ မလိုဘူးဆိုတာကိုတော့ မောင်ဝင်းရော ကိုသန့်ပါ သိကြသည်။ ကိုသန့်ကပြီးပြီး အဘွားနာဘီလာ၏လက်ကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး အားပေးစကားပြောသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သင်းသင်းက သူ့မှန်တယ်ထင်တာကို လုပ်ပါလိမ့်မယ်”

နာဘီလာက ဆေးရုံကဆင်းချင်တယ်။ အိမ်ကို ပြန်ချင်တယ်ဟု ပြောသည်။ လူမမာ၏ဆန္ဒအတိုင်း ဆေးရုံမှဆင်းကာ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံမှာ ဆက်နေတော့လည်း လူမမာ၏အခြေအနေက တိုးတက်လာဖို့ မမြင်သည့်အတွက် ဆေးရုံမှ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

အဘွားက သူ့မြေးမ သင်းသင်းနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွက် အခြားသူတွေက ဝေးဝေးကပဲ သတင်းကို နားစွင့်နေခဲ့ကြသည်။ သင်းသင်းက သူ့အဘွားရဲ့အိပ်ရာမှာပဲ အတူအိပ်သည်။ မြေးအဘွား ရင်တွင်း စကားတွေ ပြောကြသည်။

“အဘွားနဲ့ ခွဲရမှာကို သမီးကြောက်တယ် အဘွားရယ်”

သင်းသင်းက ရှိုက်သံဖြင့်ပြောပြီး မျက်ရည်သုတ်သည်။ အဘွားက သင်းသင်းရဲ့လက်ကို တယုတယကိုင်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“အဘွားက သမီးကို ခွဲမသွားပါဘူး။ သမီးက အဘွားရဲ့ကိုယ်ပွားပဲ”

“အဘွား မရှိတော့ရင် သမီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အလီအကြောင်းကို မပြောဘဲ နေကြသည်။ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူးဆိုသည့် သဘောလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ မောင်ဝင်းအကြောင်းကိုတော့ ပြောလေ့ မရှိတာကို သင်းသင်းက သတိထားမိသည်။ အခုအချိန်မှာတော့ ပြောဖို့အချိန် မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို သင်းသင်းက သိနေသည်။

“ဂန်နီကို သမီးချစ်တယ်”

“သမီးကိုလည်း အဘွားချစ်ပါတယ် သမီးရယ်”

အဘွားသည် သင်းသင်း၏လက်ကို ဖွဖလေးကိုင်ထားရင်း အသက်မှန်မှန် ဂျူကာ အိပ်မောကျသွားသည်။ နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံးမှာလည်း အဘွားသည် မျက်စိမဖွင့်ဘဲ အိပ်မောကျနေသလို ဖြစ်နေသည်။ နောက်နေ့ ညသန်းခေါင်မှာတော့ အဘွားနာဘီလာသည် သင်းသင်း၏ လက်ပေါ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ နာဇင်း မိသားစုတွေ စုံစုံညီညီရှိနေကြစဉ် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

? မွန်ဆောင် ပ ပရဟိတအဖွဲ့

မွန်ဆောင်မှာ သင်ခန်းစာ တစ်ခု ရလိုက်ကြသည်။ နာဘီလာ ကွယ်လွန်သည့် အခါ သင်းသင်း၏ ရင်းနှီးသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိတ်ဆွေ တချို့ နှင့် အဘွားနာဘီလာရဲ့ နာဇင်း မိသားစု လက်ကျန်တွေကပဲ အသုဘကိစ္စကို တာဝန် ယူခဲ့ ကြရသည့် သင်ခန်းစာ ဖြစ် သည်။ မွန်ဆောင်မှာ မရှိ သေးသည့် လူမှုရေးပရဟိတ

အဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့ဖို့လိုပြီဆိုတာကို အားလုံးက သဘောတူကြသည်။ မွန်ဆောင်မြို့ရဲ့ လမ်းဆုံက တက်ကြွသည့် လူလတ်၊ လူငယ်တွေက ဦးဆောင်ပြီး သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေး ပရဟိတအသင်းဖွဲ့ရေး အစည်းအဝေးကို မြို့လယ်ကောင်က ဓမ္မာရုံမှာ ပြုလုပ်ကြသည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာကြသူတွေ အများစုက တက်ကြွသူလူငယ်တွေ ဖြစ်သည်။ လူစုလူဝေး လုပ်လျှင် ပျော်ချင်လို့လာကြသည့် စိုးစိုးနဲ့ တိုးတိုးတို့လို ကလေးတွေလည်း တက်ရောက်နေကြသည်။

ပရဟိတအကျိုးဆောင် လူမှုရေးအသင်းဖွဲ့မည့်ပွဲ ပြုလုပ်သည့် အချိန် အခါနှင့် အခြေအနေသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ၂၀၁၅-ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်မည့် ပါတီစုံ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြုလုပ်မည့် ကာလနှင့် နီးကပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သူတွေမှာ သာရေး၊ နာရေးအတွက် ပရဟိတအသင်း ဖွဲ့မည်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်က လွဲပြီး တခြား ဘာမျှမရှိသော်လည်း တက်ရောက်လာကြသူတွေမှာတော့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုယ်စီဖြင့် တက်ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာကို အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည့်အခါ မျက်နှာဖုံးကွာပြီး ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့သည်။ တက်ရောက်လာကြသည့် ပရိသတ်ထဲမှာ သံဃာတော်နှစ်ပါး ပါဝင်နေသည်။ ရွှေတန်းမှာ ကုလားထိုင်ချပေးပြီး ထိုင်ခိုင်း ထားရသည်။ နိုင်ငံရေး ပါတီ နှစ်ခုဖြစ်သည့် ပြည်ခိုင်ဖြိုးနှင့် အင်အယ်လ်ဒီ ပါတီဝင်တွေလည်း တက်ရောက်နေကြတာကို သတိပြုမိကြသည်။ လူမှုရေး အစည်းအဝေးသည် နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေး ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိကြသည်။

အစည်းအဝေးကြီးရဲ့ သဘာပတိအဖြစ် ရွှေညောင်ပင်အနေးယာဉ် ဂိတ်က ဂိတ်မျိုးကိုသန့်ကို ရွေးချယ်ကြသည်။ ကိုသန့်က အစည်းအဝေး သဘာပတိဖြစ်လို့ ဓမ္မာရုံကြမ်းခင်းရဲ့ ထိပ်ဆုံးက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်ခွင့်ရသည်။ တက်ရောက်လာကြသည့် ပရိသတ်တွေ အားလုံးက ကော်ဇောကြမ်းခင်းထားသည့် ကြမ်းခင်းမှာ ဖင်ချထိုင်ပြီး အစည်းအဝေး လုပ်ကြသည်။ အခမ်းအနား အစီအစဉ်အရ ကိုသန့်က သဘာပတိ အဖွင့်အမှာစကား ပြောသည်။

“ယနေ့ပြုလုပ်တဲ့ အစည်းအဝေးဟာ သာရေး၊ နာရေး ပရဟိတ အသင်း ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် ပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးဖြစ်ပါတယ်။ အသင်းဖွဲ့စည်းပုံအရ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ် စိတ်ပါဝင်စားပြီး လုပ်ချင်ကိုင်ချင်သူတွေကိုသာ ရွေးချယ်ပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုပါတယ်”

ကိုသန့်၏ သဘာပတိ အဖွင့်မိန့်ခွန်း၏ အနှစ်ချုပ်ကတော့ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ ပရဟိတအသင်းဖွဲ့စည်းမည့် အစည်းအဝေးဖြစ်လို့ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစေမည့် အပြောအဆိုများကို မပြောကြရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ တက်ရောက်နေကြသည့် ပရိသတ်ထဲမှာက သံဃာနှစ်ပါးနှင့် နိုင်ငံရေးပါတီ ကြီးနှစ်ခုက ပါတီဝင်တွေ တက်ရောက်နေကြသည့်အတွက် အစည်းအဝေး တက် ရောက်လာသူအားလုံးကပင် ကိုသန့်ကိုပဲ သာရေး၊ နာရေးအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြသည်။ အသင်းဖွဲ့စည်းပုံအရ လိုအပ် သည့် အလုပ်အမှုဆောင်တွေကို ဆက်လက်ရွေးချယ်ကြသည်။ အားလုံး အဆင်ပြေသည်။

အစည်းအဝေးမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားတာက အခမ်းအနား အစီအစဉ်အရ အထွေထွေကဏ္ဍမှာဖြစ်သည်။ တက်ရောက်လာ သူများက ဆန္ဒထုတ်ဖော်ကြရာမှာ သံဃာတော်နှစ်ပါးက မကြာမီပြုလုပ်တော့မည့် ပါတီစုံ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲမှာ အင်အယ်လ်ဒီပါတီ အနိုင်ရပါက မြန်မာနိုင်ငံမှာ မူဆလင်တွေ ကြီးစိုးသွားမည် ဖြစ်သည်။ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီ အနိုင်ရဖို့လိုသည်။ ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီကို မဲပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီဝင်တွေကလည်း တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ပြည်ခိုင်ဖြိုးကို မဲပေးစို့ဆိုသည့် ကြွေးကြော်သံကို အခြေခံပြီး မဲဆွယ်သည်။ အင်အယ်လ်ဒီကလည်း ပြောင်းလဲချိန်တန်ပြီ။ အမှန်တကယ်ပြောင်းလဲဖို့ အင်အယ်လ်ဒီကို မဲပေးကြစို့ဆိုသည့် ကြွေးကြော်သံဖြင့် မဲဆွယ်သည်။ ဒီလိုဖြစ်လာသည့်အခါ နိုင်ငံတော်၏ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု ထိရောက်စွာ ကာကွယ်နိုင်သည့်အပြင် အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို အမှန်တကယ်

စောင့်ရှောက်မည့် ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီကိုသာ မဲပေးကြဖို့ ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီက ပြောပြန်သည်။ အင်အယ်လ်ဒီပါတီကလည်း ဘာသာရေးကို ခုတုံးလုပ်ပြီး နိုင်ငံရေး အမြတ်မထုတ်ရန် သတိပေးသည်။ ပွဲဆူမည့် အခြေအနေ မဖြစ်အောင် အခမ်းအနားမှူးက သဘာပတိ နိဂုံးချုပ်မိန့်ခွန်းပြောဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ သဘာပတိကိုသန့်က နိဂုံးချုပ်စကားပြောသည်။

ကျွန်တော့်ကို သာရေး၊ နာရေးအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ စေတနာထားပြီး ဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်ခင်ဗျားဟု တိုတိုပဲပြောပြီး ဖြတ်လိုက်သည်။ အခမ်းအနားမှူး ကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် အခမ်းအနား အောင်မြင်ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

မွန်ဆောင်မြို့၏ သာရေး၊ နာရေးအသင်း ဖွဲ့စည်းပြီး မကြာမီပင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပါတီစုံ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြုလုပ်သည်။ အင်အယ်လ်ဒီပါတီက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ သောင်ပြု၊ ကမ်းပြု အနိုင်ရသည်။ စစ်အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်မှုကို မလိုလားကြသည့်အပြင် ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေး ပါတီကို စိတ်ကုန်နေကြသည့် ပြည်သူတွေက အင်အယ်လ်ဒီပါတီကို မဲတွေ ပုံအောပေးခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်သည့် ကိုယ်စား လှယ်လောင်းကို မကြည့်ဘဲ ပါတီကို မဲပေးခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ မွန်ဆောင်မြို့ ကဝင်ပြီး အရွေးခံသည့် အင်အယ်လ်ဒီလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လည်း မဲအရေအတွက် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော်ဖြင့် ပြည်ခိုင်ဖြိုးကိုယ်စားလှယ်ကို နိုင်လိုက်သည်။ အနိုင်ရပါတီ ကိုယ်စားလှယ်လောင်းတွေနှင့် ပြည်သူ တွေကတော့ သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

၁၉၉၀-ခုနှစ်ကလည်း ရွေးကောက်ပွဲမှာ အင်အယ်လ်ဒီက အပြတ်အသတ် အနိုင်ရခဲ့သည်။ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပေးသည့် စစ်အစိုးရက သူတို့နိုင်စေချင်သည့် တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးပါတီ အနိုင်မရဘဲ ရှုံးသည့်အတွက် အင်အယ်လ်ဒီကို အာဏာလွှဲမပေးဘဲ နေခဲ့ဖူးသည့်

သာဓကရှိခဲ့ဖူးလို့ သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြတာဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အာဏာရပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီ ရုံးပြီဖြစ်လို့ အနိုင်ရပါတီကို အာဏာလွှဲပေးပါ့မလားဆိုသည့် သံသယစိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြတာဖြစ်သည်။ ၂၀၁၅-ခုနှစ်ကတော့ ၁၉၉၀-ခုနှစ်က ပြည်သူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပြဖို့ တုတ်ကိုင်၊ ဓားသွေးနေကြတာဖြစ်သည်။

ရွေးကောက်ပွဲပြီးလို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသည့် စနေနေ့ တစ်နေ့မှာ ရာသီဥတုကလည်း သာယာနေသည်။ မွန်ဆောင်၏ မြို့လယ်ကောင်က ဓမ္မာရုံရှေ့က ကွင်းပြင်မှာ သာရေး၊ နာရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ကိုသန့်ကို ဂုဏ်ပြုပွဲပြုလုပ်သည်။ အသင်း၏ အမှုဆောင်တွေနှင့် အသင်းသူ၊ အသင်းသားတွေ စုစုပေါင်း ပရိသတ် တစ်ရာကျော် တက်ရောက်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း လူစုလူဝေးဆိုလျှင် ပျော်လို့ ပြေးလွှားဆော့ကစားရန် ရောက်လာကြသည့် စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့ကလေးအုပ်စုကြီးလည်း ရောက်လာကြသည်။ အခမ်းအနားမှာ ဂုဏ်ပြုခံ ကိုသန့်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အခုလို အရွေးချယ်ခံရတာဟာ ဘွဲ့ရဆိုက်ကားသမားဖြစ်လို့ အရွေးခံရတာလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖောက်သည်ဆိုက်ကားစီးသူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုနဲ့ ဖြစ်လာတာပါ။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပဏာမပြောလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘွဲ့ရပေမယ့် ပညာမတတ်ပါဘူး။ ကျောင်းပြီးပေမယ့် အလုပ်လက်မဲ့မို့ ဆိုက်ကားနင်းခဲ့ရပါတယ်။ ပညာမတတ်သူတွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ကာလမှာ ပညာရေးကို ဦးစားမပေး၊ အလေးမထားလို့ လူငယ်တွေ ဘွဲ့ရပညာမတတ်၊ ကျောင်းပြီး အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြရတဲ့ သားကောင်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေညောင်ပင် အနှေးယာဉ်ဂိတ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝတက္ကသိုလ်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် ဘဝရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့နဲ့ လောကကြီးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေတတ်ဖို့ ပညာတွေကို ဆိုက်ကားစီး ခရီးသည်တွေ

ဆီက သင်ယူခဲ့ရပါတယ်။ ခရီးသည်တွေဟာ ကျွန်တော့်ဆရာတွေပါပဲ။ ကထိကတွေ၊ ပါမောက္ခတွေပါပဲ။ ဆရာတွေအားလုံးကို အလေးပြုပါတယ်”

ယခုလို ဂုဏ်ပြုတာကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တာဝန်ကို ကျေပြန်စွာ ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီး နိဂုံးချုပ်သည်။

ကိုသန့်ကို ဂုဏ်ပြုသည့်ပွဲမှာ အစားအသောက်ဖြင့် ညွှန်ခဲ့သည်။ မောင်ဝင်း၊ ညိုမေနှင့် ဒေါ်သီရိတို့က စားသုံးသူတွေ အဆင်ပြေစွာ စားသုံးနိုင်အောင် ထမင်းနှင့် ဟင်းတွေကို ထည့်ပေးနေသည်။ ဒံပေါက် ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်း၊ အသုပ်စုံ၊ ချဉ်ရေဟင်းတွေ အသင့်ချထားသည်။ ဒံပေါက်အိုးကြီးနှစ်အိုး ချထားသည်။ တစ်အိုးက မောင်ဝင်း၏ လက်ရာဖြစ်သည်။ နောက်တစ်အိုးကတော့ အလီ၏ ကာလကတ္တား ဒံပေါက်ဟု အမည်ပေးထားသည့် ကိုယ်တိုင်ချက်လက်ရာဟု သိရသည်။ ဒေါ်သီရိက စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ ကြက်သားဟင်း၊ အသုပ်နှင့် အချိုပွဲတွေကို တင်ထားပြီး လာတောင်းသူတိုင်းကို ထည့်ပေးနေသည်။ ညိုမေက ချဉ်ရေဟင်း အိုးကြီးကို တာဝန်ယူထားသည်။ လပ်သွားသည့် ခွက်တွေမှာ လိုက်ဖြည့်ပေးနေသည်။ မောင်ဝင်းက လိုအပ်တာတွေကို ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးနေသည်။

မောင်ဝင်းကိုယ်တိုင်ချက်သည့် မွန်ဆောင်ဒံပေါက်အိုးကြီးနှင့် အလီ ကိုယ်တိုင် ချက်သည်ဆိုသည့် ကာလကတ္တား ဒံပေါက်အိုးကြီးနှစ်လုံးကို အတူချထားသည်။ စားသုံးတဲ့ ကလေးတွေက ဒံပေါက်နှစ်မျိုးမှာ ဘယ်အိုးက စားကောင်းလဲ သိချင်လို့ မြည်းစမ်းစားကြည့်ကြသည်။ ဒံပေါက်အိုးကြီးနှစ်လုံးကို ညိုမေက စောင့်ပြီး အိုးသူကြီး လုပ်နေသည်။ ဒေါ်သီရိကလည်း ဒံပေါက်အိုးကြီးနှစ်လုံးအနက် အနံ့မွှေးတဲ့ ကာလ ကတ္တားဒံပေါက်က အလီချက်တယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ မသိလိုက်၊ မသိဘာသာနေသည်။ သာမန်အဆင့်သာရှိသည့် ဒံပေါက်ကို ချက်သူ မောင်ဝင်းကတော့ သူ့လက်ရာ ဒံပေါက်အိုးကြီး မျက်နှာငယ်စ ပြုနေလို့ နည်းနည်းမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ အလီကတော့ ဒံပေါက် အိုးကြီးနှစ်လုံးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ ကိုသန့်ကို

ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ အလီနှင့် သင်းသင်းတို့လို မူဆလင်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင် တွေက အားတက်သရော ဝိုင်းဝန်းကူညီရတာကို ဝမ်းသာလို့ ပြုံးတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒံပေါက်ထမင်းကို ကြိုက်ကြလို့ အားပါးတရ စားကြသည်။ ဇာဖရန်၊ သက်ကြံပိုး၊ ကရဝေး၊ လေးညှင်းနှင့် အိန္ဒိယဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင် အနံ့တွေလှိုင်နေသည့် အလီ၏ ဒံပေါက်ကို ပိုကြိုက်ကြ သည်။ မဝလို့ နောက်ထပ်လာတောင်းသူတွေက အလီ၏ ဒံပေါက်ကိုပဲ တောင်းကြသည်။ စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးကလည်း မွှေးသည့်ဒံပေါက်ကို ဘယ်သူချက်မှန်းမသိဘဲ စားကောင်းလို့ နောက်ထပ် လာတောင်းကြ သည်။ အဲဒီကိစ္စသည်ပင် ဒီပွဲမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ကြိုတင်မသိခဲ့ကြ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အားလုံး စားသောက်ပြီးကြလို့ အချို့ပွဲတည်နေကြချိန်မှာတော့ အလီ၏ ဒံပေါက်ကကုန်လို့ ပြောင်တလင်းခါနေသည်။ မောင်ဝင်း၏ ဒံပေါက်က တစ်ဝက်လောက် ကျန်နေသေးသည်။ မဆီမဆိုင်အတွေးဖြင့် အလီက မောင်ဝင်းထက်သာသည်ဆိုသည့် အတွေးက ကလေးတွေ မတွေးမိကြသော်လည်း ကိုသန့်တို့လို လူကြီးတွေရဲ့ မသိစိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ကာယကံရှင်မောင်ဝင်း၏ ပေါက်ကွဲမည့်အကြောင်း ဖြစ်သွားသည်။ အထူးသဖြင့် သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် မောင်ဝင်းထက် အလီက အဘက်ဘက်က အားသာချက်ရှိနေသည်ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်သွားသည်။ မနှစ်မြို့စရာ မကျေနပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်တာနဲ့ မောင်ဝင်း ပေါက်ကွဲတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်သီရိ၊ မစန္ဒာနှင့် မောင်ဝင်းတို့ ထိုင်နေကြသည့် အနားမှ စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့သည် ပြေးထွက်သွားပြီး အချို့ရည်ကောင်တာ ဘက်ကို ပြေးသွားကြသည်။ အဲဒီအချို့ရည်ကောင်တာ စားပွဲထားသည့် နေရာအနီးက ခုံတန်းလျားတွေသည် သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေ ချိန်းတွေ့ပြီး ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေရာနှင့် နီးနေသည်။ အလီနှင့် သင်းသင်းတို့လည်း ဒီနေရာမှာ အတူထိုင်ဖူးသည်ဆိုသည့် သတင်းကို မောင်ဝင်းက

ကြားထားသည်။ အမြွှာနှစ်ယောက်က အဲဒီခုံတန်းတွေကို ထိုင်ဖို့ ပြေးသွားကြသည်ထင်လို့ မောင်ဝင်းက လှမ်းအော်သည်။

“ဟိုနှစ်ယောက် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

မောင်ဝင်း၏အသံသည် ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ ဒေါသသံ ပါနေတယ် ဆိုတာကို လူကြီးတွေက ရိပ်မိသည်။ သင်းသင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလီကို မနာလိုဖြစ်နေသည့် စိတ်ဖြင့် ဒေါသထွက်နေတယ်ဆိုတာကိုပါ ရိပ်မိကြ သည်။ မောင်ဝင်း၏ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဗုံးစနစ်တံကို အမြွှာနှစ်ယောက် က မီးရှို့လိုက်သလို ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ကြသည်။ မောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင် ဝန်ထမ်းလည်းဖြစ်၊ မောင်နှမလိုလည်းဖြစ်နေသည့် ညိုမေက ပြဿနာမကြီးထွားစေချင်လို့ ထိုင်ရာကထသည်။

“ကျွန်မ ... လိုက်ခေါ်လိုက်မယ်”

ညိုမေပြောတာကို မောင်ဝင်းက မကြားယောင်ဆောင်ပြီး အမြွှာ နှစ်ယောက် နောက်ကို ပြေးတော့မယောင် လမ်းလျှောက်လိုက် ပါသွားသည်။ အမြွှာနှစ်ယောက်ကတော့ မွန်ဆောင်ကန်တော်ကြီးအနီးက ခုံတန်းလျားတွေအနားကိုတောင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့နှောက်က မောင်ဝင်းလိုက်လာတာ မြင်တော့ လန့်သွားကြသည်။ မောင်ဝင်း စိတ် ဆိုးပြီး လိုက်လာတာမြင်တော့ ရှေ့ကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်လိုက် ကြကာ မောင်ဝင်းကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ မောင်ဝင်းသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကုပ်ကကိုင်းပြီး လှုပ်ယမ်းက ပြောလိုက်သည်။

“လူကြီးတွေကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး မှတ်ထား”

ကလေးနှစ်ယောက်သည် အရိုက်မခံရသော်လည်း အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ကို အလွန်ချစ်သည့် ဦးလေးက ဒီလိုတစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးသည့်အတွက် အရိုက်ခံလိုက်ရသလို စိတ်ဒဏ်ရာရသွားသည်။ သူတို့အဖေ ကိုရဲထွဋ်ရဲ့ စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသည့် အချိန်ကစပြီး ၉ နှစ်မျှ ကာလအတွင်းမှာ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးမောင်ဝင်းက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ဆွဲလားယမ်းလားလုပ်တာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က ကြောက်ပြီး အမေမစန္ဒာနှင့် အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်သီရိတို့ရှိရာကို ပြေးသွားကြသည်။

ကလေးတွေက ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြဲတော့ သင်းသင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်သည်။ အလီကတော့ ညှော်ညှော် ဖြစ်လို့ မသိလိုက်၊ မသိဘာသာ ပြုံးနေသည်။ ဒါပေမဲ့ သင်းသင်းက မောင်ဝင်းရှိရာဘက်ကို လျှောက်သွားပြီး စကားပြောဖို့ လုပ်တဲ့အခါမှာတော့ အလီ၏ မနာလို၊ ဝန်တိုမှု ဖြစ်ရတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးလူကောင်းပီပီ ကူနေဖြင့် ထိုင်နေရသည်။ သင်းသင်းက မောင်ဝင်းကို အေးအေးဆေးဆေးမေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာကြောင့် ဒါလောက် စိတ် တို နေရတာလဲ”

သင်းသင်းက သိသိ ကြီးဖြင့် မေးတာဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ကလေးတွေကို စိတ် ဆိုးတာ မဟုတ်၊ ကလေးတွေ သွားတဲ့ နေရာကြောင့် ဖြစ်ရ တယ်ဆိုတာကို သိသည်။ မောင်ဝင်းက သင်းသင်း၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ တုံး တိတိ ဖြေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”
မောင်ဝင်းသည် အချော့ ခံချင်လို့ စိတ် ကောက်နေသည့် ကလေး ဆိုးကြီးပုံစံ ဖြစ်နေသည်။ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် သူ့ဟာသူ

ရှက်နေပုံလည်းရသည်။ စိတ်ကိုထိန်းပြီး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် ပြုံးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သင်းသင်း၏ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆက်ဆံတတ်မှုကြောင့် မောင်ဝင်းက ရယ်စရာ၊ မောစရာလို လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီပေါက်ကြောင့်ဖြစ်မယ်။ ဟိုနေရာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကန်တော်ကြီးနားက ခုံတန်းလျားလေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။ ဒီနေရာသည် သင်းသင်းနှင့် အလီတို့ မကြာမီက အတူထိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့သည့်နေရာလို မောင်ဝင်း သတင်းရထားသည်။ မောင်ဝင်းသည် မထူးတော့ဘူးဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ရင်တွင်းအဖြစ်အမှန် စကားကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောမယ်”

ပြောမယ်ဆိုတော့မှ သင်းသင်း၏မျက်နှာကို မကြည့်ရဲလို အောက်ငုံ့ပြီး သူ့ခြေထောက်တွေကို ကြည့်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ သူ့ခြေထောက်တွေပါ လှုပ်နေသည်။ ဒူးတုန်တာမဟုတ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် မြေပြင်ကို ပွတ်နေမိတာဖြစ်သည်။ သင်းသင်း၏မျက်နှာကို အရဲစွန့်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြောမည့် စကားကို သင်းသင်းရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မပြောရဲလို ခေါင်းပြန်ငုံ့ပြီး ပြောသည်။ မပြောမီ ပခုံးတွန့်သွားလိုက်သေးသည်။

“ကိုယ်မနာလို ဖြစ်သွားတာပါ။ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

သင်းသင်းက တည်ငြိမ်သည်။ ဣန္ဒြေရသည်။ မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာကို ကရုဏာမျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ မောင်ဝင်း၏ အတွင်းစိတ်ကို ဝင်ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်း၏မျက်နှာ ပြန်မော့လာအောင် စောင့်ပြီး နှစ်ယောက်ချင်း နားလည်နိုင်သည့် သင်္ကေတဖြင့် အချက်ပြသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးလေးထောင်ကပ်ပြီး ရှူး ... တိုးတိုး။ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ဆိုသည့် သင်္ကေတပြသည်။ အလီကြားသွားမည်စိုးလို့ အချက်ပြသည်ဆိုတာကို နှစ်ယောက်လုံး သိကြသည်။ သင်းသင်းက တည်ငြိမ်သည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မကို မတောင်းပန်နဲ့။ ကျွန်မ နားလည်တယ်။ ကလေးတွေ စိတ် ထိခိုက်သွားတယ်။ ကလေးတွေ အကြောက်ပြေသွားအောင် ချော လိုက်ပါ”

သင်းသင်းသည် ဓမ္မာရုံဘက်က အရိပ်မှာရှိနေသည့် အလီရိုရာကို ချက်ချင်း ပြန်မသွားသေးဘဲ မောင်ဝင်းနှင့် ၅ မိနစ်လောက်ကြာအောင် စကား ပြောနေလိုက်သေးသည်။ ဒေါသမကြီးဖို့၊ စိတ်ရှည် သည်းခံဖို့၊ ကလေးမဆန်ဖို့နှင့် လူကြီး လူကောင်းဆိုတဲ့ အမူအရာကိုပြဖို့ သတိပေး စကားတွေပြောပြီး မောင်ဝင်း စိတ်ပြေသွားအောင် စကားပြောပေးခဲ့ပြီးမှ ဓမ္မာရုံဘက်ကို လျှောက်သွားတော့သည်။ ဒီတော့မှ မောင်ဝင်းလည်း နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားသည်။

၁ သင်းသင်းနှင့် သင်းသင်းဘဝ

သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလီက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ရှိနေသည်။ အဘွားနာဘီလာ၏ နာရေးကိစ္စက ပူပူနွေးနွေးပဲ ရှိသေးတာမို့ သင်းသင်း၏ရင်ထဲမှာ ပူဆွေး သောက ရှိနေစဉ် အချစ်ရေးကိစ္စ၊ မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မပြောသင့်သေးဟု တွေးမိသည်။ သင်းသင်း၏ သောကအေးသွားသည့် ကာလ တစ်ခုအထိ စောင့်မည်။ အချိန်က အဆုံးအဖြတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု အလီက ယုံကြည်နေသည်။ အလီက သင်းသင်းနှင့် သူ၏ အခြေအနေကို မောင်ဝင်းသိအောင် ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် မဟုတ်သော်လည်း ပါးပါးလေးတော့ သိအောင်ပြထားသည်။ ဒါကို ရိပ်စားမိသည့် မောင်ဝင်း

ကလည်း မသိမသာ နောက်ဆုတ်ပြီး မိမိကိုယ်
မိမိ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေပြလိုက်သည်။

အလီနှင့် မောင်ဝင်းတို့၏ စိတ်
ခံစားမှုနှင့် ရပ်တည်ချက်တွေကို သိသည့်
သင်းသင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဘေးကျ၊
နံကျ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ပွင့်တည်းကို ချူယူ
လိုကြသည့် တံချူနှစ်ချောင်းမှာ ဘယ်အချောင်း
ကို ရွေးပြီး ခူးဆွတ်ခွင့်ပေးရလျှင် ကောင်း
မလဲဆိုတာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ဘဝမှာ
အဆုံးဖြတ်ရခက်သည့် အရာနှင့်ကြုံတိုင်း
ဂန်နီနာဘီလာ၏ လမ်းညွှန်ချက်ကို လိုက်နာခဲ့
သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အဘွား
မရှိတော့ဘူး။ အဘွား ရှိစဉ်ကပင် အဘွားက
သူ့ဆန္ဒကို ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်းထက်
စာရင် အလီကိုသာ ရွေးချယ်စေချင်တာကို
ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း အလီက
မိမိတို့ကိုးကွယ်သည့် အစ္စလာမ် ဘာသာ
ဝင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏
အတိမ်အနက်နှင့် ထုထည်ကို
ဘာသာ ကိုးကွယ်မှုပေတံဖြင့် တိုင်း
လို့ မရဘူးလို့ သင်းသင်း ယုံကြည်
သည်။

အဘွားနာဘီလာ ကွယ်လွန်ပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ ကန်တော်ကြီးဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောခွင့်ကြံကြသည်။ ကန်ဘေးကလမ်းမှာ လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် မောင်ဝင်းက သင်းသင်းကိုမေးသည်။

“ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံမလား?”

ရုတ်တရက်တော့ သင်းသင်းဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာဘဲ ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်နေသည်။ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးတော့မှ ဖြေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းထဲမှာ အဘွားအကြောင်းပဲ ရှိနေ သေးတယ်”

“ရင်ထဲမှာရော အဘွားအကြောင်းပဲလား?”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ်စောင့်ပါ့မယ်”

နောက်တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ စကားပြောဖြစ်ကြပြန်သည်။ အလီထက်စာလျှင် မောင်ဝင်းမှာလည်း အားသာချက် တွေရှိသည်။ မောင်ဝင်း၏ ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်နှင့် သင်းသင်း၏ ဖိုးတိမ်အလှကုန် ပစ္စည်းဆိုင်တို့သည် ဘေးချင်းကပ်နေခြင်းနှင့် မွန်ဆောင်မှာမွေး၊ မွန်ဆောင်မှာ အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသည့် သံယောဇဉ်အားသာချက်တွေဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်းသည် သင်းသင်းနှင့် နေ့စဉ် တွေ့ဆုံစကားပြောနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် မေးခွန်းအဟောင်းကိုပဲ ထပ်မေးသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ယခင်ကလိုပင် အဖြေပေးဖို့ တုံ့ဆိုင်းနေသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေပေးပါသည်။ အဖြေက အဘွားနာဘီလာကြောင့် မဟုတ်သည့် အဖြေဖြစ်သည်။

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတယ်”

မောင်ဝင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ သင်းသင်းသည် အလီနှင့် မိမိတို့ နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမည်မသိ၊ ဒွိဟဖြစ်နေသည်။ ဝေခွဲမရ၊ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်ဆိုတာကို သိခွင့်ရလိုက်သည်။ သူ အာရုံနောက်ချိန်မှာ မိမိက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ နေပြလိုက်တာ ပိုကောင်းမည်လို့ တွေးမိပြီး အေးအေး ဆေးဆေး စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးလိုက်ရသည်။

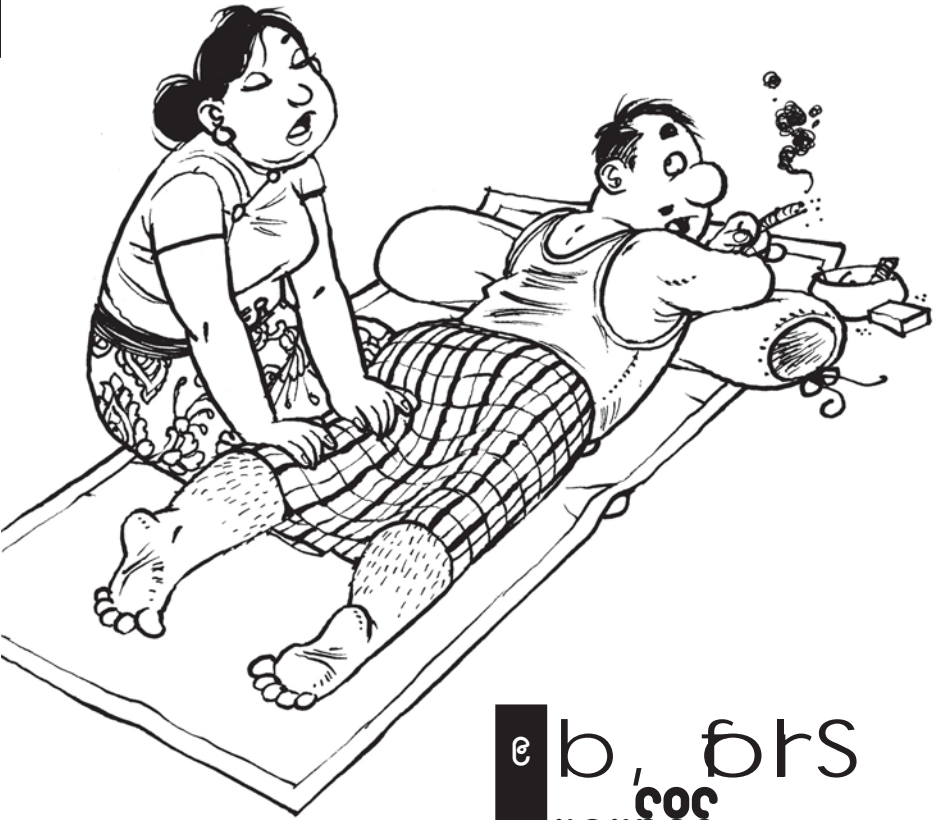
သင်းသင်းရဲ့ အိပ်ရာဝင်အတွေးတွေထဲမှာ မောင်ဝင်းပါနေသည်။ မောင်ဝင်းနှင့် အလီတို့မှာ ခြားနားချက်တွေရှိသည်။ အလီက မောင်ဝင်းထက် အစစသာသည်။ ဒါပေမဲ့ အလီကို လက်ထပ်ယူဖို့အထိ စဉ်းစားသည့်အခါမှာတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ ရေရှည်မှာ မောင်ဝင်းလောက် စိတ်ချရပါ့မလားဟု တွေးမိတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် ရှေ့တစ်လှမ်း၊ နောက်တစ်လှမ်းဖြင့် ခရီးမရောက်နိုင် ဖြစ်နေရသည်မှာ အဘွားရှိစဉ်ကပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကရုဏာသက်မိသည်။ ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ မတူဘူးဆိုတဲ့အသိ ဝင်လာလျှင် မေတ္တာကို အခြေခံသည့် နားလည်မှုဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးတည်ဆောက်လျှင် ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့် မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

အလီသည် သင်းသင်း၏ တိကျသည့်အဖြေကို ရဖို့ စောင့်ရတာ ရက်တွေကြာလာတော့ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသည်။ သင်းသင်းက မိမိကို လွမ်းတလာနိုင်မည့် နည်းဗျူဟာအသစ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သင်းသင်းကို တွေ့ပြီး ပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်ခရီးထွက်ရမယ်။ မွန်ဆောင်နဲ့ အနီးအနားက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့မြို့ရွာတွေကို လေ့လာဖို့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မနက်ဖြန်သွားရမယ်။ လေ့လာတွေ့ရှိချက်တွေကို ရန်ကုန်ရုံးနဲ့ ကာလကတ္တားကရုံးချုပ်ကို သတင်းပို့ရမယ်။ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။”

အလီက သူ့ရဲ့ နည်းဗျူဟာ စမ်းသပ်ချက် အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီးဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် သင်းသင်း၏ အဖြေကိုပင် မမေးတော့ပါ။ မသေချာ မရေရာသည့် သင်းသင်း၏ ရပ်တည်ချက်ကို စိတ်ပျက်လာသည့်အတွက် ထားခဲ့ချင်တာဖြစ်သည်။ သင်းသင်းကလည်း အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည်။ တုံ့ပြန်မှုက ရွှင်ပျမှုမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ရင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားရပေမယ့် အလီအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သံသယစိတ်ကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

မေ့ရန်နှင့် မပျော်နိုင်

မွန်ဆောင်လို မြို့ငယ်လေးမှာ ဖြစ်စဉ်၊ ဖြစ်ရပ် အားလုံး၏ သတင်းပျံ့နှံ့မှုက မြန်ဆန်သည်။ မြို့သူ၊ မြို့သားတွေ အားလုံးက မိသားစုလို ဖြစ်နေကြတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိနေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့က မွန်ဆောင်ကို ခေတ္တပြန်ရောက်လာခဲ့သည့် မိဟာမက်အာလီခေါ် ကိုလူချော အလီသည် မွန်ဆောင်က ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာကိုလည်း တစ်မြို့လုံးက သိသွားသည်။ အလီထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာ သိသည့် ဦးမောင်မောင်တို့ မိသားစုနှင့် နာဇင်းမိသားစု တွေက မောင်ဝင်းအတွက် စိုးရိမ်ကြသည်။ အလီ

မရှိတော့လျှင် မောင်ဝင်းဘာလုပ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကို တွေးပြီး စိုးရိမ်ကြတာဖြစ်သည်။ မြို့လယ်က ဓမ္မာရုံမှာလည်း မောင်ဝင်း၊ သင်းသင်းနှင့် အလီတို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြသည်။ ဓမ္မာရုံက စကားဝိုင်းမှာတောင် သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းက အကြောင်းအရာ နံပါတ်တစ်ဖြစ်နေသည်။ သင်းသင်းသည် မောင်ဝင်းကို ရွေးမလား၊ အလီကို ရွေးမလားဆိုတာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြလို့ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ် ပြောနေကြသည်။ ဦးမောင်မောင် မိသားစုနှင့် နာဇင်းမိသားစုကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် ကိစ္စပြီးအောင်၊ ပြဿနာမဖြစ်အောင်ဆိုသည့် စေတနာဖြင့် သင်းသင်းသည် အလီကိုပဲ ရွေးစေချင်ကြသည်။

ရှေးရိုးဆန်ပြီး ပင်ကိုစရိုက် ရိုးသားကြတဲ့ မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေ ကတော့ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မင်္ဂလာကိုပြုလုပ်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သူ သတို့သားနှင့် သတို့သမီး တို့သာ လက်ထပ်ကြသည်။

အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ချင်းသာ လက်ထပ်ကြသည်။ ဘာသာကိုးကွယ်မှု တူညီ သည့် မိသားစုချင်း ရင်းနှီးရာမှ မေတ္တာ သက်ဝင် ချစ်ခင်စုံမက်ကြသည့် ဓလေ့၊ ယဉ်ကျေးမှုသာ ဖြစ်သည်။ ဒါထက် ပိုသည့် မလိုမုန်းတီးမှု ဆိုတာ မျိုး မပါတာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သည့် လူပျိုက

အစွလားဘာသာကိုးကွယ်သည့် အပျိုကို မေတ္တာမရှိ၊ အစွလားဘာသာကို ကိုးကွယ်သည့် လူပျိုကို ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သည့် အပျိုက မကြိုက်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်။ လူမျိုးနှင့် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာအရ နီးစပ်ပြီး မေတ္တာမျှကာ လက်ထပ်ကြတာသာဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေနှင့် အစွလားဘာသာဝင် တွေသည် ချစ်ချစ် ခင်ခင်၊ ဆွေမျိုး ရင်းချာတွေလို နေလာခဲ့ကြသည်။

မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ ဘာသာရေးသည် နိုင်ငံရေး အမြတ်ထုတ်လိုသူတို့၏ အသုံးချစရာ လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘာသာကိုးကွယ်မှု မတူသည့် နိုင်ငံသားအချင်းချင်းကို သွေးကွဲအောင်၊ ဆူပူမှုတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးသည့် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်လာသည်။ ဒီအခြေအနေကို လက်လွတ်မခံဘဲ အသုံးချလိုသည့် အာဏာရအစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ကာကွယ်သည့် မျိုးစောင့်ဥပဒေကို အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။ အတည်ဖြစ်လာသည့် မျိုးစောင့်ဥပဒေသည် နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အထောက်အကူဖြစ်စေ နိုင်သော်လည်း ဘာသာရေး အစွန်းရောက်သူတွေက ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲတွေးပြီး တလွဲအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကာ အောင်ပွဲခံကြသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ငါတို့လူမျိုးနှင့် ဘာသာ ကိုးကွယ်မှုနှင့် လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်ခံရတာလို့ တွေးပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ကြသည်။ ဒါသည်ပင် လက်ရှိအာဏာရ အစိုးရ၏ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေ အခြေအနေပင် ဖြစ်တော့သည်။ လူကြိုက်နည်းနေပြီဖြစ်သည့် အာဏာရအစိုးရသည် မကြာမီ ပြုလုပ်တော့မည့် ပါတီစုံ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲမှာ မဲရရှိမှု မသေချာဘူးဆိုတာကို သိနေသည့်အတွက် ဘာသာရေး အဓိကရုဏ်းတွေဖြစ်လာလျှင် ရွေးကောက်ပွဲကို ကာလ အကန့် အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းပြီး အာဏာကို ဆက်လက်ရယူထားနိုင်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အာဏာရအစိုးရနှင့် ပြည်သူတွေ မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ပင် ပါတီစုံ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲမှာ အင်အယ်လ်ဒီပါတီက မဲအပြတ်အသတ်ဖြင့် တောင်ပြို၊ ကမ်းပြိုနိုင်လိုက်သည်။ အာဏာရပါတီနှင့် ဘာသာရေး အစွန်း

ရောက်သူတွေကို မီးနီပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အာဏာရအစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် မျိုးစောင့်ဥပဒေကတော့ အတည်ဖြစ်နေသည်။ အင်အယ်လ်ဒီပါတီသည် အစိုးရဖွဲ့ ပြီးလို့ အာဏာလွှဲပြောင်းရယူပြီးလျှင်တောင် မျိုးစောင့်ဥပဒေနှင့် လက်ရှိအာဏာရ အစိုးရ၏ အလိုကျဖွဲ့စည်းထားသည့် အမျိုးဘာသာ သာသနာစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်းဖို့အတွက် ခက်ခက် ခဲခဲ ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေတာက ဘာသာရေးကိစ္စဟာ အလွန် သိမ်မွေ့ သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ အမျိုးသားက အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ခြင်းဟာ အစ္စလာမ်ဘာသာကိုးကွယ်သူ အမျိုးသားက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ် သူ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်တာလောက် အငြင်းပွားစရာ ပြဿနာမဟုတ်။ အစ္စလာမ်အမျိုးသားက ဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသမီးကို ချစ်ခင် စုံမက်လို့ လက်ထပ်လျှင် ပွဲဆူချင်တော့သည်။ ပွဲဆူချင်သူတွေက မမှန် သတင်းတွေ လွှင့်သည်။ မူဆလင်အမျိုးသမီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ ခင်ပွန်းနှင့်ရသည့် သူ့ကလေးတွေကို အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို မူဆလင်နိုင်ငံဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာနိုင်ငံဖြစ်အောင် လုပ်နေ သည် စသည်ဖြင့် ဝါဒဖြန့်သည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် မူဆလင်အမျိုးသမီးတွေသည် မသိ နားမလည်သည့် ယုန်သူငယ်တွေဟန်ဆောင်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ မိသားစုတွေထဲကို မသိမသာ စိမ့်ဝင်နေပြီဟု အမျိုးဘာသာသာသနာ စောင့်ရှောက်သူတွေက ဝါဒဖြန့် နေကြသည်။

ရိုးရာအစဉ်အလာကို ရိုးသားစွာလိုက်နာသည့် နာဇင်းမိသားစုကတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ စဉ်းစားသည်။ မူဆလင်ဟာ မူဆလင်အချင်းချင်းပဲ လက်ထပ် မည် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သင်းသင်း၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အလီကို သဘောကျကြသည်။ နာဘီလာ မကွယ်လွန်မီကပင် သူ့မြေးသင်းသင်းကို အလီနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့သည်။ နာဘီလာကသာမက နာဇင်း မိသားစုဝင်တွေဖြစ်ကြတဲ့ သင်းသင်းရဲ့ အဖေနှင့်အမေတို့ကလည်း သင်းသင်းကို အလီနဲ့သာ လက်ထပ်စေချင်ကြသည်။ နာဘီလာတို့ရဲ့ နာဇင်းနဲ့ အလီတို့

မိသားစုရဲ့ ဟဇာသုသာန်နှစ်ခုကလည်း ဘေးချင်းကပ်နီးပါး တည်ရှိနေကြသည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

မောင်ဝင်းဘက်က ဆွေမျိုးအုပ်စုဖြစ်သည့် ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့ကလည်း စိုးရိမ်ကြသည်။ သူတို့စိုးရိမ်တာဟာ သူတို့အမြင်နှင့် သူတို့စိုးရိမ်ကြတာ ဖြစ်သည်။ ဦးမောင်မောင်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြီး သူ့ဇနီး ဒေါ်သီရိကို သတိထားဖို့ ပြောသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က သင်းသင်းနဲ့ အတူတွဲပြီး ဆိုင်ပြန်ဖွင့်မယ်ဆိုတာကို မောင်ဝင်းဟာ နင်နဲ့ငါ့ကို မတိုင်ပင်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ သတိထားရမယ့် ကိစ္စပဲ”

“ရဲထွဋ် အိမ်ကထွက်သွားကတည်းက သူ့ကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ခေါ်ထားသင့်တာ။ စန္ဒာဆီမှာနေတော့ သူ ဘာရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ မသိလိုက်ရဘူး”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပြဿနာတွေဖြစ်ပြီး ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီးကတည်းက ပြန်ဖွင့်ဖို့ မသင့်ဘူး။ မူဆလင်ပိုင် ဆိုင်ခန်းတွေကိုငှားပြီး စီးပွားရေး မလုပ်သင့်ဘူး။ မောင်ဝင်းရဲ့ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ သင်းသင်းရဲ့ အလှူကုန်ဆိုင်က ဘေးချင်းကပ်နေတော့ အပျိုနဲ့လူပျို နီးစပ်နေတော့တာပေါ့။ ငါတို့အမျိုးထဲမှာ မူဆလင်ကို လက်ထပ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။

ဦးမောင်မောင်က သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ သူပြောလိုက်သည့် စကားသည် သူ့မိသားစု၏ဘဝ အဖြစ်မှန်နှင့် လွဲချော်နေတယ် ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသိတာလား၊ မသိယောင် ဆောင်တာလားဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိမည်ဖြစ်သည်။ သူ့သမီး မစန္ဒာသည် အရက်သမား၊ လူရမ်းကား ကိုရဲထွဋ်ကို လက်ထပ်ယူခဲ့လို့ အရှက်ရခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်း သူ့စရိုက်တွေကြောင့် မိသားစုအဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမြွှာသားလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာတော့ ရဲထွဋ်သည် မိသားစုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မွန်ဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဦးမောင်မောင်သည် ဒီအကြောင်းတွေကို သတိရတိုင်း ရှက်မိသည့်အတွက် မတွေ့မိအောင် ကြိုးစားနေရသည်။

မောင်ဝင်းသည် ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ကို စကားမပြောဘဲ နေသည့် အတွက် မောင်ဝင်းကို သတိပေးစကားပြောဖို့ ဆုံးမဖို့ ခက်နေသည်။ ဦးမောင်မောင်က ညည်းညူပြောဆိုသည်။

“သင်းသင်းနဲ့အလီ အဆင်ပြေပါစေလိုပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ ကိုယ့်လူကတော့ ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့လို့ ပြောရင် ငါ့စကားကို နားမထောင်ချင်လို့ နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မစန္ဒာကတော့ ဘာစကားမျှ ဝင်မပြောဘဲ မေးလက်ထောက်ကာ နားထောင်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းမျှော်၊ ငေးမော၊ ကြည့်ရှုနေသည်။ သူကြည့်ရှုနေသည့် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ သူ့ခင်ပွန်း ကိုရဲထွဋ်ကို မြင်နေနိုင်သည်။ အမြွှာကလေးနှစ်ယောက်တို့ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေနိုင်သည်။ ဘာသာမတူသူချင်း လက်ထပ်ယူခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ သူပါဝင်နေခဲ့ရတာကိုလည်း တွေးနေတာဖြစ်နိုင်သည်။

အမြွှာညီအစ်ကို ဖိုးဖိုးနှင့် တိုးတိုးတို့ကတော့ သူတို့၏ဦးလေး မောင်ဝင်း နှင့် သူတို့ချစ်သည့် အန်တီမသင်းသင်းတို့ လင်မယားဖြစ်သွားလျှင် ကောင်းမည် ဟု ကလေးပီပီ၊ ကလေးတွေ တွေးနေကြလေသည်။

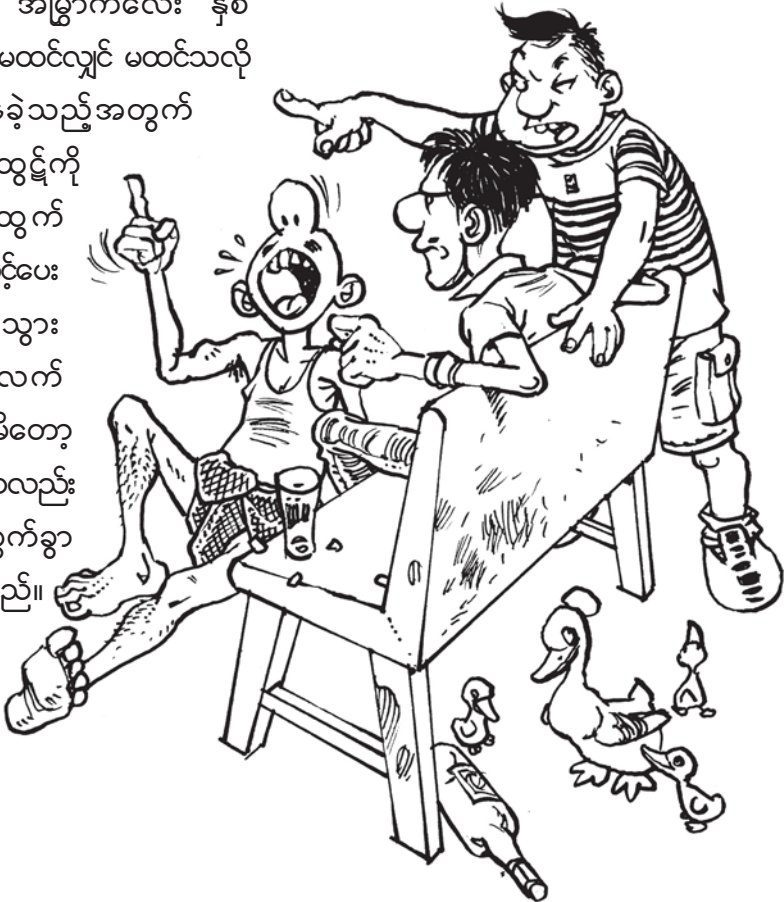

၁၀ လည်ကွက် t'opf

မွန်ဆောင်မြို့က အလီထွက်ခွာ သွားပြီ ဆိုသည့်သတင်း ထွက်လာပြီး တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်ခန့်အကြာမှာတော့ အလီ ပြန်ရောက်နေပြီဆိုသည့်သတင်း ထွက်လာပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ အလီကို လမ်းဆုံမှာလည်း မတွေ့ရ၊ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာလုပ်တာလည်း မမြင်ရ၊ သူတို့ ဘိုးဘွားပိုင် နာဇင်းမိသားစု ခြံဝင်း ထဲမှာလည်း မတွေ့ကြရသည့်အတွက် အလီမှာ အခြားသွားစရာ နေရာတစ်ခုခု မွန်ဆောင်မှာ ရှိနေပြီလားဆိုတာ တွေးတော ကြရတော့သည်။

မွန်ဆောင်မြို့ကလေး၏ လူနေမှု ဘဝတွေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်း တို့၏ ဖြစ်ရပ်တွေသည် တစ်ခါတလေ ဆန်းသစ်နေသည်။ မျက်လှည့် ဆန် နေသည်လို့တောင် ပြောလိုရသည်။ မောင်ဝင်း၏ယောက်ဖ ကိုရဲထွဋ်သည် သူ့ဇနီးမစန္ဒာနှင့် အမြွှာကလေး နှစ်ယောက်ကို စိတ်ကမထင်လျှင် မထင်သလို ရိုက် နှိပ်စက်နေခဲ့သည့်အတွက် မောင်ဝင်းက ရဲထွဋ်ကို မွန်ဆောင်က ထွက် သွားအောင် လမ်းဖွင့်ပေး ခဲ့သည်။ ထွက်မသွား ပါက ကိုယ်ထိလက် ရောက် ထိုးကြိတ်မိတော့ မည်ဖြစ်လို့ ရဲထွဋ်ကလည်း မွန်ဆောင်က ထွက်ခွာ သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ရဲထွဋ် မွန်ဆောင်မှာ မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ထားကြသည့်ကာလ နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ကန်တော်ကြီးအနီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ဝင်ပေါက်အနီးရှိ ထိုင်ခုံတန်းလျားမှာ ယောက်ျားသုံးယောက်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ ဒီလူသုံးယောက်သည် ဒီထိုင်ခုံ တန်းလျားမှာ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်နေကြသည့်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိဟန်တူသည်။ ရိက္ခာအပြည့်ဖြင့် လာထိုင်နေကြတာဖြစ်သည်။ စားရင်းသောက်ရင်း ငြင်းခုံရင်းဖြင့် ရေကန်ဘက်ကို စူးစမ်းစောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မှောင်စပျိုးလာသည့်အချိန်မှာတော့ ကန်ဘောင်မှ ရေစပ်ကို ဆင်းတဲ့လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေကြသည့် စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ကြရလို့ နောက်ကျောဘက်က ကြည့်ကြသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်ကြပြီးမှာ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ငါတို့ ထင်ထားတဲ့အတွဲပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို ထင်ထားလို့လဲ”

“သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို”

ကြည့်နေသူ သုံးယောက်တို့၏ မျက်နှာတွေကို နေရောင်ထိုးနေတာကြောင့် ကန်ရေစပ်ကို လျှောက်သွားနေကြသည့် စုံတွဲဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ မြန်းခနဲ မသိနိုင်ဖြစ်နေသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ အံ့သြကြရတော့သည်။ စုံတွဲသည် အလီနှင့် ညိုမေတို့ ဖြစ်နေသည်။ ရဲထွဋ်နှင့် အခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်များ ဖြစ်မလားလို့ သေသေချာချာကြည့်ကြသည်။ မဟုတ်။ အလီနှင့် ညိုမေတို့ ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်ယှဉ်တွဲပြီး လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ထားတာမျိုးတော့ မလုပ်ကြ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပူးကပ်ချင်လို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါပြီး လျှောက်နေကြသဖြင့် ပူးတုံ့ခွာတုံ့ ဖြစ်နေသည်။ ကလူ၏သို့မြှူ၏သို့ ပုံစံဖြင့် လျှောက်နေကြသည့်အတွက် မြွေအထီးနှင့် အမတို့ ဘေးချင်း ယှဉ်သွားနေကြသလို ဖြစ်နေသည်။ အလီနှင့် ညိုမေတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကိုယ်

ခန္ဓာချင်း ထိသလို၊ မထိသလို မြင်နေကြရသည်။ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေကြသည့် သုံးယောက်လုံးက သူတို့စုံတွဲကို သိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ရဲထွဋ်သိတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်”

“ဒီကိစ္စကို ဒီကျောင်းကကိုယ်တော်တွေ သိတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်”

မွန်ဆောင်မြို့၏ မျက်လှည့်ဆန်သည့် မြင်ကွင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သူ သုံးယောက်တို့က မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

၁၁ ဒုက္ခရောက်ပြီ

မွန်ဆောင်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတွေ၏ ပြောစကားတွေက ထိရောက်သည်။ ကြားရသူတွေက ခံယူတတ်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်သော်လည်း မခံယူတတ်လျှင် အဆိုးဖြစ်လေ့ရှိသည်။ သွေးထိုးလို့ဆော်သလိုတောင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ရဟန်းတော်တစ်ပါးပြောသည့် စကားကို မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေ ကြားသိနေကြသည်။

“မူဆလင်ကောင်မလေးကို ဗုဒ္ဓဘာသာကောင်လေးက လက်ထပ်ယူလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ မူဆလင်ယောက်ျားက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဖျက်ဆီးတာ၊ မတူဘူး။ အတော်ဆိုးတာ”

မွန်ဆောင်က ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေသည့်
ကိုယ်တော်တစ်ပါးက မိန့်တာဖြစ်
သည်။ ဒီကိုယ်တော်သည် ပြီးခဲ့တဲ့
နှစ်က လမ်းဆုံမှဖြစ်ခဲ့သည့် အဓိ
ကရုဏ်းမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သည့်
ကိုယ်တော်ဖြစ်သည်။ ဒီကိုယ်တော်
ဆက်ပြောသည့်စကားတွေကို ကြား
သိနေကြရသည်။

“ဘာသာ မတူသူချင်း
လက်ထပ်တာကို ကျုပ်တို့က တား
ရမှာပဲ။ မျိုးစောင့် ဥပဒေကို မလိုက်
နာလျှင်တော့ အလုံးစုံပျက်သုဉ်းခြင်းရဲ့
အစပဲ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းရှေ့က
ထိုင်ခုံတန်းလျားမှာတော့ ထိုင်နေ

သူတွေက အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခုကို ပြောနေကြသည်။ ရဲထွဋ်ဟာ မွန်ဆောင်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာခဲ့တာလဲဆိုတာကို ပြောဆို စဉ်းစားနေကြသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကြီးကြီးမားမား မလောင်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာမီးကို လောင်အောင် ပြန်ရှို့မလို့ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဖြစ်လာပြီ ဆိုလျှင်တော့ အဓိကတရားခံက အလီပဲဖြစ်မှာပဲ စသည်ဖြင့် ပြောဆို နေကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ ကာလသား တစ်စု ထိုင်နေကြသည်။ ညိုမေနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ သူတို့ စကားဝိုင်းကလည်း တစ်မျိုးဆန်းသစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေနှင့် အတော် နီးစပ်သည်။

“မသင်းသင်းက ငြင်းလိုက်လို့ အလီက ညိုမေကို အမိဖမ်းတာပါ”

“မသင်းသင်းကလည်း ကိုမောင်ဝင်းကို မပြတ်နိုင်လို့ အလီကို ငြင်းလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒီ အလီဆိုတဲ့လူ မွန်ဆောင်ကိုလာတာဟာ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့နဲ့ သူ့ ဒံပေါက်အတွက် ကုန်မံရှာဖို့ လာတာပါကွာ။ သူ့အဘိုးရဲ့ မော်တော် ကားကြီးကို မောင်းပြီး ရှိုးပြနေတာပါ။ အိန္ဒိယက မူဆလင်ကုလားတွေ ထုတ်လုပ်တဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာတွေကို ဗမာပြည်က ဆင်းရဲသား တောင်သူ လယ်သမားတွေကို ရောင်းတယ်။ မသိနားမလည်တဲ့ လယ်သမားတွေက ဝယ်သုံးတယ်။ မြန်မာဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ မူဆလင်ကုလား အစွလားမ် အစွန်းရောက်တွေရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ မူဆလင် တွေဆီက ဝယ်တဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာတွေဟာ မြန်မာလယ်သမားတွေရဲ့ မြေဆီလွှာ တွေ အဆိပ်သင့်ပြီး ပျက်စီးကုန်တယ်ဆိုတာကို တောသူတောင်သား လယ်သမား တွေ မသိကြဘူး”

ဝါဒဖြန့် နည်းပညာတွေက နေရာတကာမှာ ရှိနေသည်။ ဒီမှာလည်း ကြားနေရသည်။ တစ်မြို့လုံးမှာလည်း ကြားနေရသည်။ အတင်းအဖျင်းဆိုတာ ကလည်း တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် သတင်းစကား ပျံ့ကား သွားလေ့ ရှိသည်။ ဖားပြုပ်ကိုက်တယ်ဆိုတာကို နောက်တစ်ယောက်က

တရုတ်ရိုက်တယ်ဖြစ်လို့ တရုတ်နဲ့မြန်မာ မုန်းတီးမှုဖြစ်ရသည်။ ညိုမေမှာ အလီနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ အလီက မိန်းမတွေ အများအပြားယူသူ၊ ညိုမေကိုရော သင်းသင်းကိုပါ ယူမည့်သူဖြစ်သည်။ သင်းသင်းကလည်း ကိုမောင်ဝင်းကိုရော အလီကိုပါ ယူလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေကြသည်။ မောင်ဝင်းကိုလည်း တောင်ပြော၊ မြောက်ပြော ပြောနေကြသည်။

ဒီကောလာဟလတွေရဲ့ အကျိုးဆက်က နောက်နေ့မှာ မြင်တွေ့ ကြရတော့သည်။ ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်၏ ပြတင်းမှန်တွေ ကွဲကြေ ပေါက်ပြဲနေတာ တွေ့လိုက် ကြရသည်။ သင်းသင်း၏ မိုးတိမ်အလှကုန် ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်၏ ရှိုးကေ့စ်မှန်ဗီရိုတွေလည်း ထုခွဲထားတာ တွေ့လိုက် ကြရသည်။ နောက် ဘာတွေဖြစ်သေးလဲဆိုတာ သိချင်လို့ လှည့်ပတ် ကြည့်ကြသည်။ ဦးမောင်၊ ဒေါ်သီရိတို့ဆိုင်နှင့် မစန္ဒာ၏ဆိုင်တွေလည်း ဖျက်ဆီးခံရနိုင်သည်လို့ ထင်နေကြသည်။

နံနက်စောစောဆိုတော့ ကိုသန့်က သူ့ဆိုက်ကားပေါ်မှာထိုင်ပြီး လမ်းဆုံက အပေါက်အပြဲ၊ အကွဲအရှုတွေကို ကြည့်နေသည်။ အနားကို ရောက်လာသည့် မောင်ဝင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲလို့ တိုးတိုးမေးပုံရသည်။ ကိုသန့်က ငါလည်း မသိဘူး၊ ကျောက်ခဲတွေနဲ့ မှန်ကွဲစတွေပဲ တွေ့တာပဲလို့ပြောသည့်ပုံ မြင်နေရသည်။ ဘာစကားမှ ပြောသံမကြားရဘဲ မောင်ဝင်းက သူ့ဆိုင်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သင်းသင်းလည်း သူ့ဆိုင်ကို ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကိုင်ပြီး ရှိုးကေ့စ်မှန်ကွဲတွေရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မောင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩသွားသည်။ မောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင်ရော၊ မိမိ၏ အလှကုန်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ပါ ဖျက်ဆီးခံထားရတာ မြင်လိုက်ရလို့ သင်းသင်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ဘာစကားမျှ မပြောသော်လည်း ဝမ်းနည်းနေတယ် ဆိုတာ သိသာလှသည်။ မောင်ဝင်းက သင်းသင်းကို တိုးတိုးမေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလို့ ထင်သလဲ”

သင်းသင်းက စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စွာဖြင့် မဖြေချင်၊ ဖြေချင် ပြန်ဖြေသည်။

“အလီ ပြန်ရောက်နေပြီလေ။ မနေ့ညက အလီနဲ့ ညှိမေတို့ ကန်ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေတာကို မြင်တဲ့သူတွေက မြင်သွားကြတယ်”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် မောင်ဝင်း၏ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီ ဆန်သွားသည်။ အတော် အတင့်ရဲကြတာပဲလို့ တွေးမိသည်။ အလီက ညှိမေနဲ့တွဲလျှောက်လို့ တော်သေးတာပေါ့။ သင်းသင်းနဲ့သာဆိုလျှင် ကိုယ်အတော် ခံစားရမယ်လို့ ပြောချင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်သည်။ ဟန်ဆောင်၊ ပန်ဆောင်တော့ ပြောကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်ပျံ့မလား မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဖြစ်နေပြီ”

မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ စကားပြောနေကြစဉ်မှာ ပိတောက်လမ်း ပေါ်မှာ ကားတစ်စီး လာရပ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က မစန္ဒာ၏ အလှပြင်ဆိုင်မှာ စတစ်ကာ လာကပ်တုန်းက လာရပ်သည့်ကား ဖြစ်နေသည်။ ကားပေါ်က အမျိုးသားနှစ်ယောက် ဆင်းပြီး ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်ရှေ့ကို ဖြတ်ကာ သင်းသင်းရဲ့ မိုးတိမ်ဆိုင်ဘက်ကို လာနေတာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သင်းသင်းက သူ့ဘိုင်စကယ်ကို သော့ခတ်ပြီး ဆိုင်ထဲသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မော်တော်ကားဆီသို့ လိုက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လိုက်သွားစဉ်မှာ မောင်ဝင်းကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ မောင်ဝင်းကလည်း သင်းသင်းကိုကြည့်နေတာမို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

မောင်ဝင်းသည် ကိုင်ထားသည့် ကျောက်ခဲတွေကို ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။ ကိုင်ထားသည်မှာ အတန်ငယ်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အခုမှ မြင်ဖူးသလို ကြည့်လိုက်မိတာဖြစ်သည်။ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ကာ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို စားပွဲပေါ် အသာတင်ထားလိုက်သည်။ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်က ကွဲကြေနေတဲ့ မှန်ပြတင်းတွေနဲ့ ရှိုးကေ့စ်တွေက မှန်ကွဲစ တွေဟာ ညှိမေ၊ အလီ၊ သင်းသင်းနှင့် မောင်ဝင်းတို့ကို သတိပေးလိုက်တဲ့ သင်္ကေတတွေပဲလို့ သတိရလိုက်ပါသည်။

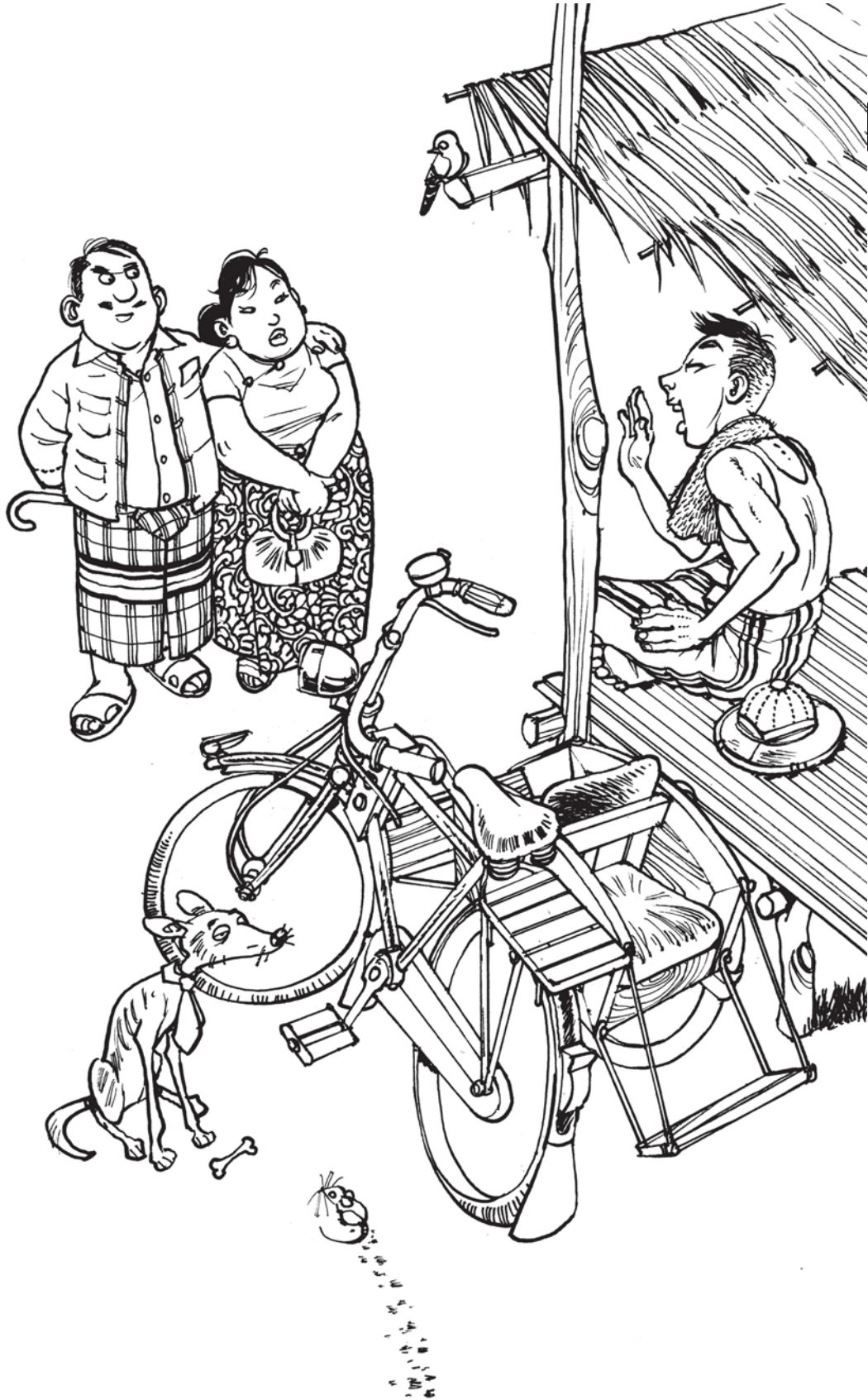
ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ထိုင်နေသည့် ကိုသန့်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တွေးနေမိသည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာသည်။ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ကို ကျောက်ခဲတွေနဲ့ စတင် သတိပေး ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြီလို့ သိလိုက်သည်။ မကြာသေးခင်က ဆိုက်ကားစီး ခရီးသည် တစ်ယောက်နှင့် စကားစပ်မိကြသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခဟု သိရသည်။ ဆရာအကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုက ဘာလဲလို့ စပ်စုကြည့်မိသည်။ ဝီလျံရှိုတ်စပီးယားရေးသည့် ရိုမီယိုနှင့် ဂျူလီယက်လို့ ပြောသည်။ ဒီဝတ္ထုက အီတလီက လူကုံထံ မိသားစုကြီးနှစ်ခုဖြစ်တဲ့ မွန်တေဂူနှင့် ကာပူလက် မိသားစုတို့ရဲ့ ရန်ဘက်၊ ရန်ပွဲ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ရန်သူမိသားစုနှစ်ခုက ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံက မွန်ဆောင်မှာ လည်း မူဆလင်နာဇင်းမိသားစုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်သီရိ မိသားစုတို့ရဲ့ မတူတဲ့အယူဝါဒ ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင်မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ ကြေကွဲဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်း မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကိုသန့်က ဆုတောင်းနေသည်။

၁၂ ပိအား

ကိုသန့်သည် သာရေး၊ နာရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာပြီးနောက် ညောင်ပင်အောက်က ဆိုက်ကား ဂိတ်သည် ကိုသန့်၏ရုံး ဖြစ်လာသည်။ ပြုံးချို စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောပြကြသလို ကိုသန့်ရဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်သည် အာလာပ၊ သလ္လာပ ပြောဆို ဝိုင်းဖွဲ့ ကြသည့် နေရာဖြစ်လာသည်။ လာပြီး ဝိုင်းထိုင်ကြသူ အသီးသီးတို့၏ ရင်ဖွင့်ရာ နေရာဖြစ်လာသည်။ စည်းရုံး ဆွဲဆောင်ရာနေရာလည်း ဖြစ်လာသည်။ ရွှေညောင်ပင် ဆိုက်ကားဂိတ်သည် မူလကတော့ အားအားယားယား လူတွေ၊ အေးအေးလူလူ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေပြောသည့် နေရာ ဖြစ်ခဲ့ ပေမယ့် အလီနှင့် ညိုမေတို့ သတင်းထွက်လာသည့် အခါမှာတော့ ကိုသန့်၏ ဆိုက်ကားဂိတ်သည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် လူငယ်တွေနှင့် မူဆလင် အစ္စလာမ် ဘာသာဝင် လူငယ်တွေအချင်းချင်း သွေးကွဲအောင် ဖွပေးဆွပေးသည့်နေရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ ဆိုင်ဖွင့်ရန် လမ်းဆုံကိုလာကြ သည့် ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့က ဆိုက်ကားဂိတ်မှာရပ်ပြီး မောင်သန့်နှင့် စကား ပြောကြသည်။

“ငါတို့တွေ ညှိမေကို ကာကွယ်မှဖြစ်မယ်”

ဦးမောင်မောင်က ပြောလိုက်တော့ ကိုသန့်က ဘာမှမပြောဘဲ စဉ်းစားနေသော်လည်း ဒေါ်သီရိက ဝင်ပြောသည်။

“ညှိမေက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက နောက် ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ဆက်မတိုးကြဘဲ ကိုယ်နဲ့ လူမျိုးခင်းတူသူနဲ့ သာ လက်ထပ်သင့်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး နားချ၊ ဆွေးနွေး ကြည့်သင့်တယ်”

ဦးမောင်မောင်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောနေသည့်အတွက် တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသည့် ကိုသန့်က စိတ်မပါ၊ လက်မပါ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ရတာပေါ့။ မင်းစကားကို သူတို့ နားထောင်ပါတယ်။ မင်းမှာ အတွေ့ အကြုံရှိတာပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အဖြစ်အပျက်တွေမှာ သေလုမြောပါး ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ။ သူတို့လည်း အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရနိုင် တယ်။ မင်းသိပါတယ်။ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးနိုင်တာ မင်းတစ်ယောက် ပဲ ငါမြင်တယ်”

ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့သည် ရိုးသားပွင့်လင်းကြသူတွေ ဖြစ်သော် လည်း အလီနှင့် ညှိမေကိစ္စကိုတော့ သတိဖြင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စကားပြော ကြသည်။ ဦးမောင်မောင်က ကိုသန့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မင်းလုပ်ရင် ဖြစ်ပါ တယ်ကွာဆိုတဲ့ အသိဖြင့် ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ ကိုသန့်ကတော့ ထောက်လှမ်းရေးက စစ်ကြောရေးအခန်းထဲမှာ ရောက်နေသည့် သူခိုးကို ကြည့်သလို အကြည့်ခံ နေရသည်လို့ ခံစားရသဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက် သည်။ ကိုသန့်က ဘာမှ မပြောတော့ ဦးမောင်မောင်ကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“မောင်ဝင်းလည်း သင်းသင်းနဲ့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်းသင်းက တော်ပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ ကောင်းပါ တယ်။ မောင်ဝင်းကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးကိုယူ၊ သင်းသင်းကလည်း သူတို့မူဆလင် အစ္စလာမ်ဝင် ယောက်ျားနဲ့ လက်ထပ်တာအကောင်းဆုံးပဲ”

ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့ ဆိုက်ကားဂိတ်ကိုလာပြီး ကိုသန့်ကို စကား ပြောနေတာဟာ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ကိစ္စကို ပြောချင်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ကိုသန့်က သိနေသည်။ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့က အလီ သည် ညှိမေကို ဖြတ်လိုက်ပြီး သင်းသင်းကို ပြန်ပြီး ကပ်စေချင်ကြသည်။ သင်းသင်းကလည်း မောင်ဝင်းကိစ္စလိုက်ပြီး အလီနဲ့ ပြန်ပေါင်းစေချင်ကြသည်။ ဒါဟာ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့ရဲ့ ဆန္ဒပဲဆိုတာ ကိုသန့်က သိနေသည်။

“လူသာခုခေါ်၊ နတ်သာခုခေါ်၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာ ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ မျှော်လင့်နေရတော့တာပဲ”

ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့ သူတို့ဆိုင်ကို သွားတော့မည်ဆိုတော့မှ ကိုသန့်က ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

ညှိမေ၊ အလီနှင့် မောင်ဝင်း၊ သင်းသင်းတို့ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မွန်ဆောင်က အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြားမှာ အယူအဆအမျိုးမျိုးတွေ ရှိနေကြ သည်။ ညှိမေရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေအပြင် မစန္ဒာရဲ့ အလှပြင်ဆိုင် ကို လာကြတဲ့ ရှေးရိုးစွဲဝါဒီ အမျိုးသမီးကြီးတွေနှင့် ကိုယ်တော်တွေကို ကိုးကွယ်ကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလည်း ကိုသန့်ပြောသလိုပဲ ဆန္ဒရှိနေ ကြတော့သည်။ ကိုသန့်ကတော့ ကရုဏာသံဖြင့် ပြုံးပြီးပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး။ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ ဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

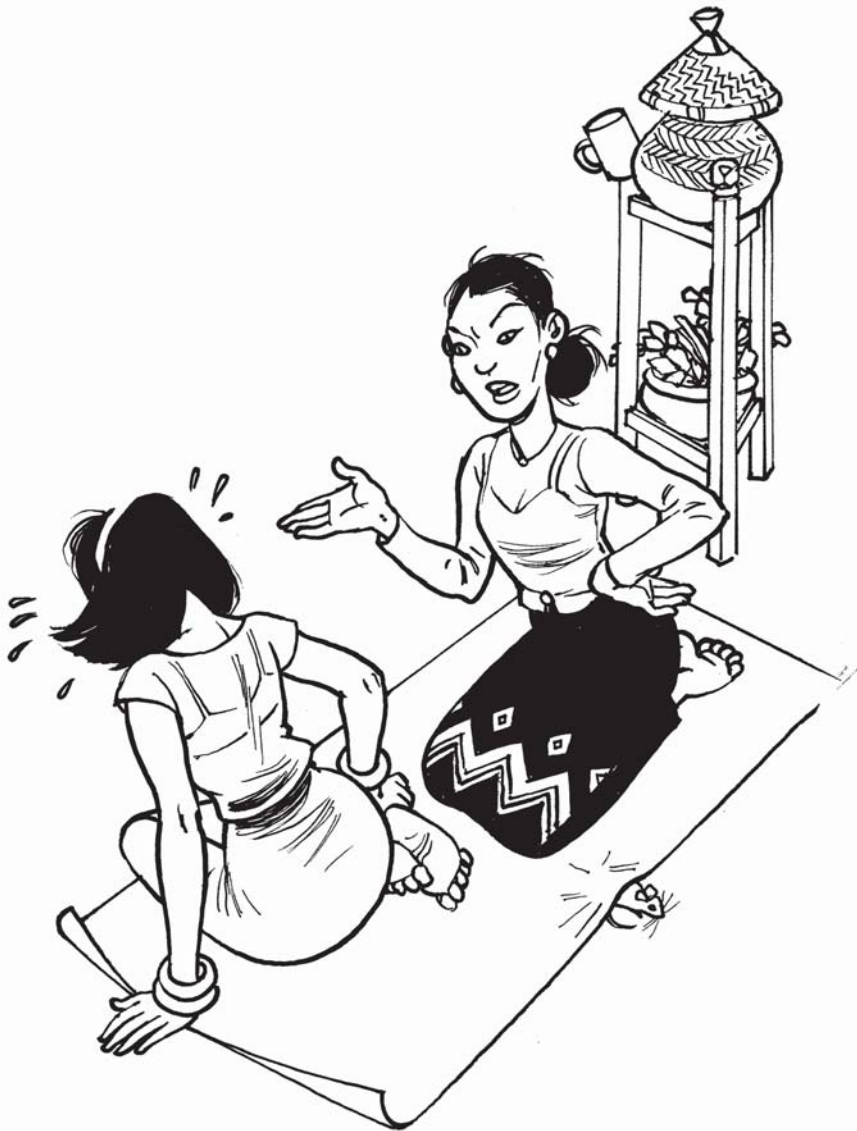
မွန်ဆောင်ရဲ့ လေးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် ဘာတွေဖြစ်လာဦး မလဲ ဆိုတာကို နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းတွေက စောင့်ကြည့်နေကြရတော့သည်။

၁၃ မံယာတချို၏ wMerl

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အထွတ်အမြတ်ထားသည့် လွတ်လပ်ရေးနေ့ဆိုတာ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက် အသက်တွေ၊ သွေးတွေဖြင့် တိုက်ပြီး ရယူခဲ့ရသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးတွေ တန်ဖိုးထားသည့် လွတ်လပ်ရေးနေ့ကို မွန်ဆောင်မှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစမှ စပြီး နှစ်စဉ် ကျင်းပ ခဲ့သည်။ စစ်အာဏာရှင်တွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည့် ခေတ်ဆိုး၊ ခေတ်ပျက်၊ အမှောင်ခေတ်မှာ တောင် မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေ လွတ်လပ် ရေးနေ့ကို အမြတ်တနိုး ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ကျင်းပခဲ့ကြ သည်။ တက်ကြွသည့် လူငယ်တွေက နိုင်ငံတော် အလံကို ကိုင်ဆောင်ပြီး မြို့တွင်း လှည့်လည်ချီတက် ခဲ့ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်စဉ်က သီဆိုခဲ့ ကြသည့် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်သီချင်းတွေကို သီဆို လှည့်လည်ခဲ့ကြသည်။

စစ်အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်မှုကို ဖယ်ရှားပြီး ဒီမိုကရေစီနည်းကျစွာဖြင့် ပြည်သူက တင်မြှောက်သည့် အစိုးရလက်ထက်မှာ မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေက လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် စိတန်းလှည့်လည်ပွဲ ပြုလုပ်ရန် အသင့်ပြင်နေသည်။ ဒီအခြေအနေမှာ မွန်ဆောင်က သံဃာတချို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တရားဟောသည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားမဟုတ်၊ နိုင်ငံရေး သွေးထိုးလှုံ့ဆော်သည့် တရားဖြစ်သည်။

“ရန်ကုန်နဲ့ ကာလကတ္တားကို သွားချည်၊ လာချည်လာလှည့်လုပ်နေတဲ့ (၃၅)နှစ်အရွယ် မူဆလင်လူမျိုး အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် အမျိုးသား တစ်ယောက်ဟာ မွန်ဆောင်ကို ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့် ရောက်လာပြီး အသက် (၂၂) နှစ်အရွယ် မြန်မာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို အမိဖမ်းတယ်။ သူ့စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ မူဆလင်လူမျိုး အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ကောင်မလေးကလည်း မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာ ကောင်လေးဘက်ကို လှည့်လာပြီး အမိဖမ်းတယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ လွတ်လပ်ရေး အထိမ်းအမှတ်ပွဲ မလုပ်သင့်ဘူး။ မူဆလင်တွေနှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာဟာ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးကို ခြိမ်းခြောက်နေသည့် ကာလမျိုးမှာ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲ မကျင်းပသင့်ဘူး။ ကျင်းပလျှင် ဒီပွဲကို ပျက်အောင်ဖျက်ဖို့ လူငယ်တွေကို စည်းရုံးရမယ်”

မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတချို့သည် သံဃာတော်တချို့၏ စည်းရုံးတာကို လက်ခံလိုက်နာကြသည်။ ဗဟုသုတမရှိသူတွေကို စည်းရုံးရတာ အလွန်လွယ်ကူသည်။ အလီကို အဆက်ဖြတ်ဖို့ ငြင်းဆန်နေသည့် ညိုမေ၏မိဘတွေကို သံဃာတွေက သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး သွေးထိုးလှုံ့ဆော် တရားဟောသည်။ ညိုမေ၏ မိဘတွေက ညိုမေကို စိတ်ဆိုးကြသည်။ အမွေဖြတ်မည်။ သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်မည်ဟု ပြောလာကြသည်။ သံဃာတော်တွေ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ရန်ကုန်မှာ နေသည့် အလီ၏ မိဘတွေပါ သိသွားကြသည်။ မိမိတို့၏ သားက ဗုဒ္ဓဘာသာ ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ရပါမလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးကြသည်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘောမတူဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဟု ပြောကြသည်။ ဘုန်းကြီးတွေ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်တာ ထိုက်သင့်သလောက်တော့ အောင်မြင်သည်။ မွန်ဆောင်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားကြ။ ဘုန်းကြီးတွေကို ထောက်ခံမှုသိပ်မပြဘဲ ပုံမှန်ပဲ နေထိုင်ကြသည်။ မွန်ဆောင်၏ သာရေး၊ နာရေးအဖွဲ့ကလည်း ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘဲ ကြားနေသည်။ ဘုန်းကြီးတွေကိုလည်း မထောက်ခံ၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ကျင်းပမည့် ကိစ္စကိုလည်း အားမပေးဘဲ အခြေအနေကို သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။

သံဃာတချို့က မွန်ဆောင်ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေးသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ချီတက်လှည့်လည်လျှင် မြို့ထဲမှာ အဓိကရုဏ်းတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆူပူအကြမ်းဖက်မှုတွေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ စခန်းမှူးကလည်း လန့်ကြောက်ပြီး သူ့ကို အမှုပတ်လာမည်စိုးလို့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ချီတက်ပွဲ လုပ်ခွင့်မပြုကြောင်း အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီလိုလုပ်လိုက်တာဟာ အခြေအနေကို ပိုဆိုးစေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သံဃာတွေရော စခန်းမှူးကပါ သိသည်။ မူဆလင်တွေကြောင့် အစဉ်အလာ ကြီးမားသည့်ပွဲတော် မကျင်းပနိုင်ဖြစ်ရသည်ဆိုသည့် အခြေအနေကို ရောက်နိုင်သည်။ မွန်ဆောင် မြို့သူ၊ မြို့သားတွေကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မွန်ဆောင် လူငယ်တွေကို သွေးဆူအောင်လုပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မူဆလင်တွေကို တိုက်ခိုက်အောင် သွေးထိုးပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။ မူဆလင်တွေကြောင့် ငါတို့ ပွဲပျက်ရသည်ဟု ဖြစ်ရသည်။ ဘုန်းကြီးတွေ လိုချင်တာကလည်း ဒီအခြေအနေပဲ ဖြစ်သည်။

အင်္ဂါနေ့ညနေမှာတော့ ကြာသပတေးနေ့မှာ ပြုလုပ်မည့် စီတန်းလှည့်လည် ပွဲမလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုသည့် သတင်းက တစ်မြို့လုံး ပျံ့သွားသည်။ ရဲဌာနကတော့ အခြေအနေကို ထိန်းသည့်အနေဖြင့် ယာယီဆိုင်းငံ့တာဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ပြန်သည်။ ပြဿနာ ဖြစ်တော့မည်

ဆိုတာကို သိလို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်တယ်ဆိုတာကို သိနေကြသည်။ အမှန်တော့ လုပ်ခွင့်မပြု၊ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီဆို တာကို အားလုံးက သိနေကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ချီတက်ပွဲပြုလုပ်ကြဖို့ အသင့် ဖြစ်နေကြသည့် လူငယ်တွေ ဒေါသထွက်ကြသည်။ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရ လက်ထက်ကျမှ ကျင်းပခွင့်မရတာဟာ နောက်ပြန်လှည့်တဲ့ မူဝါဒ ဖြစ်တယ်ဟု ပြောကုန်ကြသည်။ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ဘဝက ဒါမျိုးဟာ မဆန်းတော့ဘူးလို့လည်း ပြောနေကြသည်။

ရွှေညောင်ပင် ဆိုက်ကားဂိတ်မှာထိုင်ပြီး ခရီးသည်မျှော်နေသည့် ကိုသန့်သည် လမ်းဆုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ကာလတွေ တုန်းကမှ ဟုတ်သေးသည်။ ဒီမိုကရေစီခေတ်ကို ရောက်မည်ကြိုကာ ရှိသေးသည်။ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်သည့် ရဟန်းသံဃာ တချို့ကြောင့် ခေတ်နောက်ပြန် ဆွဲခဲ့ပြီလို့ တွေးနေမိသည်။ ပြည်သူတွေ ယုံကြည်အားကိုးသည့် နိုင်ငံရေးပါတီကြီး၏ အစိုးရသည် သွေးထိုး လှုံ့ဆော်သည့် သံဃာတွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်လို့ ထင်နေကြသည်။

ကိုသန့်မှာတော့ နည်းကောင်းတစ်ခု ရှိတန်ကောင်းရဲ့လို့ တွေးနေ ကြသည်။ ကိုသန့်ကလည်း ငါ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားသည်။ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိသည်။ ကိုသန့်သည် တောရွာသားဖြစ်သည်။ မွန်ဆောင်ကို ရောက်နေတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ဒီလို လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းကို စွန့်ခွာပြီး ကိုယ့်ရွာ ကို ပြန်နေရလျှင် ကောင်းမလားလို့တောင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် တွေးနေမိသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး သေလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့တုန်းက တောင် အခုလို မွန်ဆောင်ကို စွန့်ခွာသွားဖို့ မစဉ်းစားခဲ့။ အခုတော့ အတော့်ကို စိတ်ပျက်မိသည်။ အန်တီနာဘီလာ အသက်ပြန်ရှင်လာလျှင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိသည်။ နာဘီလာဆီက အကြံကောင်း၊ ဉာဏ် ကောင်းတွေ ရနိုင်သည်။

ကိုသန့်သည် သူ့အိမ်ကိုပြန်သည်။ သူ့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး မနက်ဖြန်မှာ သာရေး၊ နာရေးအဖွဲ့ အစည်းဝေးခေါ်ရန်

ပြောလိုက်သည်။ ဦးတည်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက် မရှိသော်လည်း သူတို့ အဖွဲ့၏ အစည်းအဝေးက အကြံကောင်းတစ်ခုတော့ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

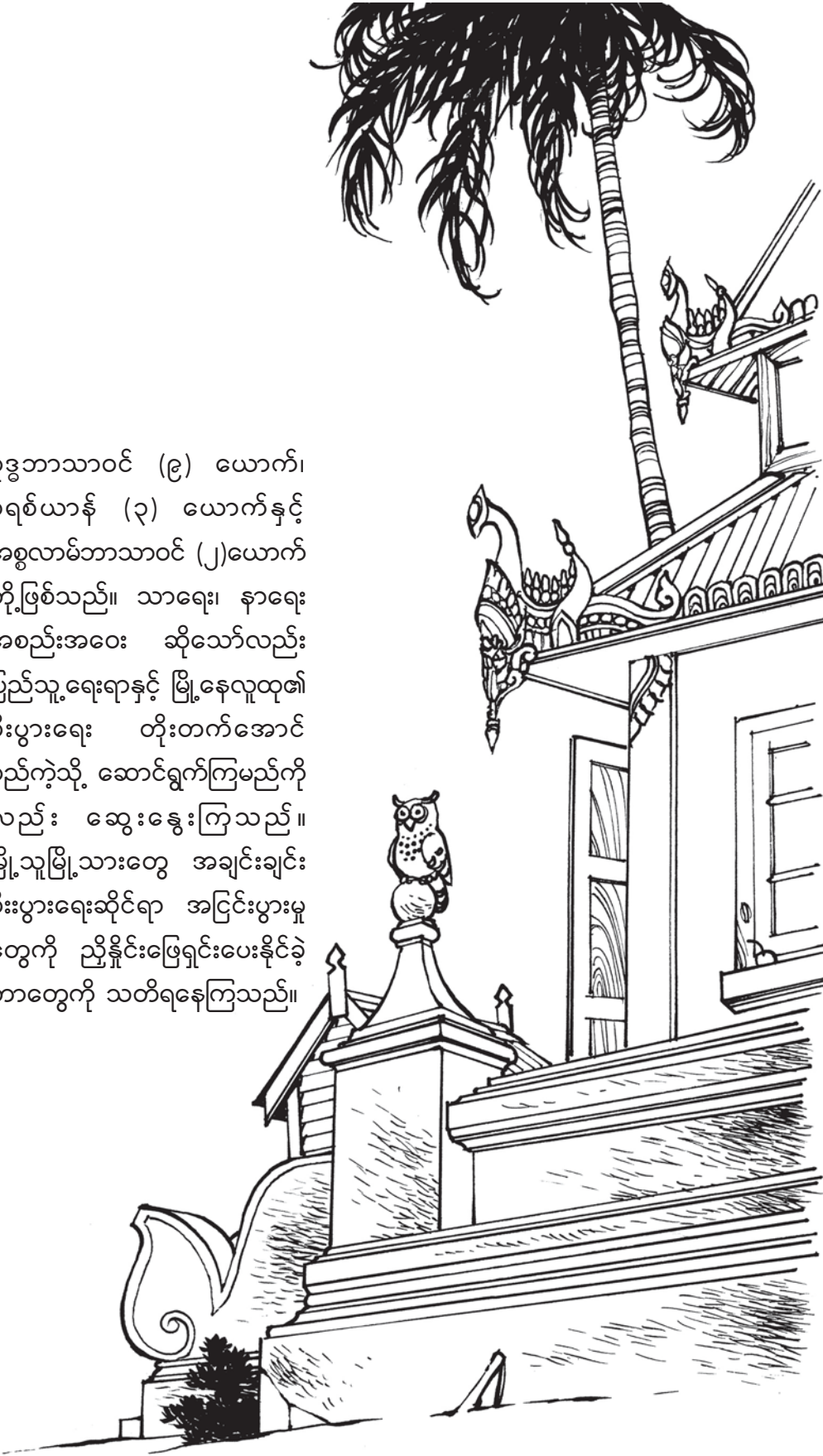

၁၄ မထင်တာတွေ ဖြစ်လာခြင်း

ဓမ္မာရုံမှာ ပြုလုပ်သည့် သာရေး၊ နာရေးအသင်း အစည်းအဝေးကို အဖွဲ့ဝင် ၂၀ အနက် ၁၄ ဦးတက်ရောက်သဖြင့် အစည်းအဝေး အထမြောက်သည်ဆိုပြီး ဆက်လက်ကျင်းပကြသည်။ တက်ရောက်သူများအနက် အမျိုးသမီးက (၅) ယောက်သာရှိသည်။ အမျိုးသားက (၉) ယောက်တိတိရိသည်။ သာရေး၊ နာရေးအသင်း အစည်းအဝေး ဖြစ်လို့ ဘာသာပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးလည်း ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် (၉) ယောက်၊
ခရစ်ယာန် (၃) ယောက်နှင့်
အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် (၂)ယောက်
တို့ဖြစ်သည်။ သာရေး၊ နာရေး
အစည်းအဝေး ဆိုသော်လည်း
ပြည်သူ့ရေးရာနှင့် မြို့နေလူထု၏
စီးပွားရေး တိုးတက်အောင်
မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ကြမည်ကို
လည်း ဆွေးနွေးကြသည်။
မြို့သူမြို့သားတွေ အချင်းချင်း
စီးပွားရေးဆိုင်ရာ အငြင်းပွားမှု
တွေကို ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့
တာတွေကို သတိရနေကြသည်။

ဘာသာရေးနှင့် ဆိုင်သည့်ကိစ္စတွေကိုတော့ လက်ရှောင်ခဲ့ကြတာကို အချင်းချင်းသိနေကြသည်။ ဘာသာကိုးကွယ်မှုဆိုတာက အလွန်အကဲဆတ်ပြီး ထိလွယ်ရှလွယ်ကိစ္စဖြစ်လို့ လက်ရှောင်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိနေကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးအထိမ်းအမှတ်ပွဲ ဖျက်လိုက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စီးပွားရေးထိခိုက်တာတွေနှင့် မကျေနပ်မှုတွေကို စိတ်ခံစားရမှုအနည်းဆုံးဖြင့် ခေတ်နောက်ပြန်မဆွဲအောင် ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်လက် ချီတက်ကြမလဲဟု ဆွေးနွေးကြသည်။ အားလုံး စိတ်ကျေနပ်မှုရှိစေမည့် နောက်ပွဲတစ်ခုကို ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ အစည်းအဝေးကျင်းပတာ တစ်နာရီကြာသည်အထိ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်မှ မချနိုင်သေးဖြစ်နေကြသည်။ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်သူတွေ အားလုံးလောက်ကပင် နာရီတကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာသဘောတူညီချက်မှ မရဘဲ တွေဝေနေကြဆဲဖြစ်နေသည်။ ပြန်ချင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကောက်ကာငင်ကာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ခဲ့ကြပြီပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူးလို့ ခံစားနေရတယ်”
 သာရေး၊ နာရေးအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုသန့်က ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ကိုသန့်ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုစကားကိုပြောလိုက်တော့ အားလုံးကတအံ့တဩဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မွန်ဆောင်ကိုလာသည့် နိုင်ငံခြားသားတွေကို ကူညီလမ်းပြနေသူ ဧည့်လမ်းညွှန်ကဝင်ပြောသည်။

“မလုပ်ရသေးတာကိုလည်း မပြောနဲ့လေ။ ကျွန်တော်တို့က ရဲကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး”

“တားမြစ်မိန့်ကို ရဲကလည်း ထုတ်ချင်လို့ထုတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သံဃာတွေကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ ထုတ်လိုက်ရတာမျိုး”

ကိုသန့်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တော့ အစည်းအဝေးခန်းမတစ်ခုလုံး ခေတ္တခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်

နေသည့် ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင် မူဆလင်လူငယ်တစ်ယောက်က မခံမရပ်နိုင်သည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကိုယ်တော်တွေက ပြဿနာရှာတာဗျ”

မူဆလင်လူငယ်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ စက်ချုပ်ဆရာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူကြီးတစ်ယောက်ကလည်း မူဆလင်လူငယ်လိုပင် ဒေါသသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မင်းတို့ မူဆလင်တွေက ပြဿနာရှာတာကွ”

ဒေါသဖြင့် ဆူဆူညံညံ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ဖြစ်လာပြီဖြစ်လို့ လူရိုသေ၊ ရှင်ရိုသေ ကျောင်းဆရာမကြီးက အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း သည့် အနေဖြင့် အစည်းအဝေးပြီးပါပြီလို့ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က ထရပ်လိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ဥက္ကဋ္ဌကိုသန့်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ခဏစောင့်ပါ။ အခု သင်လိုက်ရင် ရပါတယ်”

ကိုသန့်က အရွှန်းဖောက်လိုက်တော့ အစည်းအဝေး တက်ရောက် နေသူတွေ အားလုံးမပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ဝါးခနဲပွဲကျ ရယ်မောလိုက်ကြ သည်။ ဒီစကားက ဆရာမကြီး၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။ သာရေး၊ နာရေးအစည်းအဝေးတွေမှာ လက်ပေါက်ကတ်သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုက အရွံ့တိုက်နေလို့ ထွက်ပေါက်ပိတ်ပြီး အကျပ် အတည်း တွေ့နေပြီဆိုလျှင် ဆရာမကြီး ပြောလေ့ရှိသည့် စကားဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာမပီပီ အားလုံးကို တပည့်တွေလိုမြင်ပြီး အားလုံးကို သင်ကြားပေးနေချင်တာ ဖြစ်သည်။ ဒါကိုသိလို့ ကိုသန့်က ကလိလိုက် တာ ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးက အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် ပြုံးပြီးပြန်ထိုင်သွားသည်။ ရင်ထဲမှ အကျိတ်အခဲ ဖြစ်နေတာတွေ လေထဲမှာ လွင့်ပါသွားသလို ပျောက်သွားကြသည်။

ကဲ ... ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ဆရာမကြီးကို နောက်ပြောင် ချင်တာနဲ့ အခုသင်လိုက်ရင်ရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဘာကို သင်ပေးရမလဲ၊ ဘယ်လို သင်ရမလဲ၊ ကိုယ်ကကျောင်းသား အဆင့်ပဲရှိတာ။ ဆရာအဆင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုသန့်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေမိသည်။

ဆရာမဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် ပါမောက္ခ ဆိုတဲ့စကားလုံးကို သတိရလိုက်သည်။ သာရေး၊ နာရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွေမှာ ကျွန်တော့် ဆိုက်ကားကိုစီးတဲ့ ခရီးသည်တွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတက္ကသိုလ်ရဲ့ ပါမောက္ခတွေပါလို့ မကြာခဏပြောခဲ့ဖူးတာကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ မိမိ၏ ဆိုက်ကားကိုစီးခဲ့သူတွေထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို သတိရလာ သည်။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် မွန်ဆောင်ကို လာလည်ရင်း ကိုသန့်ရဲ့ဆိုက်ကားကို စီးသည်။ ဆိုက်ကားနင်း သွားနေသည့် ကိုသန့်ကို လမ်းမှာတွေ့သည့်လူတိုင်းက ကိုသန့် ခင်မင် ကြတာကို မင်းသားသိခွင့်ရသွားသည်။ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမအားလုံးက ကိုသန့်ကိုချစ်ခင်လို့ နောက် ပြောင်၊ နှုတ်ဆက်ကြတာကို မင်းသားကမြင်တော့ သူတောင်ဆိုက်ကားသမား ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ ဖူးသည်။ ဆိုက်ကားသမားဖြစ်လျှင် လူပေါင်းစုံတို့၏ စရိုက်ကို လေ့လာလို့ ရသည်လို့ ရုပ်ရှင်မင်းသားက ပြောခဲ့တာကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေသည်။ အဲဒီမင်းသားပြောတာကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က သရုပ်ဆောင်သင်တန်းမှာ သင်တန်းသားတွေကို စကားပြောခိုင်းတယ်။ အကြောင်းအရာက ပြောချင်တာပြောဆိုတာမျိုးပါ။ ကိုယ့်အကြောင်း၊ သူများအကြောင်း၊ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မဟုတ်တာ လည်း ပြောလို့ ရတယ်။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ စကားပြောရဲအောင် လေ့ကျင့်ခြင်း သင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်ဆိုပါတော့။ သင်တန်းသားတွေရဲ့ စကားပြောပုံ အမူအရာတွေကိုတုပြီး ဟန်ပန် အမူအရာလုပ် ပြောသူတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သင်တန်းသားတွေအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပြောနေ ကြတာဖြစ်လို့ အခန်းထဲမှာ ဆူညံနေတယ်။ စကားလုံးတွေ၊ အမူအရာ တွေ၊ အယူအဆတွေ၊ စရိုက်လက္ခဏာအမျိုးမျိုးတွေကို မြင်တွေ့၊ ကြားသိ နေရတယ်။ စကားသံတွေဟာ နံရံကိုရိုက်ခတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ ပဲ့တင်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ သူတို့ပြောတာတွေကို နားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်က စကားပြော လေ့ကျင့်ခြင်းသာ

ဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက် ပြောတာကို တစ်ယောက်က နားထောင်တဲ့ သင်ခန်းစာလည်း ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ သရုပ်ဆောင်နေစဉ်မှာ ဇာတ်ရုပ်နဲ့ဆိုင်တာကလွဲလို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ရဘူး။ ရှက်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ငါပုံက ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲမသိ၊ ငါ့အသံက ဘယ်လိုထွက်နေလဲ မသိ၊ ငါ့ကို ကြည့်နေသူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိ ဆိုတာမျိုး တွေကို သရုပ်ဆောင်နေစဉ်မှာ လုံးဝစဉ်းစားမနေရဘူး။ ကိုယ်ပြောရ မည့်စကားနဲ့ သရုပ်ဆောင်ရမည့် အမူအရာကိုပဲ အာရုံထဲမှာ ထည့် ထားရမယ်။ ကျန်တာဘာမှ မစဉ်းစားရဘူး”

ကိုသန့်က သူ့ခရီးသည်ရုပ်ရှင်မင်းသား ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကို သတိရပြီး သရုပ်ဆောင်သင်တန်းက သင်ခန်းစာတွေကို ပြန်ပြော လိုက်သည်။ အစည်းအဝေးတက်ရောက်နေသူတွေ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားသည့် စကားကို ကိုသန့်က ပြောလိုက်သည်။

“ခု သင်လိုက်ရင်ရပါတယ်”

သာရေး၊ နာရေး အစည်းအဝေးသည် သရုပ်ဆောင်သင်တန်းလို ဖြစ်သွားသည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်သူတွေအားလုံး ကိုယ် ပြောချင်တာ ပြောကြတော့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်း ပြောနေကြလို့ ဓမ္မာရုံ ထဲမှာ ဆူညံနေသည်။ တိုးတိုးပြောသူက ပြော၊ ကျယ်ကျယ်ပြောသူက ပြောနေချိန်မှာ ဘာပြောရမည် မသိလို့ တွေဝေနေသူလည်း ရှိသည်။ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောနေကြသည့်အတွက် အကြောင်းအရာတွေ ကလည်း စုံသည်။ ကြားလိုက်ရသည့် အသံတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“မြတိသူ့ကြောင့် ဖြစ်တာကွ”

“မဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒိယသားတွေကြောင့်ဖြစ်တာ”

“နော်ဝေးနိုင်ငံသားတွေကိုလည်း မေ့မထားနဲ့နော် ဟဲ ဟဲ”

တစ်ယောက်က ပြောပြီးရယ်သည်။ ကဲ ဟေ့ ဒီမိုကရေစီအတွက်။ အောင်ပွဲခံကြစို့။ ခဏလောက်စောင့်ကြပါဦး။ ခွင့်မပြုဘူးကွ ဆိုတာတွေ

ကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာတွေပြောကြမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ချိုးနှိမ်မှုကိုလည်း ကြားရသည်။

“နင်ကတော့ နင့်လိုလူနဲ့ နင့်သမီးတွေကို ပေးစားချင်တာ ဘာမှမဆန်းဘူး”

“ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်ပြော၊ သူများအကြောင်း မပြောနဲ့ ဟီး ဟီး”

“ရဲတွေကြောင့်ဖြစ်ရတာ”

“ရဲတွေကလည်း သံဃာတွေကို မလွန်ဆန်ရဲဘူးကွ”

အသံမျိုးစုံတွေထဲမှာ လွတ်လပ်ရေးနေ့ မကျင်းပဖြစ်သည့် အသံတွေလည်း ထွက်လာသည်။ မူဆလင်တွေကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ကြောင့်၊ သာရေး နာရေးအဖွဲ့ ဘာလုပ်နေလဲ၊ နတ်တွေလားလို့ပြောပြီး ရယ်သံတွေထွက်လာသည်။

ည (၈)နာရီထိုးပြီ။ အစည်းအဝေးက မပြီးသေး။ အစပထမပိုင်းကို မမီလိုက် သူ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အစားအသောက်တွေ ယူလာပြီး ချကျွေးသည်။ အသံတွေ ဆက်ထွက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က လူငယ်ခေါင်းဆောင်တွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူငယ် နောက်လိုက်တွေပါ”

“တို့ထဲက တချို့ဟာ မငယ်ကြတော့ဘူး၊ လူလတ်ပိုင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြီ”

“လွတ်လပ်မှုမရှိတဲ့ဘဝနဲ့ အကြာကြီးနေခဲ့ကြရတယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မသိဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိခဲ့ကြဘူး”

“ကောင်းကောင်းကစားရင် ရှုံးမှာပဲ။ ညစ်ပြီးကစားမှ နိုင်မယ်။ ညစ်ပွဲကြီးပါကွာ”

နိုင်ငံရေးကို ဘောလုံးပွဲနဲ့ ဥပမာပေးပြီး ပြောသံလည်း ကြား လိုက်ရသည်။ ဒီအသံထွက်လာတော့ တချို့ကရယ်ကြသည်။ ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ ဆိုတဲ့ အသံတွေလည်း ထွက်လာသည်။

“အားလုံးကို အနီကတ်ပြပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလေ”

“လင်နဲ့မယားတောင် အပေးအယူမတည့်လျှင် ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ”

“သူတို့တွေ ပန်းခြံထဲမှာ အတူတွဲလျှောက်သလား၊ လက်ချင်းကိုင် ထားကြသလား၊ ဘယ်သူမြင်လို့လဲ။ သံသယစိတ်နဲ့ ပြောတာတွေဟာ ပြဿနာကို ကြီးထွားစေတယ်”

အစည်းအဝေးမှာ ချကျွေးထားသည့် အစားအသောက်တွေ ကုန်တော့ ညသန်းခေါင်အချိန်ဖြစ်နေပြီ။ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာစရာမလိုဘဲ အသီးသီးထိုင်ရာမှ ထကြပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြသည်။ လမ်းဆုံပရိသတ်ကတော့ အစည်းအဝေးက ဘာအဖြေ ထွက်လာမလဲဆိုတာ နားစွင့်နေခဲ့ကြသေးသည်။ ဘာသတင်းမှ မထူးသည့် အတွက် မနက်ဖြန်ပြုလုပ်မည့်ပွဲအတွက် စောစော အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့ ကြသည်။

၁၅ လွတ်လပ်ရေးနေ့
aym f ၆၇ f ၆

ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာမဟုတ်သည့် လွတ်လပ်ရေးနေ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကို ဓမ္မာရုံ ရှေ့ကဘောလုံးကွင်းမှာ ပြုလုပ်ရန် အတွက် မွန်ဆောင်မြို့ရဲ့ ကန်တော်ကြီးဘေးက သင်္ဃာတိုက်ကို တဖွဲဖွဲရောက်လာနေကြသည်။ အဲဒီမှာ ပန်းခြံရှိသည်။ အဲဒီပန်းခြံသည် မကြာသေးမီက အလီနှင့်ညိုမေတို့စုံတွဲ လျှောက်သွားနေခဲ့သည့် ပန်းခြံ ဖြစ်သည်။ စောသေးသည့် အတွက် ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိသေး။ အဲဒီခုံတန်းလျားသည် ရဲထွဋ် ထိုင်နေကျခုံဖြစ်သည်။

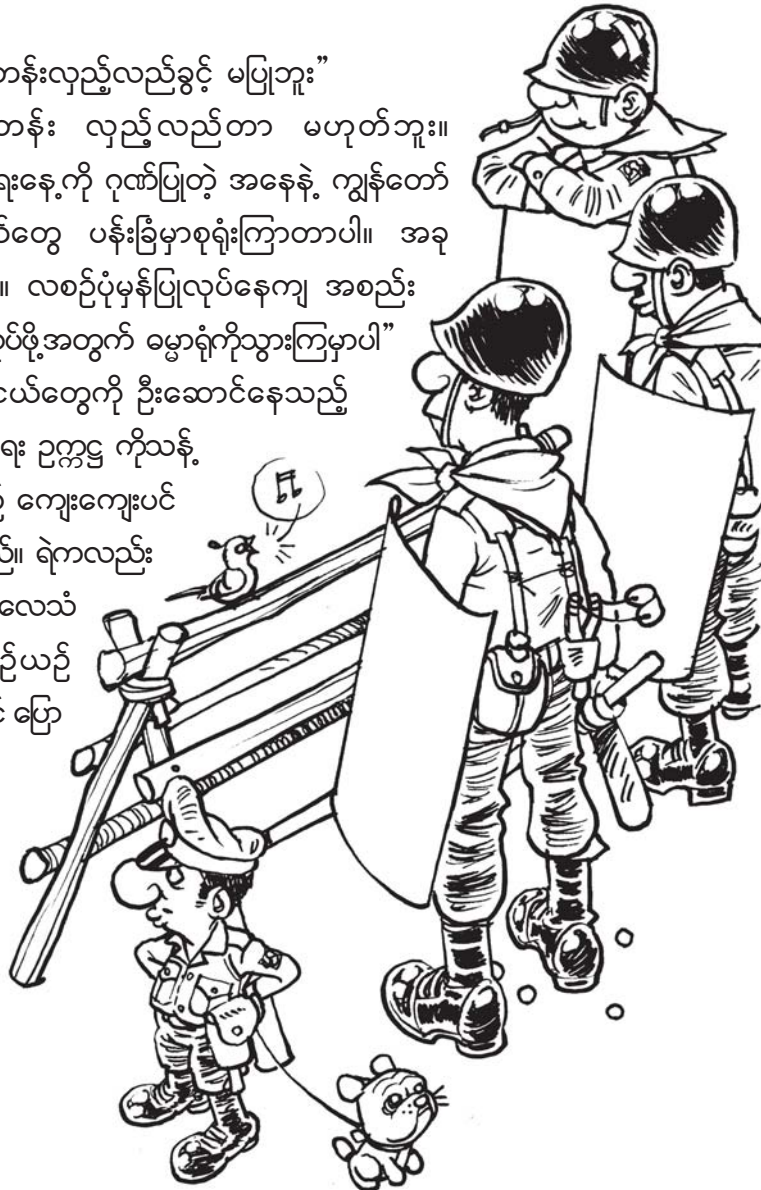
ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ လှည့်လည်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းထားပြီးဖြစ်လို့ ဆူဆူပူပူမဖြစ်တော့ဘူးလို့ သံဃာတော်တွေက ယုံကြည်နေကြတာဖြစ်မည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ ဘာမှလှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ

အေးအေးဆေးဆေးပဲလို ထင်ထားပုံရသည်။ သံဃာတော် တွေ၏ လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရဘဲ ငြိမ်သက်နေ သည်။ ပန်းခြံထဲကနေ လူငယ်အုပ်စု ၂၀ ခန့်ထွက်လာသည်။ ဓမ္မာရုံရှေ့အရောက်မှာ သတင်းအရရောက်လာသည့် ရဲတွေ နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်။ ရဲတွေကခြိမ်းခြောက်သည့် လေသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တာဝန်အရပြောသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“စီတန်းလှည့်လည်ခွင့် မပြုဘူး”

“စီတန်း လှည့်လည်တာ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော် တို့ လူငယ်တွေ ပန်းခြံမှာစုရုံးကြတာပါ။ အခု ပြီးသွားပါပြီ။ လစဉ်ပုံမှန်ပြုလုပ်နေကျ အစည်း အဝေး ပြုလုပ်ဖို့အတွက် ဓမ္မာရုံကိုသွားကြမှာပါ”

လူငယ်တွေကို ဦးဆောင်နေသည့် သာရေးနာရေး ဥက္ကဋ္ဌ ကိုသန့် က ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပင် ပြန်ပြောသည်။ ရဲကလည်း တာဝန်အရ လေသံ ဖြင့် ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပင် ပြော ပါသည်။

“ငါးယောက်ထက်ပိုပြီး စီတန်းလမ်းလျှောက်လို့ မရပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့လမ်းလျှောက်မှာပါ။ ချီတက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါးယောက် စီ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လျှောက်ကြမှာပါ။ ဘာကြွေးကြော်သံမှလည်း မအော်ပါဘူး”

တာဝန်အရာတားဆီးနေတဲ့ ရဲတွေဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ သူတို့ လမ်းလျှောက်သွားကြတာဟာ ဆန္ဒပြချီတက်သည့် ပုံစံမဟုတ်။ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ကြသည့်ပုံဖြစ်နေသည်။ လက်သီးလက်မောင်းမတန်း၊ ဘာကြွေးကြော် သံမှလည်းမအော်၊ ရဲနှင့်ပြည်သူ အပြန်အလှန်လေးစားတာကိုလည်း ပြုကြသည်။ သာရေးနာရေးအသင်းဝင်တွေထဲမှာ ရဲတွေထက် အသက်ကြီးသူတွေကလည်း ပါနေသေးသည်။ အဲဒီတော့ ရဲတွေက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြရတော့သည်။ တားဆီးထားသည့် အတားအဆီးတွေကို ငါးယောက်တစ်တွဲ ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။

ငါးယောက်တွဲအုပ်စုတွေ လမ်းနှစ်ခုကိုဖြတ်ကျော်သွားသည်အထိ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာမီ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်တော့မည်ဆိုတာကို ကြည့်နေသူတွေက သိနေကြသည်။ အခြေအနေအရ ကလေးတွေကအစ သိနေကြသည်။ တိုးတိုးတိုတိုး သဖန်းပိုးထိုးပြီး စပ်စုသူတွေက သင်္ဃန်းဘက်မှာ စုရုံးနေကြပြီ။ လှည့်လည်ပွဲဖျက်လိုက်တုန်းကလည်း သင်္ဃန်းဘက်ကပဲ ချီတက်ခဲ့ကြတာ။ တီးမှုတ်ကခုန်တာကို ခွင့်မပြုဘူး ပြောခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာ အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်မပါလို့ ဖြစ်မလားစသည်ဖြင့် ပွစိပွစိပြောနေကြသည်။

အတော်လှမ်းသည့်နေရာက ဒိုးပတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။ ဒိုးအဖွဲ့လမ်းဆုံဘက်ကိုလာနေသည့် အသံဖြစ်သည်။ မကြာမီ နောက်တစ်နေရာကလည်း ဒိုးပတ်နှင့် အိုးစည်သံထွက်လာပြန်သည်။ ဒီအသံတွေဟာ တစ်နေရာမှာ လာဆိုကြတော့မည်လို့ ယူဆရသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ပိုပြီးအသံကျယ်သည့် အိုးစည်သံ၊ ဒိုးပတ်သံတွေဟာ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက်က ဆူဆူညံညံအသံတွေ ထွက်လာကြတော့သည်။ အသံတွေက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာသည်။ အိုးစည်သံ၊ ဒိုးပတ်သံတွေနှင့်အတူ လင်းကွင်းသံ၊ ဝါးလက်ခုပ်သံ၊ နဲ့သံ၊ ပုလွေသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သီဆိုကခုန်လာကြသည့် အသံတွေဖြစ်နေတော့သည်။ ပြည်သူတွေရဲ့ သတ္တိအရောင် ထွန်းပြောင်လင်းလာပြီဖြစ်လို့ မွန်ဆောင်မြို့၏ ကောင်းကင်က

တိမ်ညိုတိမ်မည်းတွေ လွင့်ပြယ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ မွန်ဆောင်မှာ ပြည်သူတို့၏ သတ္တိအလင်းရောင်ထွန်းပြောင် ထိန်လင်းသွားလေတော့သည်။

အခြေအနေက တားဆီးလိုရတော့မည် မဟုတ်ဆိုတာကို ရဲတွေက သိသည်။ သာရေးနာရေးအဖွဲ့ဝင်တွေကို လမ်းပေါ်မှာ ပိတ်ဆို့ထားတာထက်စာရင် ဓမ္မာရုံထဲကို ဝင်ခိုင်းလိုက်တာက ပိုပြီးကောင်းမည်လို့ ရဲတွေကထင်သည်။ ဓမ္မာရုံ ထဲကို ဝင်ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ အခြေအနေကပိုပြီး ဆူညံလာသည်။ သဇင်လမ်းပေါ်မှာတင် တီးမှုတ်၊ ကခုန်နေကြတာ မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့မှာ တီးမှုတ် ကခုန်နေကြတာဖြစ်လို့ ခွင့်မပြုတဲ့ပွဲကို ခွင့်မပြုတဲ့ လှုပ်ရှား မှုနဲ့ ခွင့်မပြုတဲ့လမ်းကြောင်းကနေ တီးမှုတ်ကခုန်နေကြတာလို့ ပြောရမှာ ခက်သွားသည်။ တစ်မြို့လုံးက မြို့သူမြို့သားတွေက သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ ပျော်လို့ကခုန်နေကြတာ ဖြစ်သည့်အတွက် ဥပဒေအရတားမြစ်လို့လည်း မရနိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။ မြို့သူမြို့သားတွေအားလုံး လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ပျော်နေကြသည်။

မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ပျော်သည့်နေ့ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တိုင်းရင်းသားတွေက သူတို့၏ တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ဝတ်စုံတွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး လမ်းပေါ်ထွက်လာသူတွေကိုပါ တွေ့နေရသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် မြင်တွေ့ခွင့်မရခဲ့သည့် သူတွေထဲက အဘိုးအိုတစ်ယောက်က မြေးကလေးကို ပခုံးမှာထမ်းပြီး သွားကျိုးဟောင်းလောင်းဖြင့် ဝမ်းသာစွာပြုံးရယ် နေသည်။ စောစောပိုင်းကတော့ ဘာတွေဖြစ်လာတော့မလဲဆိုတဲ့ အတွေးဖြင့် ကြောက်စိတ်ဝင်နေလို့ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ ရင်တထိတ် ထိတ် ကြည့်နေခဲ့သည်။ အခုမှ စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားလို့ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်သွားတာ ဖြစ်သည်။

လုအုပ်ကြီး လမ်းဆုံကိုရောက်လာချိန်မှာတော့ လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှာ လူတွေ ပြည့်နေသည်။ သဇင်လမ်းမှာတော့ ရဲတွေက သာရေးနာရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ နောက်ကလျှောက်လိုက်ရင်း လူစုခွဲနေသည်။ လမ်းဆုံသည် ကိုသန့်၊ မောင်ဝင်း၊ သင်းသင်းနှင့် ညိုမေတို့ အလုပ်လုပ်သည့်နေရာဖြစ်သည်။ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုလျှင် လမ်းဆုံက စလေ့ရှိသည်။ မနှစ်က ပြဿနာတက်ခဲ့တာလည်း လမ်းဆုံမှာပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံသည် ပြဿနာဖြစ်ရန်၊ အကြမ်းဖက်ရန် ဘူမိနက်သန့်၊

ရေခဲမြေခဲနေရာများဖြစ်နေပြီလားလို့ တွေးရလောက်အောင် သမိုင်းဝင်သည့်နေရာ ဖြစ်နေသည်။ လမ်းဆုံသည် ဖိနှိပ်မှုကိုခံသည့် နေရာဖြစ်နေတော့သည်။ မဝင် ရလို့ တားမြစ်ထားသည့် သင်္ဃာတန်းထဲကို လူအုပ်ကြီးဝင်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။ တီးမှုတ် ကခုန်နေကြသည့် ဆိုင်းသံပုံသံတွေက သတ္တိတွေမွေးပေးသလို ဖြစ် နေသည်။ တားမြစ်ထားသည့်နယ်မြေထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဒီလိုအခြေအနေကို ရောက်လာလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည့် အစီအစဉ်က ရဲတွေမှာ ရှိပြီးသားဖြစ်သည်။ ရဲတွေသည် နံပတ်တုတ်တွေအပြင် ကျည်ထိုး ထားသည့် ရိုင်ဖယ်တွေနှင့် မျက်ရည်ယိုပုံးတွေကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားကြသည်။ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဆိုတာကိုလည်း လှည့်လည်ပွဲဖြစ်မြောက်အောင် လှုံ့ဆော် သူတွေက သိပြီးဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတာ ဖြစ်သည်။

မွန်ဆောင်အပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံက မြို့ရွာတွေမှာ ဒီလိုဖြစ်လာပြီ ဆို လျှင် သတင်းပျံ့တာ အလွန်မြန်သည်။ သတင်းလက်ဆင့်ဖြန့်တာ အစဉ်အလာ ဖြစ်နေသည်။ သင်္ဃာတန်းကိုဝင်လို့မရဘူး၊ ဓမ္မာရုံကိုသွားမည့်သူတွေ လမ်းသွယ် တွေကနေ ပတ်သွားကြ ဒါဟာဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆော်ဩ သူတွေလည်း ရှိသည်။ ဘယ်သူကမှ အမိန့်ပေးတာမဟုတ်၊ ဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတာလည်း မရှိ၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်လုပ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်အောင် အကြောက်တရားနဲ့ဆိုတဲ့ အသိရယ် ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှကင်းဝေးသည့်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာဖြစ်သည်။ မွန်ဆောင်မြို့သူမြို့သားတွေ သင်္ဃာတန်းကို ရှောင်ပြီး လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေမှာ လည်းကောင်း၊ နောက်ဖေးမှလည်းကောင်း ပြေးပြီးဓမ္မာရုံဘက်ကို သွားနေကြ သည်။

ကိုသန့်သည် မယုံနိုင်သည့်အကြည့်ဖြင့် လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်နေသည်။ ဒီနေ့ လှည့်လည်ပွဲကို သိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်ဖို့ ညက အစည်းအဝေးမှာ လျှို့ဝှက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ကြသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပြည်သူတွေဘက်က ဥပဒေ ချိုးဖောက်ရာမရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့

လှည့်လည်ပွဲကို ပယ်ဖျက်တာကို အေးအေးဆေးဆေးဆန်းကျင်ဖို့ ဖြစ်သည်။
ဘောလုံးကွင်းမှာ ပြင်ဆင်ထားတာ ဘာမှမရှိသေးဖြစ်နေသည်။

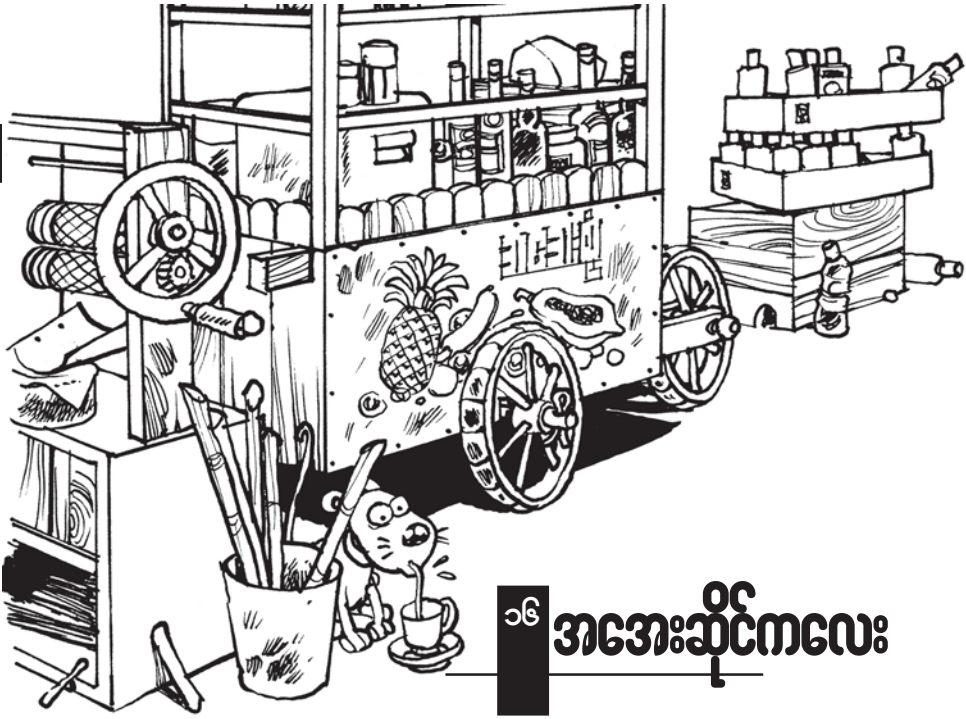
“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးသံကြားလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူ့ကို မေးမှန်း
မသိလို့ ဘယ်သူမှလည်း မဖြေကြ။ အဖြေကလည်း ဘယ်သူ့မှာမှ ရှိဟန်မတူ။
အားလုံးပင် ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေကြသည်။ ဘောလုံးကွင်းထဲကို
သာ တိုင်ပင်ထားသလို သွားနေကြသည်။

ရာသီဥတုကလည်း သာယာနေသည်။ ဘောလုံးကွင်းထဲက မြက်ခင်းပြင်
မှာ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ မွန်ဆောင်မြို့ရဲ့သမိုင်းမှာ အကြီးမားဆုံး လူထုအပန်းဖြေပွဲ
ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဘာမိန့်ခွန်းမှလည်း မပြော၊ အခမ်းအနား အစီအစဉ်လည်း
မရှိ၊ လူမျိုးဘာသာခွဲခြားတာလည်း မရှိ၊ လူမျိုးတူ အုပ်စုဖွဲ့တာလည်း မရှိ၊
စားစရာ၊ သောက်စရာတွေပါလာကြသည်။ ကိုယ့်ပါတာ ကိုယ်စား၊ ကိုယ့်ပါတာ
သူပါတာ၊ သူပါတာကိုလည်း ကိုယ်ယူစားဖြင့်ပျော်ပျော်ပါးပါးထိုင်နေကြသည်။

အတီးအမှုတ်တွေကတော့ အဖွဲ့တိုင်းကတီးမှုတ် ကခုန်နေကြသည်။ ဂီတ
သံတွေသည် မွန်ဆောင်မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေ ဖြစ်နေသည်။
ပြည်သူတွေရဲ့ရင်ထဲက ထွက်လာသည့် အသံတွေဖြစ်နေသည်။ ဂီတဖြေဖျော်ပွဲ
တွေထဲမှာ ဒီပွဲလောက်သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းသည့်ပွဲမရှိဘူးလို့တောင်
ပြောလိုရသည့်ပွဲ ဖြစ်သွားသည်။ မောင်ဝင်း၊ အလီ၊ သင်းသင်းနှင့် ညိုမေတို့ကို
မတွေ့လို့ ကိုသန့်က လိုက်ကြည့်နေသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲက တစ်နေရာမှာ
ရှိကြမှာပဲလို့ ယုံကြည်နေသည်။ အားလုံးသည် ညနေမိုးချုပ်သည်အထိ နေကြ
သည်။ ဒီနေ့ကို ဘယ်သူမှ မမေ့နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်၊ သာမန်ပြည်သူတွေ
ဆိုသော်လည်း သာမန်ထက်ခံစားချက်တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပွဲကြောင့်
ပင် ဖြစ်သည်။

၁၆ အအေးဆိုင်ကလေး

နောက်နေ့နံနက်မှာတော့ မွန်ဆောင်ရဲ့ လှည်းကလေးနဲ့ အအေးဆိုင်လေးမှာ မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ စကားပြောနေကြတာကို တွေ့ရသည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ကလည်း ဒီနေရာမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် သူတို့ဆိုင်တွေ ပိတ်ထားဖို့ ကိစ္စဆွေးနွေးခဲ့ကြတာကို မှတ်မိသေးသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုအတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ အခုတွေ့နေကြတာကတော့ ဆိုင်ပိတ်ဖို့ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးတာထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြရန် တွေ့ဆုံနေကြတာ ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာကို အမှတ်ရသေးလား”

မောင်ဝင်းက ပြုံးပြီး သင်းသင်းကို မေးလိုက်သည်။ မျက်နှာချိုချိုလေး ပြုံးပြ မှတ်မိတာပေါ့ဆိုတဲ့ ပုံစံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ရည်းစားဦးတွေ ပထမဦးဆုံး နမ်းတဲ့နေရာဆိုတာကိုတော့ မပြောဘဲချန်ထားသည်။ မောင်ဝင်းက အားမလိုအားမရ ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကို ဘာအဖြေမှမပေးဘူး”

သင်းသင်းက ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ပြုံးနေသည်။ မနေ့က လွတ်လပ်ရေး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကို နှစ်ယောက်လုံးက ပြန်လည်သတိရ နေကြသည်။ ဓမ္မာရုံမှာ လှုပ်ရှားမှု အရှိန်မြင့်နေစဉ်မှာ မောင်ဝင်းက သင်းသင်းကို တိုးတိုးကပ်ကပ်ပြောပြီး ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ တွေ့ကြ ရအောင်ချိန်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောတာကို မြင်သူတွေ ရှိနိုင်သည်။ မောင်ဝင်းက သင်းသင်းကို မေးသည်။

“သွားတော့မလား”

“ရှင်ကော”

“အိမ်ကို မပြန်သေးလျှင်လည်း ခပ်ဝေးဝေးနေကြတာ ပိုကောင်းမယ်”

“ကျွန်မရောပဲလား”

“ကိုယ့်မှာ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်တွေ့ကြမ့် ပြောမယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး လူချင်း လမ်းခွဲခဲ့ကြ သည်။ နှစ်ယောက်အတူတွဲပြီး ပွဲခင်းထဲမှာ မနေခဲ့ကြသော်လည်း မွန်ဆောင်မြို့သူ မြို့သားတွေနှင့်အတူ တစ်နေကုန် အောင် ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ နေခဲ့ကြသည်။ အခု ဒီနေ့ နံနက်မှာတော့ နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့ရဲ့ လေပြည်လေညင်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်ပြီး တွေ့ဆုံနေကြတာ ဖြစ်သည်။ မနေ့က ပွဲအကြောင်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ် ခရီး အကြောင်းတွေ ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကိုသန့်ပဲ ထိန်းပေး လိုက်တာပါပဲ”

သင်းသင်းက သဘောတူလို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့အဘွား နာဘီ လာ၏ လက်သုံးစကားကို ခေတ္တငှားသုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်အထိပေါ့လေ”

သင်းသင်းက ပြောပြီး ငြိမ်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံးဘာမှ ဆက်မပြော ကြသဖြင့် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို မောင်ဝင်းက ဖြိုခွင်း လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ထင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စလေ”

သင်းသင်းမှာ အဖြေက အဆင်သင့် မရှိသေးလို့ယူဆရသည်။ ဘာမှမပြော သည့်အတွက် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ မောင်ဝင်းကပဲ ပြောတော့သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ မင်းနဲ့အတူနေချင်တယ်”

သင်းသင်းက မောင်ဝင်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင်သိရဲ့လား”

“သိတယ်ထင်တာပဲ”

“အားလုံးက သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ဦးလေး၊ အဒေါ်နဲ့ ကျွန်မမိဘ တွေက အစ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောဆိုနေကြတုန်းပဲ”

သဘောမတူသူတွေ ပိုများနေသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာနိုင်သည့် အကျိုးဆက်တွေကို သင်းသင်းက တွေးနေသည်။ ဖြစ်လာနိုင်တာတွေထဲက သတိရတာတစ်ခုကို မေးလိုက်မိသည်။

“ကိုရဲထွဋ် ပြန်လာမလား”

“မသိဘူး.. လာတော့ သူ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ မယားနဲ့ယောက္ခမ မိသားစုက အိမ်နားအကပ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် စကားမစပ် အလီကရော ဘယ်လိုလဲ”

မောင်ဝင်းက သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးနှင့် အသိချင်ဆုံးမေးခွန်းကို မေး လိုက်သည်။ သင်းသင်းက မောင်ဝင်း၏ စိတ်ခံစားမှုကို တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် တလေးတစားဖြေသည်။

“တစ်နေ့က ကျွန်မနဲ့ တွေ့ပြီး သူ့ကို ပြန် မစဉ်းစားတော့ဘူးလားလို့ မေးတယ်”

သင်းသင်းက စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး တွေ့ဝေငေးမောနေသည်။ အလီနှင့် သူ့အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေတာဖြစ်နိုင်သည်။ သင်းသင်းစဉ်းစားနေသည့် အချိန်တိုတိုလေးသည် မောင်ဝင်းအတွက်တော့ ကံစမ်းမဲလိပ်ဖြေတာကို စောင့်နေရသလို ရင်ခုန်စွာစောင့်စားနေရသည်။

“ကျွန်မ မစဉ်းစားတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

သင်းသင်းက ပြောပြီး မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာသည် မော်ဒယ်မြင့်ဆလွန်းကား မဲပေါက်သူ၏ မျက်နှာလို ပြုံးချိုဝင်းထိန်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ မောင်ဝင်းပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ရန်ကုန်ကိုပြန်မှာပါ။ ကာလကတ္တားကို သွားလိမ့်မယ်”

မောင်ဝင်းက သူ့ရင်ထဲမှ တစ်ဆိုကြီးဖြစ်နေခဲ့သည့် အလုံးကြီး ကျသွားတာကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ချင်လို့ စကားလမ်းလွှဲလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ သူနဲ့ညှိမေ ကိစ္စကရော”

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ အလီက ကျွန်မ မနာလိုဖြစ်အောင် ကျွန်မကို အရွံ့တိုက်ပြီး ညှိမေနဲ့ဟန်ဆောင်တွဲပြတာပါ။ ညှိမေက အသုံးချခံလိုက်ရတာပါ။ ဒါကို ညှိမေကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို ပြောတာပါ။ ညှိမေလည်း သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူနဲ့ အပျင်းပြေတွဲကြည့်တာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းပြောကြ တော့မှ အလီကို လက်တွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်တာပါ”

မောင်ဝင်း၏ စိတ်အစဉ်သည် အလီနှင့် သင်းသင်းတို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့အပေါ်မှာ ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လွင့်မျောသွားသည်။ သင်းသင်း ပြောနေတာတွေကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ သင်းသင်းက မောင်ဝင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ မောင်ဝင်း၏စိတ်အခြေအနေ ပုံမှန်ဖြစ် သွားပြီး သင်းသင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သင်းသင်း၏ နှင်းဆီနီရောင် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖွဖွလေးစုပ်နမ်းလိုက်သည်။ သင်းသင်းက မျက်စိကိုရွှေလေး မှိတ်ပြီး အလိုက်သင့်ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ မောင်ဝင်းကိုပြန်ဖက်ပြီး မောင်ဝင်း၏

ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။ တကယ့်အချစ်နှင့် ဘာသာကိုးကွယ်မှု မတူကွဲပြားခြင်းဆိုတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို တွေးပြီး မျက်ရည်စို့လာသည်။ သင်းသင်းရဲ့ မျက်ရည်တွေထဲမှာ မေတ္တာနှင့်သံယောဇဉ်၊ အချစ်စစ်အချစ်မှန်၊ လူတွေက ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို လူတွေကလိုက်နာနေရတာ၊ မရေရာ မသေချာမှု၊ အစဉ်အလာကို ဆန့်ကျင်ရဲသည့်သတ္တိ၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ခြင်းတွေ ရောနှောပါဝင်နေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းတွဲကိုင်ကြပြီး အအေးဆိုင်ကလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာကိုအတူလျှောက်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ် ဇာတ်လမ်း စတင်ခဲ့ရာ လမ်းဆုံကို ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လက်တွဲ လျှောက်လှမ်းကြရဦးမည့် အနာဂတ်ခရီးရှည် ကြီးကို လှမ်းမျှော်တွေးရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးခြင်းမရှိဆိုတာကို လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည်။ စေတနာမှန်လျှင် ကာလ တစ်ခုမှာ အခြေအနေတစ်ရပ်ဖြင့် ကံကောင်းမှာပဲလို့လည်း ယုံကြည်ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်စိတ်သံယောဇဉ်ဖြင့် တွေ့ကြုံရမည့် အခက်အခဲနှင့် ပြဿနာ များကို ကျော်လွှားဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲလျှောက်လာကြတာ ရွှေညောင်ပင်အနွေးယာဉ် ဂိတ်ကို ရောက်လာတော့ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်း၊ မိတ်ကောင်း၊ ဆွေကောင်း ဆိုက်ကားသမား ကိုသန့်ကို သတိရလာကြသည်။ လူတိုင်း၏ အခက်အခဲမျိုးစုံကို သူ့ဆိုက်ကားဂိတ်မှာပဲ ဖြေရှင်းပေးနေတဲ့ ကိုသန့်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ် ခရီးအကြောင်းကို ရှင်းပြနိုင်လိမ့်မည်လို့ နှစ်ယောက်လုံးတွေးလာကြသည်။

သူတို့ဆက်လျှောက်လာကြသည့် ပိတောက်လမ်း၏ လက်ယာဘက်မှာ တော့ ဗလီဝတ်ကျောင်းရယ်၊ နာဇင်းမိသားစုပိုင် ခြံဝင်းကို တွေ့နေရသည်။ ရှေ့ဆက်သွားလျှင် မွန်ဆောင်တိုက်နယ်ဆေးရုံကို ရောက်မည် ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲဘက်မှာတော့ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်သီရိနှင့် မစန္ဒာတို့အမြွှာသမီးလေး နှစ်ယောက်နှင့်အတူနေကြသည့် အိမ်ရှိသည်။ မွန်ဆောင်မြို့ရယ်၊ လမ်းဆုံရယ်၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး မိသားစုတွေရယ်၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေရယ် နှစ်ပေါင်းရာချီ ပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြတာပါလားလို့ သတိရလိုက်ကြသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောလာဟန်တူသည့် မောင်ဝင်းက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့လက်ထက်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမလဲ”

“နေတာက အရေးမကြီးဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူကမှ ခေါ်ခေါ်ပြောပြော မလုပ်ဘူး၊ ဆေးဖော်ကြောဖက်လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့မင်ဆောင် ကိုလည်း နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ဖွင့်လည်း ဘယ်သူမှ လာစား၊ လာဝယ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

သင်းသင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ မေတ္တာလမ်းခရီးမှာ ကြုံတွေ့ရမည့် အတားအဆီး၊ အခက်အခဲနှင့် အန္တရာယ်တွေကို ပြောရာမှာ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြီးပြောသည်။ အဲဒီလို မစိုးရိမ်ဟန်ဆောင်တာကိုပဲ မောင်ဝင်းက သဘောကျ လွန်းလို့ သူ့လိုပဲ အားကျမခံပြန်ပြောသည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ကိုသန့်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ ကိုသန့်က တို့လူပဲ။ တို့ဖောက်သည်တွေကို ကိုသန့် ပြန်ခေါ်လာမှာပါ။ ကိုယ်သာ ဒံပေါက်ကို အရသာ ရှိအောင်ချက်နိုင်ရင် ဖောက်သည်အဟောင်း လာစားကြမှာပါ။ မင်လာဆောင် ကိုလည်း ဘယ်သူလာလာ မလာလာ၊ အမြွှာနှစ်ကောင်ကတော့ လာမှာပဲ”

သင်းသင်းက အသံထွက်အောင်ပြုံးလိုက်သည်။ အားတက်သွားတာ ဖြစ်မည်။ မောင်ဝင်းက သင်းသင်းကို တင်းတင်းလေးဖက်ပြီး ကြာကြာနမ်းနေလိုက် သည်။ အားရအောင်အပြန်အလှန် နမ်းရှုပ်ကြပြီးတော့မှ ဆက်လျှောက်သွားကြ သည်။ သူတို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းကြရမည့် အနာဂတ်ခရီးကြမ်း၏ အစ ပထမခြေလှမ်းကို စတင်လျှောက်လှမ်းလိုက်ကြတာဖြစ်သည်။

၁၇ မေတ္တာလမ်းဆုံ (Zmwf dfydf)

ဩဂုတ်လသည် မိုးမကုန်သေးသော်လည်း လကုန် ခါနီး တစ်နေ့မှာ သာယာနေသည်။ နံနက် (၉) နာရီမှာ မိုးတိမ်အလှကုန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မသင်းသင်းက ဆိုင်ဖွင့် ပြီးနေ ပါပြီ။ ဘေးချင်းကပ်မှာရှိသည့် ပြုံးချိုစားသောက်ဆိုင်က မောင်ဝင်းက မိုးတိမ်ဆိုင်ကို ရောက်လာပြီး သင်းသင်းရဲ့ ခါးကို ဖွဖလေး ဖက်လိုက်သည်။ သင်းသင်းရဲ့ နောက်က ရပ်ပြီး ပါးအောက်နားက လည်ပင်းကိုရွရွလေး နမ်းရင်း တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“သင်းသင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ ဘဝခရီးလမ်းဟာ ကိုဝင်းလျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးလမ်းလောက် မကြမ်းတမ်း မရှည် လျားပါဘူးကွယ်”

“ဒီပေါက်ထမင်းအိုး ပူပူကြီးကို တစ်နေ့ကုန် မွေနေ ရတာ မဟုတ်ဘူး”

သင်းသင်းက ပြုံးရယ်ရွှင်ပျ အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြော သည်။ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး ခေတ္တထိုင် လိုက်ကြသည်။

“ဆိုင်နောက်က အကာအကွယ် တစ်နေရာကို သွားပြီး အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောကြရအောင်” မောင်ဝင်းက ပြောပြီး ခေါ်လိုက်တော့ သင်းသင်းက သဘောပေါက်သည်။ မမြင်ကွယ်ရာနေရာသည် အရေးကြီးသည့် စကားလည်း ပြောလို့ ကောင်းသည်။ ချစ်သူတို့ သဘာဝဆန္ဒရှိတာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ် လုပ်လို့ရသည်။ ဒီနှစ်ကုန်ပြီးလို့ ဇန်နဝါရီလထဲက နေ့တစ်နေ့မှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ် ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို လမ်းဆုံပရိသတ်က အားလုံး သိနေကြသည်။ နှစ်ဖက်မိသားစုတွေကလည်း သိနေကြ သည်။ သဘောမတူကြပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေ စိတ်ပြောင်း သွားမလားဆိုပြီး အချိန်ကာလတစ်ခုကို စောင့်ရင်းကြည့် နေခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ စိတ်မပြောင်းဘဲ ရှေ့တိုး ဆောင်ရွက် နေကြသည့်အတွက် နှစ်ဖက်မိသားစုတွေက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်နေကြသည်။

ဒီလို အခြေအနေဖြစ်နေသည့်အတွက် ကာယကံရှင် တွေဖြစ်ကြသည့် မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့ အရေးပေါ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရတော့သည်။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ နှောင်ဖွဲ့ပြီး ဖြစ်နေသည့် ချစ်မေတ္တာသံယောဇဉ်နှင့် လျှောက်လှမ်းကြမည့် အနာဂတ်ခရီးအတွက် သတ္တိတွေမွေးကြရတော့မည်လို့ နားလည်ထားကြသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ ရက်ရွေးကြရအောင်။ ဒါမှ မြန်မြန် အကောင်အထည် ဖော်လို့ရမှာ”

မောင်ဝင်းက ပြောပြီး သင်းသင်းရဲ့လက်ကို တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သင်းသင်း ကလည်း ပြန်ညှစ်သည်။ အသိအမှတ်ပြုကာ၊ မငြင်းလိုတာ ဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်းက ဆန္ဒစောပြီး အလောတကြီး ဖြစ်လာသည်။

“နောက်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“တကယ်လုပ်မလား”

သင်းသင်းက မေးလိုက်တော့မှ မောင်ဝင်း နောက်တွန့်သွားသည်။ တကယ်လုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း စဉ်းစားစရာတွေ ရှိနေပြန်သည်။ မသေချာ၊ မရေရာဖြစ်နေပြန်သည်။ နောက်မှ ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့ ဆိုပြီး အနမ်းဖြင့် လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်၊ လူကျချိန်ရောက်ပြီဖြစ်လို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရသည်။ မွန်ဆောင်မှာတော့ မောင်ဝင်းနှင့်သင်းသင်းတို့ လက်ထပ်ဖို့ မင်္ဂလာရက် ရွေးပြီးပြီဆိုတဲ့ သတင်းက ပျံ့နေသည်။

နောက်ရက်များမကြာမီမှာ ရဲထွဋ်သည် မွန်ဆောင်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့လကလည်း ရောက်ခဲ့သေးသည်။ သူ့မိဘဘိုးဘွားပိုင် ခြံဟောင်းကြီးကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြုပြင်ဖို့ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ အလီနှင့်ညိုမေတို့ သတင်းကို ကြားပေမယ့် တိတိကျကျမသိလို့ မစပ်စုဘဲ စိတ်မဝင်စားသလို နေခဲ့သည်။ သူ့မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မူဆလင်နဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးတစ်မည် စဉ်းစားရမည်။ မစန္ဒာက သူ့မယား။ မောင်ဝင်းက မစန္ဒာရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲ။ မောင်ဝင်းသည်လည်း မိမိ၏မိသားစုဝင်ဖြစ်နေသည်။ မောင်ဝင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ။ သင်းသင်းက မူဆလင်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းက မိမိကို အဖက်မလုပ်။ နှုတ်မဆက်။ ဒီအတွက်တော့ သင်းတို့နှစ်ယောက်ပေးဆပ်ရမည့် ဒဏ်ကြေးက မသေးစေရဘူးလို့ ရဲထွဋ်တွေးနေမိသည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ကပင် သင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မွန်ဆောင်က မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ အဲဒီတုန်းက ဘိုးဘွားပိုင်ခြံကြီးထဲက အိမ်အိုကြီးကို ပြုပြင်ဖို့ကြိုးစားနေရင်း သောက်သောက်စားစားနေခဲ့မိသည်။ မွန်ဆောင်ရဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား မဟုတ်။ မိမိ မွန်ဆောင်က ထွက်သွားပြီးကာလ အတန်ကြာလို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ ပိုဆိုးနေတာ တွေ့ရသည်။ ဒါပေါ့မဲ့ ဖြေသာတာ တစ်ခုကတော့ ထိုင်နေကျ ထိုင်ခုံအိုဟောင်းကြီးတွေက ရဲထွဋ်ကို ကြိုဆိုနေကြလို့ ဖြစ်သည်။

ရဲထွဋ်သည် မယားနှင့်အမြွှာကလေး နှစ်ယောက်ဆီကိုလည်း မသွား။ မွန်ဆောင်က လမ်းဆုံအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေသည်။ ဒါပေမဲ့

ရဲထွဋ်နှင့်လူတစ်စု မွန်ဆောင်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ပျံ့နေသည်။ ရဲထွဋ်တို့လူစုသည် သောက်သောက်စားစားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြံစည်နေသည် လို့ ယူဆရသည်။ လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ စုပေါင်းနေထိုင် နေကြသည့် မွန်ဆောင်၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူနေမှုဘဝတွေကို ဘယ်လိုသပ်လျှို့ သွေးခွဲရမလဲဆိုတာကို အကြံထုတ်နေသည်ဟု ယူဆရသည်။ ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်၊ စီးပွားရေးပြန်လည်ဦးမော့လာပြီဖြစ်လို့ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းတွေက ပေါ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ရဲထွဋ်တို့လူစုက ဝင်မလုပ်ကြ။ လောလောဆယ်ဖြစ်ထွန်း နေသည့်အလုပ်တွေဟာ အဆင့်နိမ့်နေသည့်အတွက် သူတို့နှင့်မထိုက်တန်သေး ဆိုသည့် ပုံစံပြထားကြသည်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ သောက်သောက်စားစားနေနေ ကြသည်။ သောက်တာ ငါးပက်လောက်ဝင်နေပြီဖြစ်လို့ အရှိန်တက်နေသည်။

“ဒီလိုနေလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်”

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်က စတစ်ကာတွေလိုက်ကပ်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေ သီတင်း သုံးတဲ့ကျောင်းကို သွားကြဖို့ပြင်သည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်ကျော်ကတော့ သဘောထား တင်းမာတဲ့ ကိုယ်တော်တွေရော ရဲထွဋ်ပါ မအောင်မြင်ဖြစ်ပြီး အရှက်ရခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ပြုလုပ်သည့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ပြည်ခိုင်ဖြိုး အနိုင်ရရေး ကြိုးပမ်းခဲ့ပေမယ့် ရှုံးပြီး အင်အယ်ဒီပါတီက အပြတ်အသတ်အနိုင်ရသွားခဲ့သည်။ ဘာသာရေးပဋိပက္ခများ သွေးထိုးမှုကို သာသနာရေး ဝန်ကြီးဌာနနှင့် သံဃ မဟာနယကအဖွဲ့က မေးခွန်းထုတ်ပြီး ထိန်းချုပ်မှု ပြုလုပ်လာသည်။ အမုန်းစကား တွေဖြင့် ဆူပူမှုဖြစ်အောင် သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပြီး အဓိကရုဏ်းဖန်တီးသူတွေကို ဥပဒေအရ အရေးယူမှုတွေလုပ်လာသည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ စိတ်သစ်လူသစ်ဖြင့် အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်နေပေမယ့် သံဃာတချို့ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ဖို့နှင့် အစ္စလာမ် လွှမ်းမိုးထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာတာကို ကာကွယ်ဖို့ အစွမ်းကုန်တိုက်ပွဲဝင်ကြရမည်ဟု စည်းရုံး လှုံ့ဆော်နေကြသည်။ မွန်ဆောင်မှာ သီတင်းသုံးနေကြသည့် ကိုယ်တော်တွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလိုမျိုး ဆန္ဒရှိနေကြသည်။ ဘာသာရေး သွေးထိုးလှုပ်ရှားမှု အခြေအနေ မဟန်တာကို သိလာသည့်အခါ မောင်ဝင်းနှင့်သင်းသင်းတို့

လက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို အခြေခံပြီး ပြဿနာဖန်တီးရန်အတွက် ရဲထွဋ်ကို မြှောက်ပေးနေကြသည်။

အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ပါသည်ဆိုသည့် ကိုယ်တော် တွေကချည်း မင်္ဂလာပွဲကို ဆန့်ကျင်နေကြတာမဟုတ်။ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်သီရိ မိသားစုနှင့် နာဇင်း မူဆလင်မိသားစုတွေကလည်း သဘောထားမပြောင်းဘဲ ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ လုံးဝသဘောမတူကြောင်း ထပ်လောင်းပြောဆိုကြသည့် အပြင် မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း တက်ရောက်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။

စက်တင်ဘာလဆန်းမှာတော့ မွန်ဆောင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ သည်။ မင်္ဂလာပွဲစဖို့ တစ်ပတ်အလိုမှာ ရဲထွဋ်တို့လူစု ဦးဆောင်တဲ့ လူငါးဆယ် လောက် လမ်းဆုံမှာစုဝေးလာကြသည်။ ဒေါသထွက်နေကြသည့် ကိုယ်တော် အချို့ ဟောလာမည့်တရားတွေနှင့် ပြောလာမည့်စကားတွေကို နားထောင်ဖို့ လာ ရောက် စုဝေးကြတာဖြစ်သည်။ လူစုလူဝေးဖြစ်နေတာကို မောင်ဝင်း၏ စားသောက်ဆိုင်နှင့် သင်းသင်း၏အလှကုန် ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကကြည့်သူတွေ မြင်နေရသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဒီလူတွေကို ကျွန်တော်သိတယ်။ မွန်ဆောင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ မြို့ကလေးအဖြစ်နဲ့ နေလာခဲ့တာ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်၊ ကျုပ်တို့မြို့နဲ့ ကျုပ်တို့မိသားစုတွေကို သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့ မူဆလင်တွေက တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို ဖျက်ဆီးနေပြီ”

လူစုလူဝေးလုပ်ပြီး ဟောပြောပွဲလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာကို မောင်ဝင်းက သူ့စားသောက်ဆိုင်ထဲက ကြည့်နေသည်။ ရဲထွဋ် မွန်ဆောင်ကိုပြန်ရောက်လာ ပြီးမှ ဒီလိုဆူပူလှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်လာတာဖြစ်သည်။ ရဲထွဋ်သည် ကိုယ်တော်တွေ ကိုပါ စည်းရုံးပြီး လူထုလှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်နေတာဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်းသည် ကိုယ်တော်တွေကို သွားတွေ့ရင်ဆိုင်လိုသော်လည်း သင်းသင်း၏ လုံခြုံရေးကို စိုးရိမ်တာကြောင့် သင်းသင်း၏ဆိုင်ဘက်ကို ကူးသွားလိုက်သည်။ သင်းသင်းကို လက်ဆွဲပြီး ဆိုင်၏ နောက်ဖေးပေါက်ကထွက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ အိမ်ကိုပြေးခဲ့ကြသည်။

လူထုလှုပ်ရှားမှုမှာ ဘုန်းကြီးအချို့ ဟောတော့မည်ဆိုသည့်အခါ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့လည်း ဆိုင်ကိုပိတ်ကာ လမ်းဆုံမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ မစန္ဒာနှင့် အမြွှာကလေးနှစ်ယောက်တို့ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေညောင်ပင်ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ကိုသန့်ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ ကိုသန့်က တော့ အေးဆေးပဲ၊ ဘာကိုမှ မစိုးရိမ်သည့်ပုံစံဖြင့် သူ့ဆိုက်ကားပေါ် ခြေကလိမ်ချိတ်ပြီး ဒူးနဲ့ထိုင်နေသည်။ ဟောပြောမည့် ဘုန်းကြီးတွေအချို့က ကိုသန့်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ပြီးခဲ့သည့်တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ကဖြစ်သည့် ကထိန်လှည့်ပွဲမှာ ဆူပူမှုဖြစ်စဉ်က ကိုသန့်၏ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲထိမှန်ခဲ့လို့ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသည်။ အဲဒါကလည်း မောင်ဝင်းနှင့်သင်းသင်းတို့ရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် အကာအကွယ်ပေးမိလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလိုက်တာဖြစ်သည်။ ကံကောင်းလို့ မသေတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသန့်က မမှတ်၊ မကြောက်၊ မူဆလင် ဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောနေတာကို ရှေ့တန်းက ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကိုသန့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“နင့်ကိုလုပ်ကြံတာ မူဆလင်တွေက၊ နင့်ကို သေအောင်လုပ်တာ”

ကိုသန့်က မောင်ဝင်းရဲ့ စားသောက်ဆိုင်နှင့် သင်းသင်းရဲ့ အလှူကုန်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ဝင်းနှင့်သင်းသင်းတို့ကို စိုးရိမ်လာသည်။ ကိုယ်တော်တွေက အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာစောင့်ရှောက်ရေး တရားတွေကို စိတ်ပါလက်ပါဟောနေသည်။

“ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ပိတ်ပင်တားဆီးရမယ်။ သူတို့က မွေးလာမည့်ကလေးတွေကို အစွလာမ်ဘာသာ ဝင်ခိုင်းမှာ သေချာတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ ဒီဘာသာ ဝင်တွေကို တားဆီးရမယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်ကတော့ ဘာမဆိုလုပ်ရမှာပဲ။ အစွလာမ်အစွန်းရောက်တွေဟာ ဘာမဆိုလုပ်ရဲတယ်၊ သေရဲတယ်၊ သတ်ရဲတယ်၊ သူတို့ကို ဓားချင်း၊ လှံချင်း ရင်ဆိုင်ကြရမယ်”

ကိုယ်တော်တွေက လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ဒေါ်မာန်ဖြင့်ဟောနေကြစဉ်မှာ မိုးရွာချလာသည်။ ပွဲဖျက်မိုးလို့ နိမိတ်ကောက်ကြသည်။ သင်္ဇင်လမ်းထဲက အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်မှ ရဲထွဋ်က ကြည့်နေသည်။ မောင်ဝင်းနှင့်သင်းသင်းတို့က

လမ်းတစ်ဖက်က လစ်ပြေးကြတာကိုမြင်သည့် ရဲထွဋ်က မိုးထဲရေထဲမှာ လူတွေ ကြားထဲပြေးထွက်လာပြီး အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီဆိုသည့်ပုံဖြင့် ခုန်ပေါက် မြူးထူးပြ နေသည်။ ကိုသန့်ရှေ့မှာပင် လက်ခုပ်ဩဘာပေးနေသူတွေရှေ့မှာ ခုန်ပေါက် မြူးထူးနေတာဖြစ်သည်။ လူထုအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် မူဆလင် လက်ထပ်ပွဲကို ပျက်အောင်ဖျက်တော့မည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

လမ်းဆုံမှာပြုလုပ်သည့် အမျိုးဘာသာ သာသနာစောင့်ရှောက်ရေးတရားပွဲ ပြီးသွားတော့ အဖြစ်အပျက်တွေက ထူးခြားလာသည်။ ကိုယ်တော်တွေ၏ ဟောပြောချက်တွေကို ကိုသန့်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဖမ်းယူထားသည်။ အသံဖိုင် အပြည့်အစုံရလိုက်သည်။ သံဃာတချို့သည် ဆူပူမှုဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ကြောင်းကို ဥပဒေအကျိုးဆောင်တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် စာရေးပြီး ကိုသန့်က ရဲစခန်းကို တိုင်သည်။ ကိုသန့်၏တိုင်စာမှာ အသံဖိုင်မှ ကူးယူထားသည့် ကိုယ်တော် အချို့၏ ပြည်သူချင်းရန်တိုက်ပေးသည့် အမုန်းစကားတွေ အကုန်ထည့်ရေး ထားသည်။ ကိုသန့်၏တိုင်စာကို ရဲစခန်းက လက်ခံပြီး သာသနာရေးဌာနနှင့် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့သို့ လိပ်မူပြီး ပို့လိုက်သည်။

ကိုသန့်က သူ ဖမ်းထားသည့် ဟောပြောချက်အသံဖိုင်ကို စီဒီကူးပြီး ဦးမောင်မောင်၏ မိသားစုနှင့် နာဇင်းမိသားစုတွေဆီကို ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင် မိသားစုနှင့် နာဇင်းအစ္စလာမ် မိသားစုတို့သည် မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့၏ လက်ထပ်ခြင်းကို သဘောမတူကြသော်လည်း အမျိုး၊ ဘာသာ၊ လူမျိုးအချင်းချင်း အမုန်းပွားရေး တရားတွေ၊ ဟောပြောမှုတွေကိုတော့ မကြိုက်။ လက်မခံနိုင်ဖြစ်သွားကြသည်။ သံဃာတော်အချို့ ဟောပြောသည့် စကားတွေထဲမှာ အမုန်းပွားမည့်စကားတွေ သာမက ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ပုတ်ခတ်စော်ကားတာတွေနှင့် အကြမ်းဖက်ဖို့ တိုက်တွန်းတာတွေ ပါနေသည်။ မောင်ဝင်း၏ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိသားစုတွေနှင့် သင်းသင်း၏ မူဆလင်နာဇင်း မိသားစုတွေသည် ကိုးကွယ်မှု ဘာသာ မတူသူချင်း လက်ထပ်တာကို မလိုလားခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ ဘာသာ ကိုးကွယ်မှု မတူသူချင်း အမုန်းပွားပြီး အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်တာမျိုးကို အားပေးတိုက်တွန်းသည့် စကားတွေကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ဟောပြောချက်တွေက သူတို့ နားလည် လက်ခံနိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက်

များစွာ ကျော်လွန်
 နေသည်။ အဲဒီလို
 ဆူပူ အကြမ်းဖက်
 တာတွေနဲ့ သူတို့
 မိသားစုတွေ လုံးဝ
 မပတ်သက်ချင်သူ
 တွေ ဖြစ်သည်။

ဒီအခြေအနေကို

ရောက်လာသည့်အခါ နှစ်ဖက်မိသားစုတွေ အာရုံနောက်ကုန်ကြသည်။ ဆိုင်ရာ
 မိသားစုကို ကာယကံ ရှင်တွေ အသီးသီးတွေ့ကြသည်။ သင်းသင်းကလည်း
 မိဘတွေနှင့်ဝေးနေပေမယ့် မိဘတွေရှိနေသေးတော့ မိဘတွေကို တွေ့ပြီး
 အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တင်ပြသည်။ သင်းသင်းရဲ့ မိဘတွေကတော့
 ဂန်နီနာဘီလာ၏ ဆန္ဒအတိုင်း သင်းသင်းကို အလီနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေချင်ကြသည်။
 ဂန်နီနာဘီလာက မောင်ဝင်းကို ခင်မင်သော်လည်း သင်းသင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
 ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် အလီနဲ့ပဲ လက်ထပ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စွာ မျက်စိမှိတ်
 သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိသားစုနှစ်စုတွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ကြဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ ဘာသာကိုးကွယ်မှုကြောင့် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာနိုင်သည့် လူမှုရေးပြဿနာတွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ ဆွေးနွေးမှုအစပိုင်းမှာတော့ ဘာသာကိုးကွယ်မှု မတူဆိုသည့် အခြေခံအပေါ်မှာ ဆွေးနွေးကြတာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာသာကိုးကွယ်မှု မတူသည့် မောင်ဝင်းနှင့် သင်းသင်းတို့၏ မေတ္တာစစ်၊ အချစ်စစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ကြမည့် အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှုကို နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာကိုးကွယ်မှု၊ အစွန်းရောက်အယူအဆတွေ၊ အမုန်းတရားတွေ၊ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှုတွေက မဆုံးဖြတ်၊ မပြဋ္ဌာန်းသင့်ဘူး၊ မပိတ်ပင် မတားမြစ်သင့်ဘူးလို့ လက်ခံယုံကြည်ကြသည်။ မောင်ဝင်းနှင့်သင်းသင်းတို့ လက်ထပ်မည်ကို သဘောတူလိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေ တက်ရောက်ချီးမြှောက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဒီအခြေအနေဖြစ်လာတော့ မောင်ဝင်းက ယောက်ဖတော် ရဲထွဋ်ကို ရာဇသံပေးလိုက်သည်။ ၂၄ နာရီအတွင်းမှာ မွန်ဆောင်က ထွက်ခွာသွားတာ ကောင်းလိမ့်မည် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်း၏ ရာဇသံကို အာခံရင် ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာကို သိသည့် ရဲထွဋ်က သတ္တိနည်းသူပီပီ ဘိုးဘွားပိုင်ခြံအိုကြီးမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် မွန်ဆောင်က ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ရန် ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှသာ လိုတော့သည့်အတွက် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကိုသန့်က သတို့သားလှပျိုရုံလုပ်မည်ဖြစ်သည်။ သတို့သမီးအရံအဖြစ် ညိုမေကို ဆန္ဒရှိကြသည်။ ညိုမေကို ပြောရဦးမည်ဖြစ်သည်။ အမြှာညီအစ်မ စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးတို့ကတော့ မင်္ဂလာလက်စွပ်နှင့် မင်္ဂလာပန်းကုံးတင် ဗန်းတွေကို အသီးသီးကိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ ပျော်ပြီးဆန္ဒစောနေကြသည်။ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့က မင်္ဂလာလက်စွပ်တွေကို စွပ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာပန်းကုံးတွေကိုတော့ နာဇင်းမိသားစုက စွပ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို မည်သည့်နေရာတွင် ကျင်းပမည်ကို မဆုံးဖြတ်ရသေးသော်လည်း လမ်းဆုံနားက မွန်ဆောင်မင်္ဂလာခန်းမမှာ ဖြစ်ဖို့များသည်။ မောင်ဝင်း

နှင့် သင်းသင်းတို့ အချစ်ပဏ္ဍိတ်ချခဲ့ကြရာ ဘူမိနက်သန်ဖြစ်သည့် ကန်တော်ကြီး နားက မွှာရုံမှာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောနေကြသည်။ ဘယ်မှာပဲလုပ်လုပ်၊ ကြွရောက်လာသည့် ဧည့်သည်တွေကို လမ်းဆုံဒီပေါက်ဖြင့် ဧည့်ခံဖို့ဆုံးဖြတ်ထား သည်။ ဦးမောင်မောင်မိသားစုက အကောင်းဆုံးကြက်သား ဒီပေါက်ထမင်းကို တာဝန်ယူသည်။ နာဇင်းမိသားစုကတော့ အကောင်းဆုံးကံကုမံနှင့် အမွှေးအကြိုင် တွေအတွက် တာဝန်ယူကြသည်။

မကြာသေးမီကာလတွေက သွေးတိုးလို့ဆော်မှုတွေကြောင့် ပဋိပက္ခတွေ၊ ဆူပူမှုတွေဖြစ်ခဲ့သည့် မွန်ဆောင်မြို့ကလမ်းဆုံသည် ယခုအခါမှာတော့ အစွန်း ရောက် မျိုးချစ်မျက်ကန်းတို့၏ အကြမ်းဖက်မှုတွေ မရှိတော့ဘဲ တည်ငြိမ် အေးချမ်းစွာဖြင့် ပုံမှန်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာသာရေးအယူသည်းမှုတွေ၊ အမုန်းတရား တွေ၊ ရန်ငြိုးအာဃာတတွေ မရှိတော့။ ပျော်ရွှင်စွာ ချင်ခင်ရင်းနှီးနေကြပါပြီ။ မကြာမီ ပြုလုပ်တော့မည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲသတင်းကြောင့် မွန်ဆောင်မြို့၏ လမ်းဆုံသည် မေတ္တာလမ်းဆုံ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ

မေတ္တာလမ်းဆုံ
၈
CROSSROADS II
BILL HARRISON

PREFACE

THE CROSSROADS, published in 2015, was set in 2014 in Monsong, a small town in central Myanmar. Economic improvement as the country began to embrace democracy meant more tourists and more business opportunities. Two new shops opened side-by-side at an intersection called the CrossRoads: SMILE, a tea and snack shop managed by Ko Win, a young Buddhist man, and *The Cloud*, a health and cosmetics store operated by Thin Thin, a young Muslim woman.

The 969 Movement was active, and a dispute over a customer provided the opportunity for nationalist monks to inflame passions by placing a 969 sticker on Ko Win's cousin Sanda's SALON and stirring up conflict between Buddhists and Muslims who had lived peacefully together in Monsong for generations. A sidecar driver, Ko Thant, tried to help Ko Win and Thin Thin escape from danger during a Kahtein parade, when he was struck on the head by a rock and nearly died. In the turmoil that followed, the shops, SMILE and *The Cloud*, were forced to close.

On the eve of a deadly confrontation between Buddhists and Muslims, the young shop managers, Thin Thin and Ko Win, defied the monks, their own families and most of the Monsong community. Before the firestorm could start, they reopened their shops and set out to prove that Buddhists and Muslims could work together in harmony.

CROSSROADS II picks up where THE CROSSROADS left off and thrusts us into today's Myanmar, where new freedoms emerge while old family and religious attitudes persist. These conflicts unfold against the dangerous but enticing backdrop of forbidden romance.

CHAPTER I

GOOD TIMES

Twins Toe Toe and Soe Soe stood in front of the hardware store and fabric shop owned and operated by their grandparents U Muang and Thiri. With schoolbooks in one hand and long sticks

in the other, they playfully poked at a frog that was thinking about crossing the road. From the sidecar stand across the intersection known as the CrossRoads, sidecar driver Ko Thant scolded them in a friendly way.

“Be careful, you may come back as frogs.”

More out of a loss of interest than obedience, they abandoned the frog and crossed the street to the restaurant SMILE, where they found a table in the corner and started doing their homework. Both twins had come out of their shells in the eight months since their abusive father Ye Htut had fled Monsong. To their delight, uncle Ko Win, SMILE’s manager, moved in to his cousin’s, their mother Sanda’s, house to help her raise the boys.

“All right, gentlemen, may I take your orders?” said the smiling waitress Nyo Mar. She was young, pretty and friendly. She was also the first new hire at SMILE. Business was up at all the shops around the CrossRoads. High-season traffic now lasted year-round.

The boys studied their menus with mock seriousness, but also with pride. Just six months ago, SMILE only offered coffee, tea, soft drinks and a few snacks. Now guests could choose from a full menu. Grandmother Thiri worked hard to teach her nephew Ko Win how to cook, and he showed interest and promise.

Thin Thin locked the door of *The Cloud* and looked next door.

“See you tomorrow.” She smiled.

Ko Win, the twins and Nyo Mar waved back as she began her bicycle ride home. The final eye contact was between Ko Win and Thin Thin. They were friends and their businesses fed off each other. They were young, single, attractive and spent most of their waking hours in close proximity. Any romantic feelings were

repressed or unconscious because he was a Buddhist and she a Muslim, but their physical attraction was more difficult to deny, particularly for Ko Win.

“Say hello to Nabeelah,” said Ko Thant, who watched from his sidecar stand on the corner.

Thin Thin’s grandmother Nabeelah had not come to *The Cloud* for nearly a month. She had always visited twice a week to oversee the preparation of the ayurvedic (Pa Ya Say) shampoos and skin cleansers. The only dark cloud at the CrossRoads was Nabeelah’s failing health. Everyone assumed the popular matriarch would live forever.

CHAPTER II

ALI ARRIVES in MONSONG

Ali Hazar walked down the ward at Monsong hospital to visit his dying grandfather. It had been four years since he had made the same trip to say good-bye to his grandmother, and twelve years since he had left Monsong for Yangon.

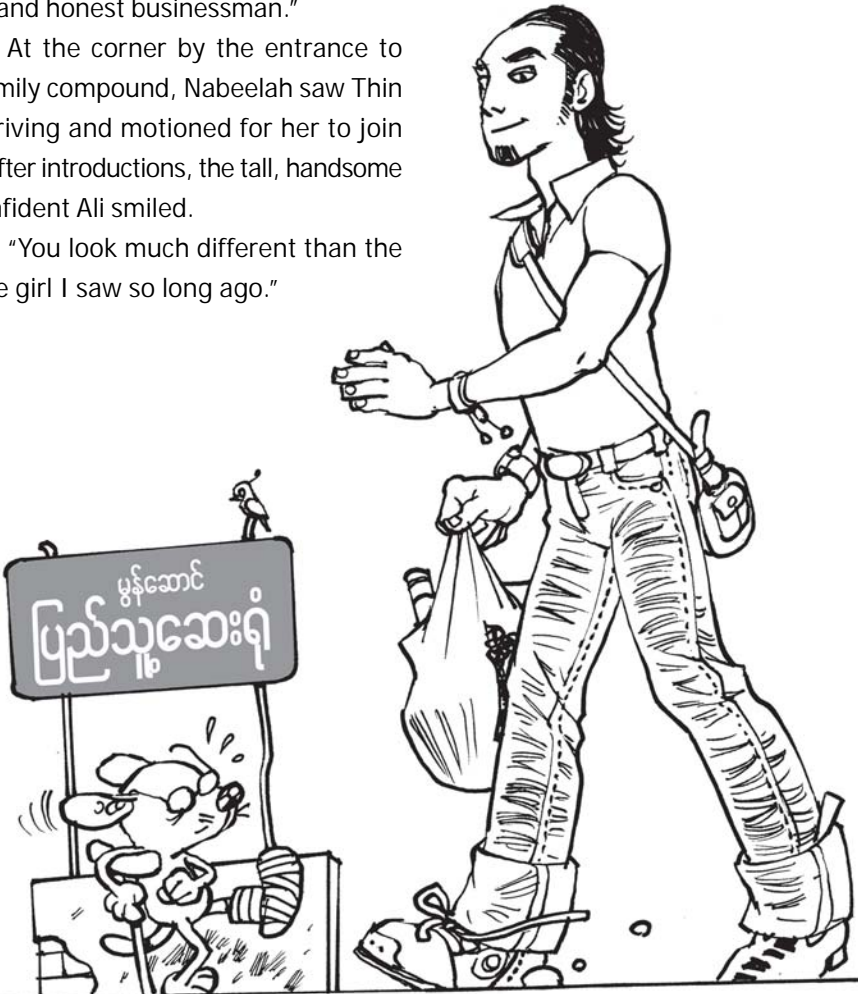
Later that afternoon, and not far down from the hospital on Padauk Road, Ali spoke to Nabeelah about his grandfather's deteriorating health.

Nabeelah said, "I am sorry to hear that." She was standing at her niece's small shop in front of the mosque. Nabeelah touched a small gold necklace on her chest. "I bought this from him over twenty years ago. We lost touch over time, but I will always remember him as a gentleman and a good and honest businessman."

At the corner by the entrance to their family compound, Nabeelah saw Thin Thin arriving and motioned for her to join them. After introductions, the tall, handsome and confident Ali smiled.

"You look much different than the shy little girl I saw so long ago."

Thin Thin blushed. She did not remember him. Twelve years ago, she would have been twelve and he eighteen, light-years apart at that age.

Ali's parents would come soon to Monsong, in the meantime he would maintain the daily vigils at the hospital.

"Please come to dinner next week and catch us up on the last twelve years," said Nabeelah.

A few days later, Nabeelah and her shopkeeper niece greeted Ali. He looked at the four place settings on the dining room table and had hopes for the remaining guest. Large wooden shutters invited the breeze and spread enticing aromas from the kitchen. Minutes later, the squeaking kickstand of a bicycle was followed by Thin Thin bounding up the stairs into the spacious room with its fine teak floor and walls.

"Sorry to be late, a talkative customer." Thin Thin kissed her grandmother's cheek and smiled at Ali.

"After graduating from Yangon Technical University, I got a job in Yangon selling seeds and fertilizer for a company based in Calcutta. Lots of travel and not much time for Monsong. My parents were also living in Yangon. I always felt guilty that grandpa was here alone."

Ali seemed direct in a pleasant and self-assured way. Thin Thin poured tea, hoping Nabeelah would do the talking. She felt self-conscious for not having gone past high school and unsophisticated for lacking exposure to Yangon.

"Our family has always been in the Ayurvedic Pa Ya Say business, medicines in my father's day," Nabeelah said as she passed simple dishes of rice and vegetables around the table. "Thin Thin persuaded me a year ago to help her open a shop at the intersection of Thazin and Padauk. *The Cloud* sells more cosmetics than pure medicines, but the hair and skin products are Pa Ya Say-based and aimed at a younger crowd." Nabeelah looked proudly at Thin Thin. "And she's doing quite well."

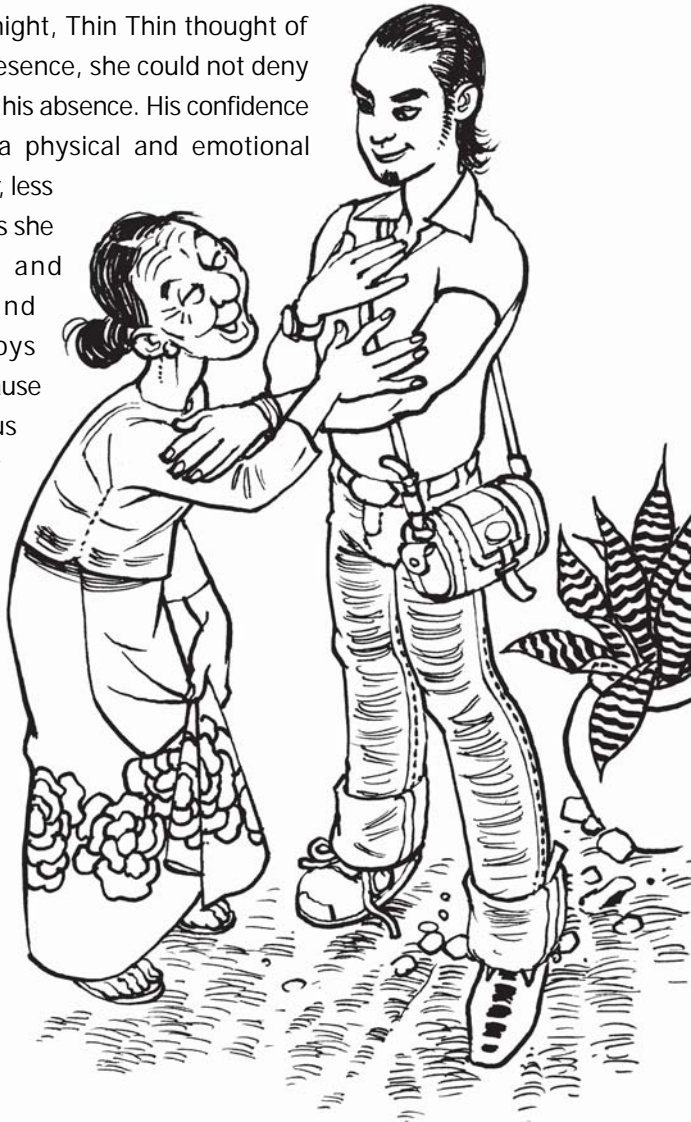
Ali was glad to be hearing of the young and living rather than the old and dying.

"It's not my business. It's Gannie's shop." Thin Thin and Nabeelah were extremely close and Thin Thin was the only one among all the Nazims who called Nabeelah 'Gannie.'"She makes the shampoos and skin cleansers. We use big boiling pots and all kinds of herbs that are new to me. But I'm learning, and it's fun and business is good." Thin Thin smiled, feeling a little more comfortable.

The conversation was shared and easy, shifting back and forth from family matters to the changing Monsong. Ali was heading for an evening hospital visit, so they broke up early, but not before Nabeelah invited him to come by anytime and see *The Cloud* and the CrossRoads.

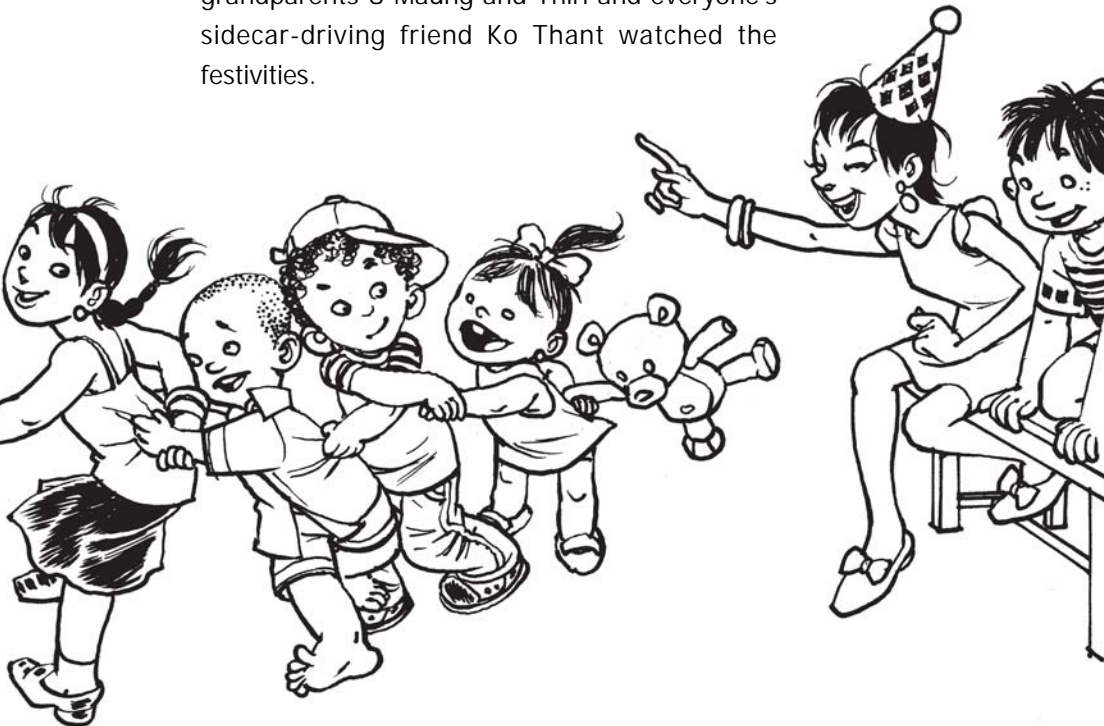
In bed that night, Thin Thin thought of Ali. Hesitant in his presence, she could not deny her feelings for him in his absence. His confidence and charm caused a physical and emotional reaction. The younger, less accomplished Muslims she sometimes dated, and sometimes found attractive, were boys compared to Ali. Because of family and religious customs, Buddhist boys, Ko Win included, were not supposed to be part of her night-time thoughts.

CHAPTER III TWINS' BIRTHDAY PARTY

Usually it was only family, but for their tenth birthday party, Toe Toe and Soe Soe were allowed to invite friends from school and the neighborhood. The kids' table at SMILE was decorated with balloons and confetti. At a separate table, mother Sanda, grandparents U Maung and Thiri and everyone's sidecar-driving friend Ko Thant watched the festivities.

Ko Win and Nyo Mar served Chicken Paratha, Mutton and Naan Bread, and Danbawk, or Chicken Biryani, a Myanmar favorite and one of Thiri and Ko Win's new menu additions that signaled the transition of SMILE from a snack shop to a restaurant.

Like a flash, the kids devoured the main courses, and it was time for dessert, presents and games. Arriving from *The Cloud* next door, Thin Thin and Nabeelah brought almond sweets to go along with the birthday cake. The boys ripped plastic guns and toy cars from their colorful wrappings. For the games, Nyo Mar introduced Golden Hawk and everyone sang "Schwe Sun Nyo." Nyo Mar played the hawk, with the children lined up behind her, tallest to shortest. She spun around and ran after the shortest person, a wide-eyed, squealing nine-year-old girl who was shielded by the others in line. In the second game, The Ghost of Banyon Tree, everyone sang "Nyun Pin Tasay." Ko Thant played the ghost and stood outside the circle, throwing the ball at laughing and dodging kids.

Thin Thin and Nabeelah joined Ko Win and Nyo Mar at the vacated kids' table. Thin Thin noticed someone approaching *The Cloud* from the intersection.

"Is that Ali?" Nabeelah asked.

Thin Thin stood up and started towards her shop, saying to Ko Win, "He's a neighbor, in town visiting his sick grandfather. We invited him to see our shop sometime. I'll tell him to come back later."

"No need to do that," said Ko Win. "Show him your shop and bring him over. Somebody's got to help us finish all these sweets." His offer was friendly and genuine, but before the words were out of his mouth, something about the way Thin Thin reacted to Ali brought an unsettled feeling to his stomach.

Thin Thin went next door to meet Ali. As they walked around, she told him that Nabeelah's father bought two land parcels here sixty years ago, thinking that they might have value some day. Twelve years ago, Nabeelah decided to see if he was right, and she built two small wooden structures, one for a shop and the other to live in. When the economy collapsed in the early 2000's under the incompetent military dictatorship there were no tourists and few local buyers, so she closed the shop and house and returned to live in the family compound next to

the mosque. A few years ago the economy started to rebound.

"I was working as a cosmetics clerk in a drug store downtown. It wasn't what I wanted to do for the rest of my life, so I persuaded Gannie to try again. Pa Ya Say products with a modern cosmetic twist. So far so good."

Ali looked at her short, curly hair, and her casual jeans and red high-top tennis shoes. She had flair and style. He liked what he saw. He also loved the pungent smell of the herbs. It reminded him of the exotic aromas in Yangon's Muslim spice markets.

As they returned to SMILE, Thin Thin said, "Last year Ko Win wanted to start a snack shop. Gannie rented the shop to him, and he has done very well. He has a way of attracting customers. Thiri and U Maung, his aunt and uncle, own the buildings across the street, and they have helped Ko Win."

They joined the adults' table. Nabeelah smiled and said hello. Ko Win stood, introduced himself, and shook hands with Ali. Ko Thant and Nyo May added their greetings, as did U Maung, Thiri and Sanda. Ali eyed the food on the table.

"Looks like quite a feast. Is that Danbauk?"

"What's left of it." Ko Win grabbed a clean plate and spooned a helping of his signature dish for Ali. "Try some."

Toe Toe and Soe Soe waved good-bye to their friends. Everyone loved the party. Sanda, not one to show emotion, fought back tears of joy. Joy had been in very short supply for the twins and her during their last ten years with Ye Htut.

CHAPTER IV

ALI'S GRANDFATHER DIES

Ali had the use of his grandfather's car and was happy to drive Nabeelah on errands. Ko Thant still took her home occasionally from *The Cloud*, but she found mounting the seat on the sidecar increasingly difficult. Ali and Ko Thant bantered in a friendly way for the right to be her chauffeur.

"I visited Ko Thant here a year ago," said Nabeelah as they approached the hospital to visit Ali's grandfather. "I assume you know the story of his accident?"

"Yes, I heard about it from people at the mosque." What Ali remembered most from their graphic descriptions were images and sounds. First, a sound like the thud of a heavy stick hitting a ripe melon as Ko Thant's head struck the pavement after being hit by a rock the size of a clenched fist. Second, a sound like a drill bit grinding through solid teak as it penetrated Ko Thant's skull and relieved the pressure on the brain by giving the gushing blood an escape route. "I'm amazed that Ko Thant survived. And glad to see that the religious problems seem to be in the past."

"For now, at least," Nabeelah said as she looked at Ali, seeing in him a little of her cherished older brother, now in the Muslim cemetery where he would soon be joined by Ali's grandfather.

Her brother and other Myanmar Muslim citizens had fought alongside Buddhists like Aung San for Myanmar's independence from the British following World War II. Today, nationalistic monks were trying, and succeeding, to stir trouble between Buddhists and Muslims in defense of a pure Myanmar. She kept these dark thoughts to herself.

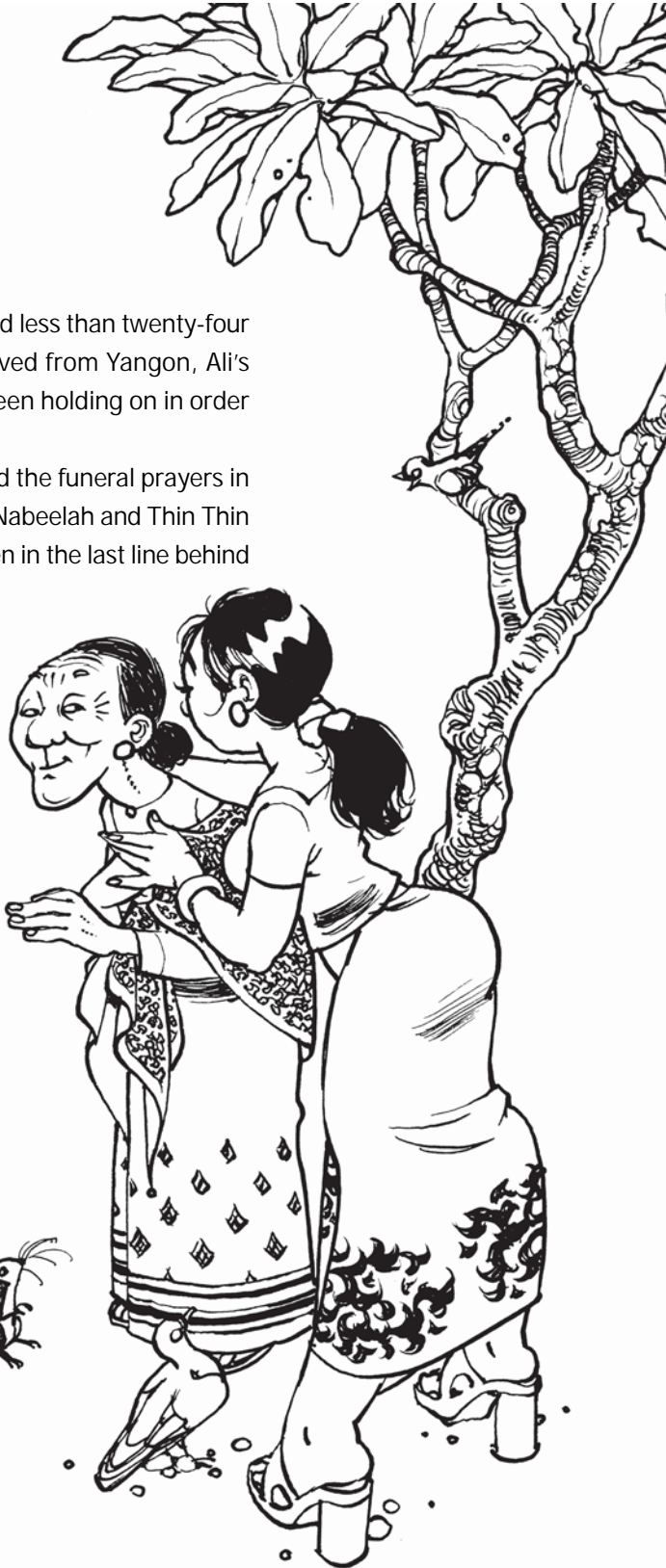
Ali was honored that Nabeelah wanted to pay her respects.

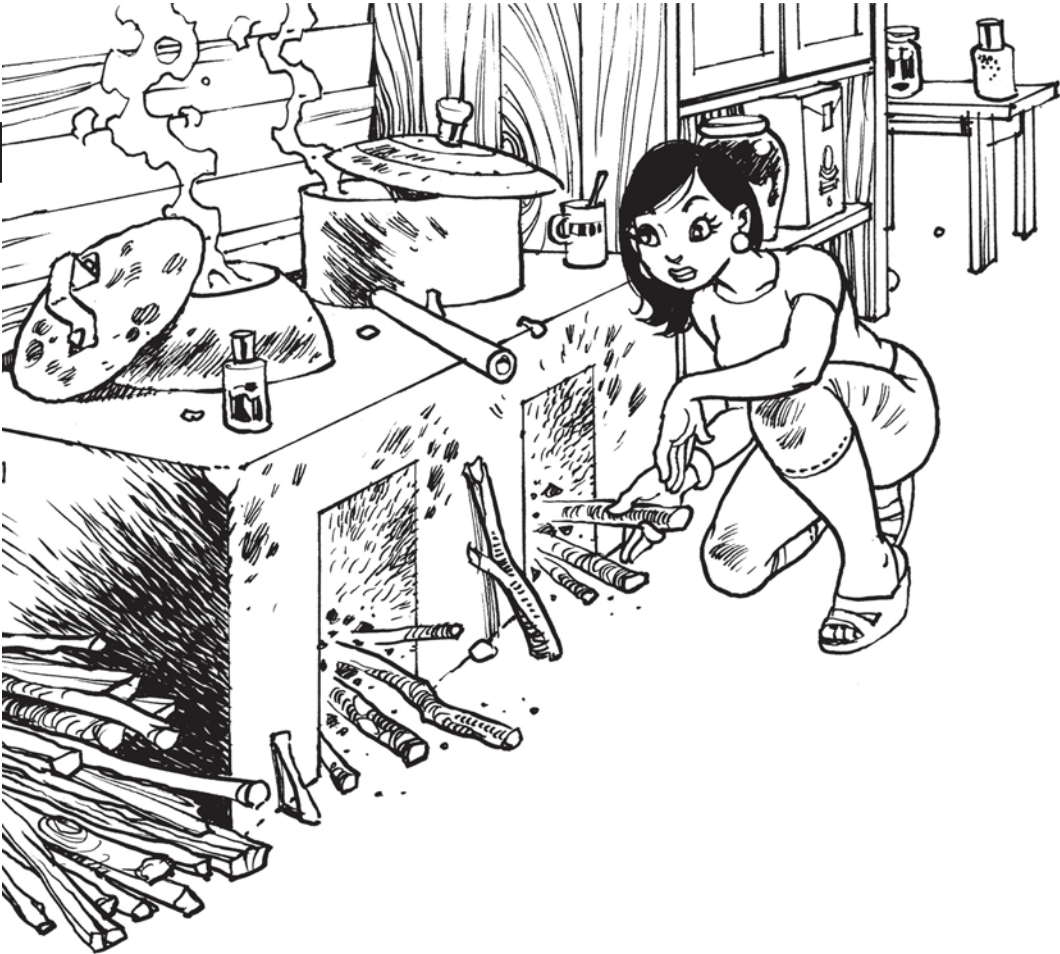
Three days later, and less than twenty-four hours after his parents arrived from Yangon, Ali's grandfather died. He had been holding on in order to close the family loop.

Two dozen attended the funeral prayers in the mosque courtyard with Nabeelah and Thin Thin standing beside other women in the last line behind the relatives and the men. Next everyone went to the cemetery. Women were generally not allowed at Muslim burial grounds, but some towns, like Monsong, broke traditions and permitted females at the cemetery. As they stood around the freshly dug grave, Nabeelah could not stop staring at the plot nearby holding her father, mother, husband and brother. She knew it would not be long before she joined them.

The same thought did not escape Thin Thin, who held on tightly to her Gannie.

CHAPTER V STAYING ON

His parents returned to Yangon the day after the funeral, leaving their son to deal with his grandfather's estate. Ali added another task, one he had dreamt up in the last two weeks. He would explore the possibility of opening an office for his company in central Myanmar by researching the potential for sales of seeds and fertilizer in the many small farming towns around Mandalay. This would allow the pursuit of his real reason for staying on.

Several times he drove Nabeelah to *The Cloud*, escorting her into the kitchen where Thin Thin had two big pots boiling on the stove, waiting

for Nabeelah to add fresh chopped herbs like turmeric, vetiver, sandalwood, hibiscus and soapnut. Ali would have liked to stay, but this was their time together.

While Thin Thin and Nabeelah tended to business, Ali stopped next door and chatted with Nyo May. He also hung out at the sidecar stand with Ko Thant. They had a favored customer in common and they both possessed the gift of small talk.

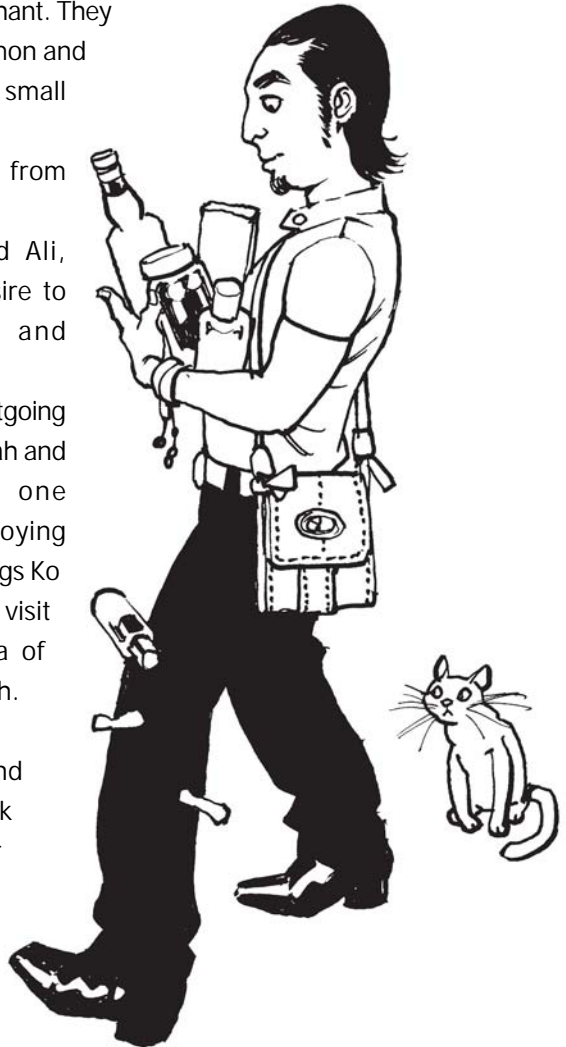
“Don’t steal Nabeelah from me,” said Ko Thant.

“I will if I can,” said Ali, expanding in his mind the desire to steal both grandmother and granddaughter.

Ali was confident and outgoing with Thin Thin, Nyo May, Nabeelah and Ko Thant. Everyone, with one exception, seemed to be enjoying themselves. The unsettling feelings Ko Win felt on Ali’s first CrossRoads visit were growing into the nausea of jealousy in the pit of his stomach.

.....

On Friday of the second week, Ali parked along Padauk Road and waited at the sidecar stand while Thin Thin put her bicycle inside and locked her

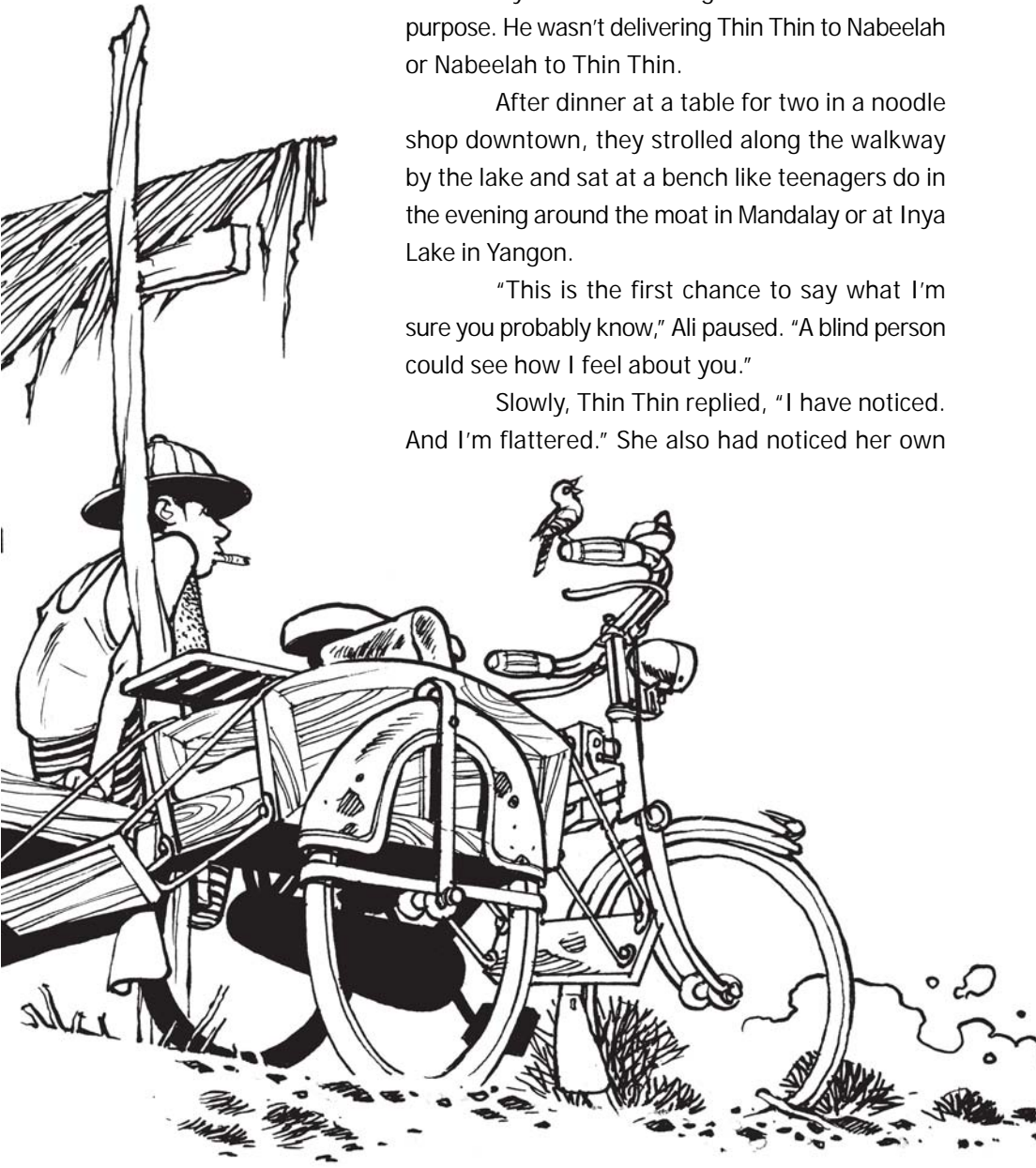
shop. Unintentionally, she skipped her customary good-night wave to Ko Win and Nyo May as she joined Ali and they drove off toward her house. Thin Thin's oversight did not escape Ko Win.

It was a date. It could legitimately be called that. They were alone together with no other purpose. He wasn't delivering Thin Thin to Nabeelah or Nabeelah to Thin Thin.

After dinner at a table for two in a noodle shop downtown, they strolled along the walkway by the lake and sat at a bench like teenagers do in the evening around the moat in Mandalay or at Inya Lake in Yangon.

"This is the first chance to say what I'm sure you probably know," Ali paused. "A blind person could see how I feel about you."

Slowly, Thin Thin replied, "I have noticed. And I'm flattered." She also had noticed her own

feelings for him. "But my mind is on Gannie. I can't help it."

"I understand. But I'm staying around Monsong for one reason. I can wait as long as it takes." He held her hand. She did not pull it away. He moved in to kiss her. She turned her head, in a way that was not really a rejection, and allowed him a peck on the cheek.

.....

A pattern developed over the weeks as Nabeelah grew steadily weaker. Thin Thin would bring a tray holding progressively smaller evening meals to Gannie's bedside, and they would talk while Gannie picked at her food.

"How was your day?" asked Thin Thin.

"My day? Let's just say that this is the highlight. But let's not talk about me. Tell me what's going on with you."

"Business is good. Everybody is fine at the CrossRoads. We all miss you."

"That's all?" Nabeelah smiled. "Let's get to the good part."

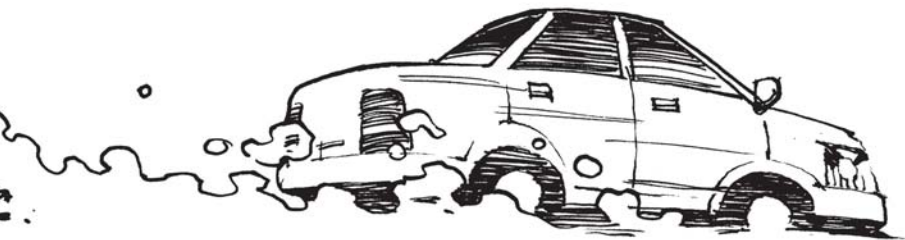
"The good part?"

"What about Ali?"

"What about him?"

"This is Gannie you are talking to." Nabeelah laughed. "How do you feel about him? It's obvious how much he cares about you."

"I like him. But I can't concentrate with all that is going on."

"You mean with me dying?"

"Gannie, stop."

"Look, Thin Thin, I'm not getting any younger, and neither are you. Don't waste precious time because of me. And as long as you asked, I like Ali. I would be proud to have him in the family, along with a few great-grandchildren."

.....

It was closing time at *The Cloud* and Ali had just picked up Thin Thin.

"If you don't like the food and the service, don't come back," Ko Win snapped at a rare complaining customer next door at SMILE.

Thin Thin overheard Ko Win. As she explored her own confused emotions, she could not help but see Ko Win's changes in behavior whenever Ali was around. They drove off, and Ali pretended not to notice the incident, instead asking Thin Thin about her day.

Ko Win walked his sour mood over to the sidecar stand and Ko Thant, the perpetual observer of all thing saround the CrossRoads.

"Yes, I heard that." Ko Thant raised his eyebrows in surprise.

"Can you blame me?"

"It's not about your obnoxious customer."

"Then what's it about?" Ko Win's voice was testy.

"You know." Ko Thant smiled.

"Okay, okay." Ko Win's shoulders sagged. "Will he ever go back to Yangon? Aren't you getting tired of him hanging around you all the time?"

"He's a nice guy." Ko Thant gave a slow, sympathetic smile. "And I'm not the jealous type."

.....

During the quiet time before the dinner crowd arrived, Nyo May watched while Toe Toe and Soe Soe did their homework. They looked for openings to escape the pain of division and multiplication.

Soe Soe asked, "Nyo May, do you think Ali likes Thin Thin?"

"Probably. Everybody likes Thin Thin. Don't you?"

"Yes." He pointed at his brother. "We like Ali, too."

Toe Toe's turn. "Do you like Ali?"

"Yes," said Nyo May. She smiled at the boys' directness.

CHAPTER VI GANNIE DIES

Three non-family members visited Nabeelah at Monsong hospital the week before she went home to die on the eve of her eightieth birthday.

Ko Win's stay was brief. He knew of Nabeelah's special tie with Thin Thin. He knew how she alone, not just among the Nazims but pretty much everybody in Monsong, supported his and Thin Thin's decision to re-open SMILE and *The Cloud*. He suspected that she also knew, more than anyone except maybe Ko Thant, of his private feelings for Thin Thin.

"You have been a good tenant and a good friend. Look after Thin Thin."

He wished for more from her, wanting an invitation, or at least an opening, to share with her his strong longing for Thin Thin, but he felt it was unfair to introduce such an emotionally and socially charged topic at this late stage. At least Nabeelah didn't talk about Ali.

Ali also came to the hospital, accompanied by Thin Thin. Nabeelah thanked him for everything. If they had been alone, she would have encouraged him to continue his pursuit of Thin Thin. That's what she wanted, and what he desperately hoped for.

"Look after Thin Thin," Nabeelah said to Ali. It meant more than her same words spoken just two nights earlier to Ko Win.

Finally, Ko Thant visited the hospital. He walked alone down the ward to Nabeelah's bed, which was very near where his had been. He knew it was a near miracle that he had recovered from the rock that had struck his skull a year ago. He also knew that she would not recover.

"I brought MANA SUDARSHAM." He referred to the same small bottle of PA YA SAY potion she had left with him during her visit last year. "There are two doses left. Look what it did for me."

"Thanks," she laughed quietly "but even those magic herbs cannot cure old age."

"Yes, but you said it promotes peace and harmony, and that was what saved my life."

"Maybe I'll consider it." She smiled.

They sat quietly for several minutes, glad to be alone and comfortable with their special bond.

"Take care of Thin Thin." Her delivery had an unfinished tone. He waited for more. She took the opportunity. "I hope she marries Ali. I want her to be happy. I want a great-grandchild." Again he paused, sensing more. "I want her to marry a nice Muslim boy." They both knew that Buddhist Ko Win was an unspoken part of the conversation.

Ko Thant smiled, touching her hand.

"She'll do what's right."

Nabeelah insisted on going home at the end. Family members stayed respectfully around the edges, knowing Gannie and Thin Thin wanted to be alone. The two slept together in Gannie's bed the last precious nights.

"I'm scared, Gannie," said Thin Thin in tears. "I don't know what I'll do without you."

"You won't be without me. You are me."

They didn't discuss Ali. That had already been done and neither had the energy to go there again. Thin Thin realized for the first time that they had never discussed Ko Win in the same way. It was too late to start.

"I love you, Gannie."

"I love you, Thin Thin."

Late the next evening, cradled in Thin Thin's arms and with all the Nazims surrounding her bed, Gannie took her last peaceful breath.

CHAPTER VII THARYE NARYE GROUP

Shortly after Nabeelah's passing, Ko Thant was elected president of Tharye Narye, Monsong's social volunteer group. A sidecar driver was a surprise choice and testimony to his popularity and the respect he commanded. Tharye Narye was a fixture in many towns, and here a group of twenty served as event planners,

organizers of education and social activities, and as an informal Chamber of Commerce. Ko Thant presided over his first meeting one month before the first democratic national elections. Even though it was known that they would make no political endorsements, there were visitors and short comments from several groups, including the existing ruling USDP and the opposition NLD party. Most aggressive in their approach were two monks from Ma Ba Tha, the nationalist monks' organization openly campaigning for the USDP as the party to prevent civil unrest by keeping Myanmar safe from a Muslim takeover, which they said would likely happen with an NLD victory. Ko Thant and the Tharye Narye Group expressed appreciation for the visits and declined to take positions, choose favorites or make endorsements.

The NLD won in a national landslide, with Monsong voting over 90% for their candidates. Everyone was thrilled but cautious. After the last real elections in 1988, the ruling generals overturned a similar NLD victory.

On a beautiful Saturday afternoon not long after the elections, over a hundred friends gathered on the football field in front of the Bandstand, Monsong's community gathering place, for Ko Thant's welcoming party. His speech was mercifully short by Myanmar standards. He said he owed his modest success to his riders, many of whom were his friends and in attendance.

"I left school in the seventh grade. Now my school is my sidecar. I learn from my riders. You are my professors."

Ko Win, Nyo May, and Thiri had organized the potluck offerings with separate tables for appetizers, salads, main courses and desserts. Thiri oversaw the appetizers and salads, Nyo May the main courses and desserts. Ko Win supervised and helped wherever he was needed.

Nyo May admired the variety of main courses. Among them there were two large Chicken Biryani platters. Ko Win had prepared one Danbawk and Ali another, neither aware of the other's idea. Nyo May placed them side-by-side.

The crowd moved toward the tables, and the adults let the hungry kids go first. If the youngsters were curious about the

difference in the two Danbauk dishes, Nyo May gave them small servings of each. She did this with Soe Soe and Toe Toe. When Thiri and Ko Win noticed the two platters and found out that one was Ali's, they said nothing. When Ali saw both, he smiled and asked to sample each.

The Biryani was popular. Soe Soe and Toe Toe came back for seconds, and both chose the Calcutta/Muslim Danbauk, unaware that it was Ali's. Along with the aromatic and subtle mace, cardamon and nutmeg spices, and the tender basmati rice, his expensive saffron lent a rich and inviting yellow color. When interest shifted to the dessert tables, almost half of Ko Win's dish was left, while Ali's was scraped clean. Ko Win saw this. Ali was sitting with Thin Thin some distance away and unaware. Few people knew Ali. Fewer still knew that the more popular Danbauk was his creation.

Without asking permission, Soe Soe and Toe Toe jumped up from the table they shared with Ko Win, Sanda, U Maung and Thiri and ran up the path toward the Cold Drink Stand. They had heard rumors in school about the Stand, a place attracting teenagers for a secret rendezvous and a first kiss. Neither had yet to experience the first kiss, making them all the more curious.

Ko Win, when he saw where they were

headed, rose abruptly and spoke in a harsh and loud voice. "Where do you think you are going?"

His family members were taken aback. No one had ever heard Ko Win raise his voice at the twins. He started up the path toward the boys, who had not heard him over the crowd.

"Don't worry, Ko Win. I'll go get them," replied Nyo May, ever the friendly and unofficial baby sitter.

Ignoring her, he continued toward the Cold Drink Stand. When he arrived, the twins had gone farther on the path leading up the hill, to a flat spot that looked out over Monsong Lake and the town. The boys saw Ko Win coming and, sensing his agitation, started back.

"Don't ever leave the table without permission! Do you understand me?"

He held each by the shirt collar and shook them. The boys froze. They were more shocked than hurt. It was the first time they had been grabbed in anger since their father Ye Htut had left a year ago. Both burst into tears and ran down the path toward Sanda, Thiri and U Maung.

Thin Thin saw the two tear-streaked faces and stood up. Ali was not part of the CrossRoads community and could only sit and watch. It was his turn to feel a twinge of jealousy. Thin Thin's trip up and Ko Win's down converged at the Cold Drink Stand.

"What is wrong?" She sensed it wasn't about the kids. The Cold Drink Stand was a better clue.

"Nothing." Ko Win was angry, but by now more embarrassed and ashamed.

Thin Thin was silent. Her expression mercifully passed no judgment.

"I don't know," he said with a pause. "Maybe the Chicken Biryani?" Another pause as he looked around, "Maybe it's this place?"

Both remembered their meeting at this same location a year ago and the electricity when they decided to defy their families and the community by reopening SMILE and *The Cloud*.

Finally, he said, "I know what's wrong." He cast his eyes downward and shuffled his feet. He looked up at her and quickly

back down again, his shoulders slumping. Getting hold of himself, he took a deep breath, straightened up and made eye contact.

"I'm jealous." He kept his attention on her. "There! I've said it."

He took another breath. "I'm sorry."

Thin Thin focused on his eyes. With the tip of her right forefinger, in a tender and silencing gesture, she softly touched his lips.

"Don't be sorry. Don't worry about me, go apologize to the twins."

She gave him a five-minute head start before returning to the Bandstand and Ali.

CHAPTER VIII

THIN THIN'S DILEMMA

Ali thought time was on his side in his romantic pursuit of Thin Thin. He gave Ko Win some thought, but not much. Ko Win backed off, in keeping with his personality. Thin Thin's dilemma grew. Nabeelah had always been her guide on important decisions. Gannie had given advice on Ali, but not on Ko Win.

Walking along the path by the lake a few days later, Ali turned to Thin Thin.

"Do you love me?"

No answer. A pause, then she answered, "Gannie is still in my head."

"And your heart, too?"

"Yes."

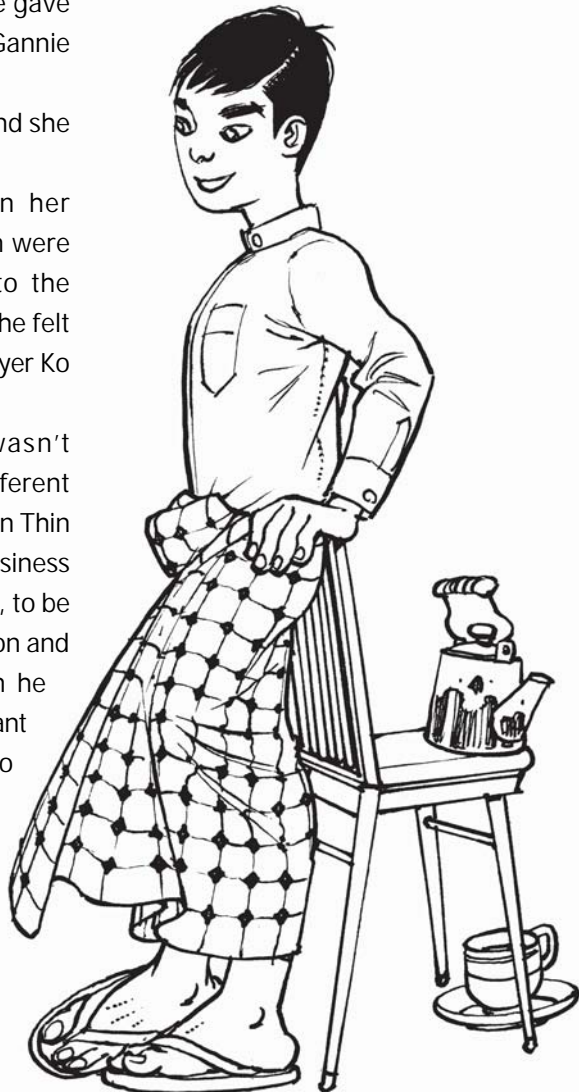
"I'll wait."

A week later, he asked the same question about her love. Again, she gave no answer and a pause. This time, Gannie was not an excuse.

"I'm confused," she said. And she was.

Now Ko Win was also in her nighttime thoughts. Ali and Ko Win were so different. She was attracted to the smooth and accomplished Ali, but she felt a growing tenderness toward the shyer Ko Win.

The waiting strategy wasn't working for Ali. It was time for a different approach. Two days later, he told Thin Thin he was leaving the next day on a business trip to small towns around Monsong, to be followed by a reporting visit to Yangon and Calcutta. He did not discuss when he would be returning and what this meant for their relationship. Ali wanted to leave Thin Thin uncertain about their future. He was badly shaken, but he didn't want to show weakness and concern.

CHAPTER IX

NO ONE HAPPY

Everyone knows everything about everybody in a small town like Monsong. Within hours of his departure, The Maungs and the Nazims were aware of and concerned about Ali's trip. Since the scene with the twins at the Bandstand, the love triangle had become topic number one. Would Thin Thin choose Ali or Ko Win? Both families wanted Ali to win.

In conservative Monsong, Buddhists married Buddhists and Muslims married Muslims. It was the foundation of the religious, family and cultural tradition. In the last few years, religious nationalism had gained even more political power. Ma Ba Tha had successfully pushed the passage of the controversial Race and Religion Laws earlier in the year. By choosing Aung San Suu Kyi and the NLD, the people rejected Ma Ba Tha, but the religious laws remained on the books, and any effort to repeal them would be difficult.

A Buddhist man marrying a Muslim woman was less controversial than a Muslim man marrying a Buddhist woman, but Ma Ba Tha still warned that Muslim women were infiltrating Buddhist families with the intent of procreating like rabbits, forcing a religious conversion on the children and speeding the radical Islamic takeover of Myanmar.

For the Nazims, it was simple. Muslims belonged with Muslims. They all liked Ali. Nabeelah, the matriarch, had chosen him before she died. The Nazim and the Hazar burial plots were almost side by side. All the Nazims living in the family compound, especially her mother and father, wanted Thin Thin to choose Ali.

The Maungs were equally distraught, but in a different way.

"I guess we should have known," said U Maung, "when Ko Win didn't consult us before he and Thin Thin reopened the shops last year."

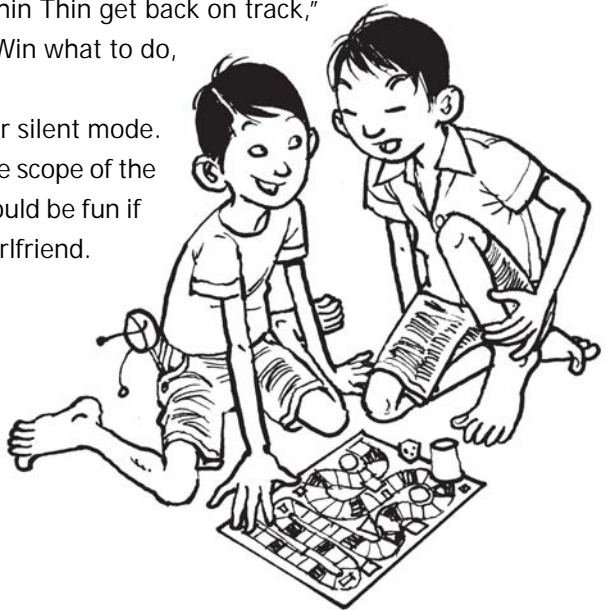
"We should have kept him in our house after Ye Htut left," said Thiri.

"We shouldn't have extended the lease after the trouble last year. We shouldn't have rented from Muslims in the first place. Side-by-side, SMILE and *The Cloud*, Ko Win and Thin Thin, too much contact. No Maung has ever married a Muslim," said U Maung, assuming, but not really knowing for sure, that he was right. Ye Htut married Sanda and turned out to be a despicable character, but at least he was a Buddhist. U Maung was ashamed to be thinking this way, but deep down it was how he felt.

There was no conversation between Ko Win and his aunt and uncle.

"Let's hope Ali and Thin Thin get back on track," said U Maung. "If we tell Ko Win what to do, he'll just do the opposite."

Sanda reverted to her silent mode. The twins were unaware of the scope of the drama, but they thought it would be fun if Thin Thin became Ko Win's girlfriend.

CHAPTER X NEW TWIST

A week later, word spread that Ali was back in town, but he was not seen at the Nazim compound or the CrossRoads. He had new territory to conquer.

A year after their partner Ye Htut was driven from Monsong when Ko Win discovered he had been beating Sanda and mistreating the twins, three men still spent their days on a bench near the monastery gate down by the lake. It was dusk, time for them to stumble home after a hard day of sitting, drinking and complaining.

"Is that who I think it is?" one man said, looking at the backs of a couple walking on the path down next to the water.

"Which one are you talking about?"

"Both of them."

In silhouette, back-lit by the setting sun, Ali and Nyo May strolled along the path. They were not holding hands, but as they walked, they brushed lightly against one another. Their bodies met, then separated, only to return again for gentle contact. It was an erotic dance, like two

snakes slithering side-by-side in the sand, their sensuous curves touching, separating and touching again.

It didn't take long before the bench sitters recognized the couple.

"Wait 'til Ye Htut hears about this," said one.

"Wait 'til the monks next door hear," said another.

CHAPTER XI TROUBLE

“It’s bad enough for a Buddhist boy to marry a Muslim girl, but an older Muslim man polluting a young Buddhist girl? That’s a whole different story,” said the monk from the Monsong monastery. He was one who had helped cause trouble at the CrossRoads a year ago.

“We have to stop this. If people start ignoring the new Race and Religion laws, it’s the beginning of the end.”

On the bench across from the monastery, the talk was how to bring Ye Htut back. He would spark the fireworks that failed to ignite a year ago. Ali would be the perfect target.

Nearby, five young boys sat perched on tiny chairs at a curb-side tea shop. They all knew Nyo May from school.

"He's only after her because Thin Thin rejected him."

"Thin Thin threw him over so she could get at Ko Win."

"All he has going for himself is money and saffron for his Danbauk. Shows off driving around in that big car. He sells fertilizer made by Muslims in India to poor Myanmar farmers. They don't know their money is going to radical Islamists and the fertilizer is poisoning our soil and water."

Conspiracy theories blossomed here and all over town. Every time gossip passed from one person to another, it was embellished. *Nyo May is pregnant. Ali is a polygamist. He will marry Thin Thin and Nyo May. Kyo Win has been brainwashed. Thin Thin will marry Ko Win and Ali.*

Ko Win arrived the next morning at SMILE and saw first the shattered glass from the window next to his front door. He looked next door at *The Cloud* where a glass display case was also smashed. It was the same display case that was the victim of a rock a year ago at the troubled start to the Kahtein parade. Ko Win spun around, as if hoping to spot the guilty party. The shades

were drawn across the street at U Maung's hardware store, Thiri's fabric shop and Sanda's SALON.

Ko Thant sat at his sidecar stand. No words were exchanged as they looked at each other.

Ko Win's expression said, "What is going on?"

Ko Thant's look in response was "I see the glass and the rocks, but that's all I know."

When Thin Thin arrived for work moments later, Ko Win was standing at her display case with a rock in each hand. She looked quickly at the damage to both shops. She said nothing, but there was a look of sad recognition.

"What's happening?" he said.

She spoke in a resigned, almost guilty, tone.

"Ali is back in town. He was seen night before last with Nyo May down by the lake."

Ko Win's mind raced. *Better that Ali have Nyo May than Thin Thin.* He knew he couldn't say that.

"No."

"Yes."

Minutes after her call, the same car that sped down Padauk Road when the 969 sticker was spotted at SALON a year earlier slid to a stop at the corner, and two men crossed in front of SMILE to *The Cloud*. Thin Thin locked the front door, leaving her bicycle inside, and followed them to the car. Halfway, she turned around and looked back at Ko Win. Frozen for a second, he looked at the rocks in both hands, as if for the first time. Together with the broken glass, they were a warning signal for Nyo May, Ali, Thin Thin and Ko Win. He placed the rocks carefully on a table, as if they were live grenades.

Ko Thant watched this. He thought of himself a year ago and Ko Win and Thin Thin today and the common threat of the rocks. He had a sidecar rider recently who taught literature at Yangon University. As was his curious way, Ko Thant asked the professor to describe his favorite book.

The man quickly said Shakespeare's "Romeo and Juliet," the tragic story of star-crossed lovers caught in a feud between two noble Italian families. Ko Thant saw the parallels. Ko Win and Thin Thin were Romeo and Juliet. Their families, the Capulets and Montagues were Myanmar's Muslims and Buddhists, the Nazims and Maungs. Ko Thant could only hope that Ko Win and Thin Thin would escape the poisonous and deadly fate of Romeo and Juliet.

CHAPTER XII

PRESSURE

Ever since Ko Thant was chosen as leader of the Tharye Narye Group, the sidecar stand became his office. Several chairs found their way from SMILE, allowing visitors a comfortable spot to gossip, vent their concerns and lobby their causes. His visitors tried to pick quiet times, but since the news of Ali and Nyo May broke, that was seldom possible as agitated young Buddhists and Muslims circled the CrossRoads like sharks waiting for blood in the water.

U Maung and Thiri stopped by one morning before opening their shops.

"We've got to protect Nyo May," said U Maung.

"She won't be happy," said Thiri. "Neither of them will be."

U Maung replied, "Both Nyo May and Ali will be better off with their own people. You must talk to them."

Ko Thant, listening politely, said, "There is nothing I can do."

From U Maung, his voice raised, "Yes, there is. They will listen to you. You have been through this. You almost died last year. This is heading in the same direction. You know what could happen to Ali and Nyo May. You're the one who can stop this."

U Maung and Thiri had always been direct and honest in their approach, but this talk about Ali and Nyo May was a charade. U Maung waited for, but got no response from Ko Thant. Like a petty thief telling lies in the interrogation room under the knowing stare of a seasoned prosecutor, U Maung finally broke.

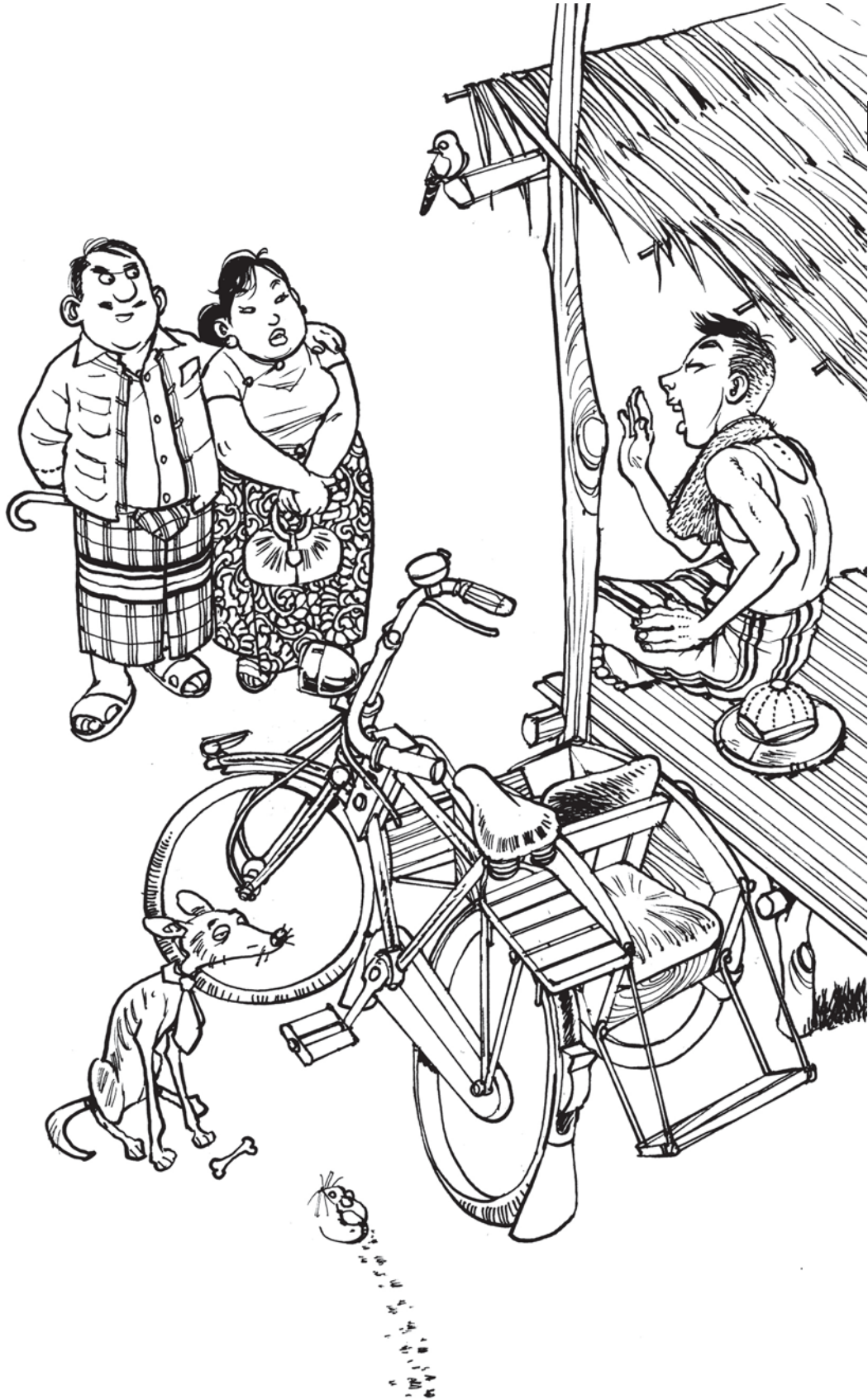
"Ko Win does not belong with Thin Thin. She's a fine person, but he belongs with a Buddhist and she belongs with a Muslim."

This visit was all about Ko Win and Thin Thin, not Ali and Nyo May. They wanted Ali to leave Nyo May so he could renew his pursuit of Thin Thin. They wanted Thin Thin to forget Ko Win and rejoin Ali. Ko Thant knew this all along.

"Let's just hope everybody does the right thing." Ko Thant's dodge did little to comfort U Maung and Thiri as they retreated to their shops.

Friends of Nyo May, friends of her parents, conservative older women customers of SALON faithful to the monks, a couple from the mosque, and several others tried their hand with Ko Thant. They all received the same "Hope for the best" and "Nothing I can do" along with Ko Thant's signature sympathetic smile.

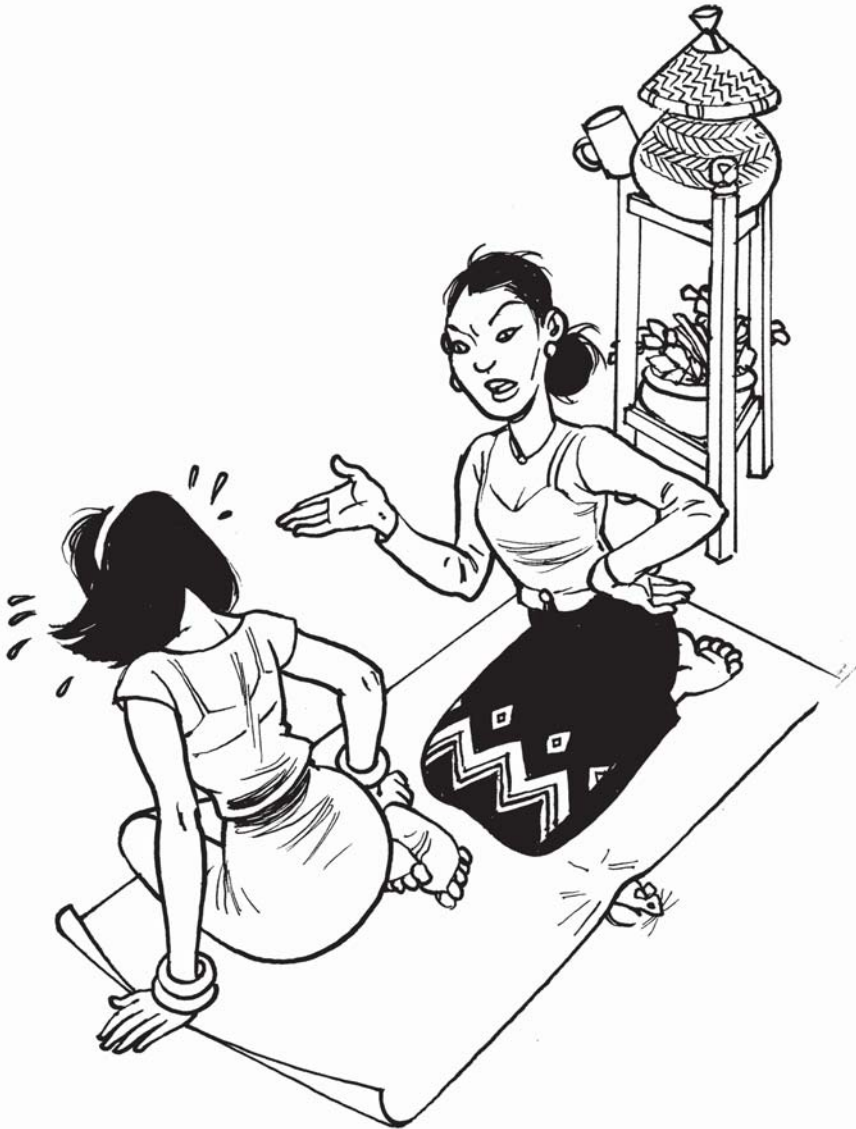
CHAPTER XIII

MONKS REACT

Independence Day always meant a parade for Monsong, even during the dark decades of the dictatorship. This year, following close after the democratic elections, the people who had not known freedom for fifty years were more than ready to celebrate a day known for patriotism and historical reflection.

“It will draw attention from all over the country. A thirty-five-year-old Muslim living in Yangon and Calcutta swoops in to Monsong and snares a twenty-two-year-old Buddhist girl. He abandons his Muslim lover and she immediately turns her attention to prey on a Buddhist boy,” said the monk addressing his Monsong monastery. “This is no time to celebrate. We must call on the people of Monsong to come together and cancel the parade. There will be no Independence Day celebration here while Islam threatens our nation and its laws. All of Myanmar will be watching.”

The local monks were easily swayed. They had met with Nyo May's parents, who were furious with their daughter's refusal to break off with Ali. Even Ali's parents let it be known from Yangon that they were angry about their son's relationship with a Buddhist girl. Still, there was no groundswell from the people of Monsong for stopping the parade, now just two days away. The Tharye Narye Group did not speak out in support of the monks, but neither did they lobby in favor of the parade.

A telephone call to the Monsong Chief of Police from the monks threatened that if the parade were not cancelled there would be violence in the streets. Within hours the Police Chief revoked the parade license, citing public safety concerns. In reality, the police and the monks knew that cancelling the parade was a way to cause violence rather than a way to stop it. It would encourage the citizens of Monsong to attack the Muslims for spoiling Independence Day.

By late Tuesday afternoon, word had spread that Thursday's parade was off. The police said "postponed," but everyone knew that meant "cancelled." Preparations, at considerable expense, were already underway. Disappointed kids cried about the cancellation. It was a huge setback so soon after the euphoria of the national elections, but broken promises were nothing new to the people of Myanmar.

At 7pm, Ko Thant felt dejected as he looked around the CrossRoads. So much had gone well in the last year. Now, on the threshold of a new beginning, progress was reversed by a few monks who masqueraded as leaders of Myanmar's most honored and revered institution. Everyone had hoped that Ko Thant might find a solution.

What had he done? Nothing. For the first time since coming to Monsong over twenty years ago, he thought of returning to his tiny village, away from all of this. Even his near death experience a year ago had not made him consider giving up and going home. He thought of Nabeelah, wishing she could give him advice from the grave, something to restore peace and harmony.

As he headed home to his tiny apartment, Ko Thant called a Tharye Narye member and, almost as an afterthought, asked him to schedule a meeting for tomorrow night. He had no ideas or expectations, but at least it might appear to the community like their organization cared.

CHAPTER XIV

STRANGE HAPPENINGS

Fourteen of the twenty Tharye Narye members sat around a room at the Bandstand: five women and nine men, ages twenty to forty, consisting of nine Buddhists, three Christians, and two Muslims. In addition to promoting civic and business activities, they sometimes smoothed over community misunderstandings and economic disputes, but religion was a topic generally avoided. They wanted to find a way to minimize the economic damage and bad feelings of the cancelled parade, to look forward, not back. They wanted to plan the next positive event. After an hour and as the meeting drew to a close, the mood remained gloomy, with few ideas and no

consensus. More than one member glanced at their watch or phone.

"We've done what we can," someone said.

"I don't feel like we've done anything," Ko Thant replied.

"We can't defy the police order," said a tour guide.

"It's not really their order, they're just reacting to the monks," said Ko Thant. The room was silent for a moment.

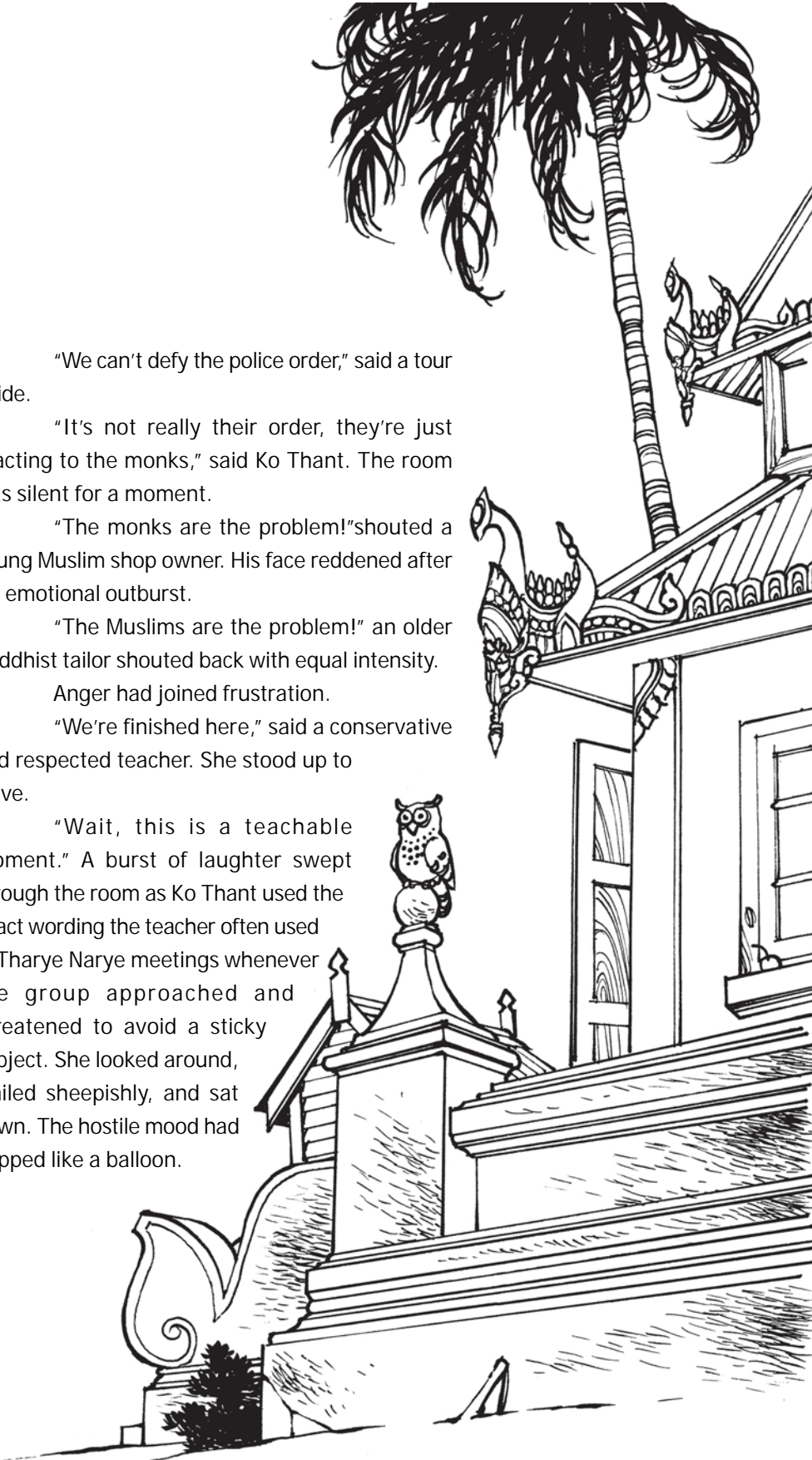
"The monks are the problem!" shouted a young Muslim shop owner. His face reddened after his emotional outburst.

"The Muslims are the problem!" an older Buddhist tailor shouted back with equal intensity.

Anger had joined frustration.

"We're finished here," said a conservative and respected teacher. She stood up to leave.

"Wait, this is a teachable moment." A burst of laughter swept through the room as Ko Thant used the exact wording the teacher often used in Tharye Narye meetings whenever the group approached and threatened to avoid a sticky subject. She looked around, smiled sheepishly, and sat down. The hostile mood had popped like a balloon.

What next? Here's the teachable moment, but what do I teach and how do I teach it? He was barely a student, much less a teacher. The word "teacher" made Ko Thant think of the word "professor." He remembered telling the crowd at his Tharye Narye welcoming party that his riders were his professors. Now, out of nowhere, one rider came to mind. Several years ago, an actor who was passing through Monsong as Ko Thant's rider watched as many people along their route, men and women, young and old, bantered with Ko Thant, shouting hellos, laughter and bits of news and gossip. The actor had said he would like to be a sidecar driver so he could learn from all these different characters.

"It reminds me of an acting class years ago," the man had said, "where everyone was encouraged to talk at the same time—to another person, to themselves, to no one in particular. And each student had multiple personalities, their own as well as different characters from a movie, play or book. Everybody talked at once. The words and ideas bounced around, sometimes off the wall, sometimes fading away, sometimes picked up by another student. Good actors cannot be cautious or shy. They must not care what they look and sound like or what other people think."

Ko Thant shared his memory with the group, and for a minute they sat silently perplexed. Then something strange happened: the "teachable moment," a new game. The meeting turned into an acting class, all talking at the same time and in multiple personalities, loud and confusing and in different accents, depending on their character. They were free to say anything, no way to trace back who had said what to whom.

"I blame the British."

"No, the Indians."

"No, the Chinese."

"Don't forget the Norwegians." Laughter.

"Hurrah for democracy. Let's celebrate. Oh wait, not allowed."

"There is nothing wrong with wanting your kids to marry someone like you."

"Speak for yourself." Laughter.

"I blame the police."

"The monks."

"The Muslims."

"The Buddhists."

"The Tharye Narye."

"The Nats." Laughter.

This went on until around 8pm when a restaurant owner who missed the first part of the meeting showed up with food and beer. Then it started up again, especially for those fueled with alcohol.

"We're not young leaders, we're young followers."

"And some of us not so young."

"We've been without freedom for so long, we don't know what it looks like and what to do with it."

"The only thing this country does well is lose. And play dirty. Just look at the national football team." Some laughter, but mostly groans of agreement.

"Red cards for all of us."

"A war over a couple that may not even be a couple. They took a walk in the park. No one saw them even holding hands."

It was nearly midnight when the beer ran out. At the CrossRoads, the members headed home, fanning out in all directions. The nearby residents had been curious about the meeting, but they went to bed hours earlier, resigned to a tomorrow without a parade.

CHAPTER XV

INDEPENDENCE DAY

Parades started on Thazin Road down by Monsong Lake, in the park where Ali and Nyo May strolled less than a week ago, and where Ali and Thin Thin had earlier done the same.

It was a quiet morning at the monastery. The buzz had died down with the parade cancellation.

Ye Htut's bench was unoccupied at this early hour.

As all twenty Tharye Narye members left the park and started toward Thazin Road and the CrossRoads and the Bandstand, the police met them.

"The parade has been cancelled." The tone was non-threatening, but the police positioned themselves to block the road.

"This is not a parade. We gathered in the park to honor Independence Day. That is finished, and now we are just walking up to the Bandstand for our regular monthly meeting," said Ko Thant.

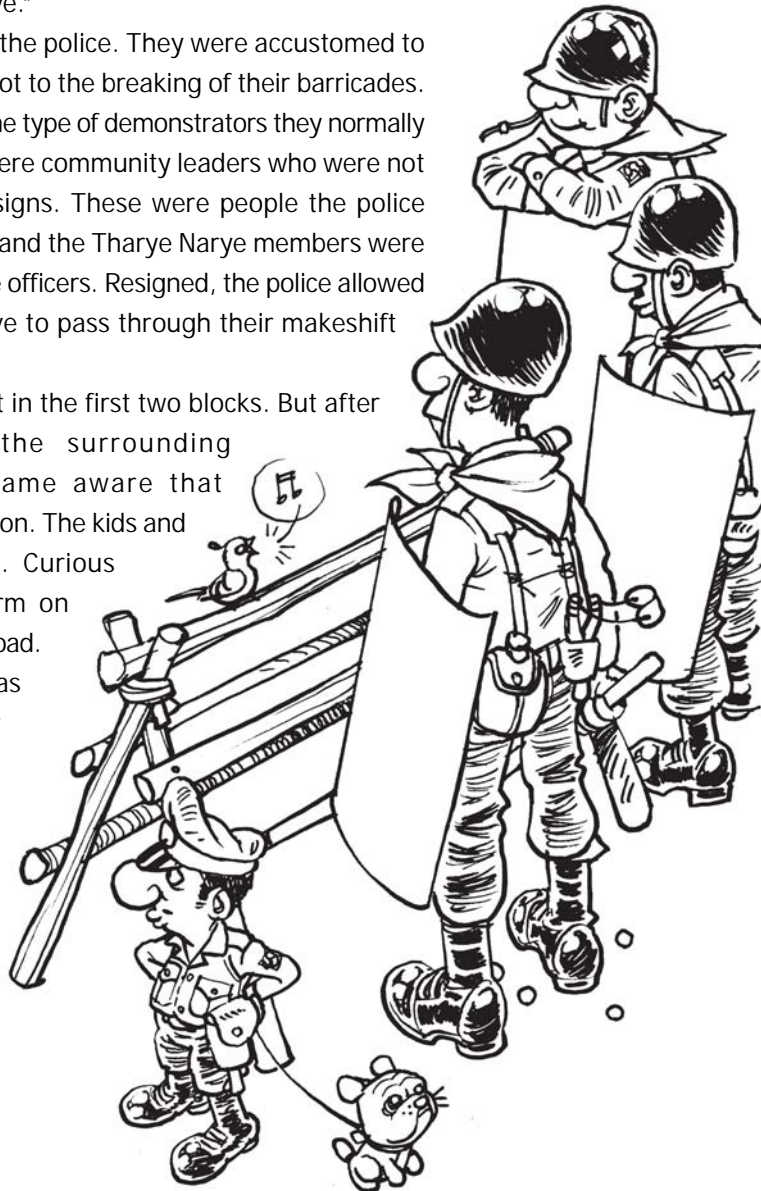
"No marching in the street for groups of more than five," said a policeman.

"We're walking, not marching. We will divide up into four groups of five."

This puzzled the police. They were accustomed to demonstrations but not to the breaking of their barricades. These also were not the type of demonstrators they normally encountered. They were community leaders who were not shouting or waving signs. These were people the police knew and respected, and the Tharye Narye members were older than most of the officers. Resigned, the police allowed the four groups of five to pass through their makeshift barricade.

All was quiet in the first two blocks. But after that, people in the surrounding neighborhood became aware that something was going on. The kids and dogs sensed it first. Curious groups began to form on both sides of Thazin Road. When the parade was cancelled, an order was issued that no marchers and no music would be allowed on Thazin Road.

What's an Independence Day without music?

Somewhere in the distance, you could hear the faint but familiar sound of "Doepot Wine". Then from another direction and closer, a second, and louder version of the same sounds. Suddenly from every neighborhood, a crescendo of marching bands playing "Doepot Wine". Hand-slap drumbeat, crashing cymbals, piercing flute and clacking sticks. Traditional, patriotic, humorous and joyful. The storm clouds parted and sunshine washed over Monsong.

The police decided it was better to let the Tharye Narye marchers get to the Bandstand than to try and stop them here in the roadway. The music was not being played on Thazin Road. This was not technically a forbidden parade along a forbidden route with forbidden music. This was a celebration breaking out all over town, not illegal and impossible to stop. Neighbors poured into the streets. Decorations and costumes and snacks materialized. Every shape, size and kind of musical instrument came out for its moment in the sun. An old man, his toothless smile fifty years in waiting, held his three-year-old great-granddaughter over his head, her wide eyes leaping from fear to excitement, from tears to laughter.

By the time they approached the CrossRoads, the side streets were jammed. Thazin Road was still clear, with only the police walking behind Tharye Narye. Would the CrossRoads, where Ko Thant, Ko Win, Thin Thin and Nyo May worked, where last year's trouble centered, be the catalyst for defiance and violence? It looked inevitable that the crowds would pour out onto the forbidden Thazin Road. The seductive music dared them to eat the forbidden fruit.

If that happened, the police would know what to do. Their batons were at hand, as were the tear gas and rifles with live rounds. It was the exact situation that those who had called off the parade were hoping for.

Somehow, word spread in that lightning fast way that Monsong and other small towns in Myanmar were famous for. *Do not go on Thazin Road. Go by the side roads and alleys to the Bandstand. You can cross Thazin Road, that is not illegal.*

No authority gave these orders. No decision was made beforehand. It was spontaneous. Now, after fifty years of fear and inaction, with last month's elections and the thoughts of this

Independence Day, it was time to exercise their freedom from fear. Monsong was heading for the football field in front of the Bandstand, along the side streets and back alleys and across yards and dirt paths, using every route except Thazin Road.

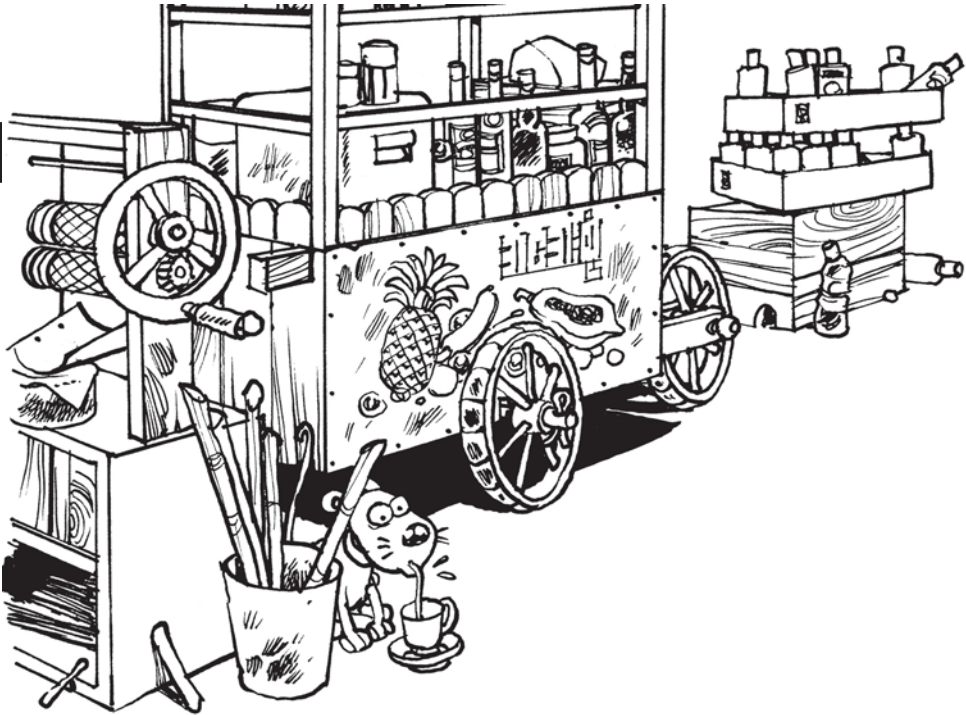
Ko Thant looked around in disbelief. His group had left their meeting last night having decided to make a low-key statement with their walk today. They had told no one. Their goal was not to draw the community out in an illegal protest. They meant only to register a mild rebuke over the parade cancellation. Nothing had been planned for today at the football field.

"What do we do now?" he said to no one in particular, which was just as well, since no one could hear him.

It was a beautiful day. *Why not just sit on the grass in front of the Bandstand.* It turned into the largest community picnic ever in Monsong; no speeches; no schedule; no timetable; no grouping by race or religion. Everyone shared equally in the moment. Music was everywhere. No classical concert ever sounded as beautiful as this spontaneous expression of the pulse and heartbeat of the people, their town and their country. Ordinary citizens expressed extraordinary emotions.

Ko Thant didn't see Ko Win or Thin Thin or Nyo May or Ali, but they might have been somewhere in the crowd. Most stayed until dark. No one would ever forget that day.

CHAPTER XVI

COLD DRINK STAND

The next morning Thin Thin and Ko Win stood at the Cold Drink Stand. It was the same time and place where they had met a year ago to decide the fate of their closed shops. That was a life changing meeting. This one was more important.

"Have you ever been here?" Ko Win smiled.

"You asked me that the first time." No "first kiss" confessions from Thin Thin.

"I never got an answer." He kept the smile.

He had called her yesterday afternoon at the height of the Bandstand celebration.

"Are you going to go?"

"Are you?"

"I feel like it's better to stay away."

"So do I."

"I have another idea," said Ko Win.

Now they stood alone in the cool morning air.

"Once again, Ko Thant saves the day."

She nodded. "For now anyway." It was an answer Gannie would have given.

A pause.

"What do you think?" he said.

"About what?"

"About us."

A long and uncomfortable pause.

"I want to be with you. I want to marry you. I love you," He said.

She looked up at him.

"Do you know what you're saying?"

"I hope so," he said.

"People will not be happy. Start with U Maung and Thiri and my parents and just keep spreading out from there," she said.

They both pictured the expanding circle of rejection. She thought of the possible consequences.

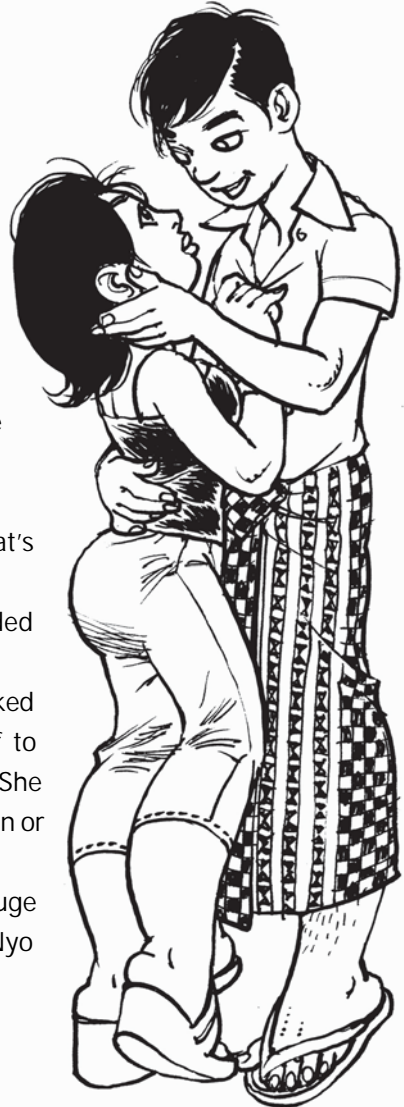
"Will Ye Htut come back?"

"I doubt it. Not if he knows what's good for him."

"What about Ali?" Ko Win dreaded bringing up his greatest concern.

"He called a few days ago and asked if I would reconsider," she paused as if to reflect on her time with him. "I said no." She looked at Ko Win. "He will go back to Yangon or Calcutta."

He did not want to show the huge relief he felt. Instead, he asked, "And Nyo May?"

"I'm not positive, but I don't think that was ever serious. She told me Ali was using her to try and make me jealous. She was just having a fling with a handsome older man. When all the uproar started, she was happy to leave him." Ko Win's mind was still back on the Ali and Thin Thin part. He hardly heard her Nyo May theory.

Thin Thin looked up at Ko Win again. He leaned over and kissed her lightly on the lips. She put her arms around his neck and buried her face in his chest. Her tears were a mixture of fear, uncertainty and joy.

They walked hand in hand up the path to the spot with a panoramic view. In the distance, the lake met the park and the monastery. Thazin Road came toward them to the CrossRoads, where their short past had played out and hopefully their long future would unfold. Both thought they could make out Ko Thant at his sidecar stand, a most reassuring sight. Off to the right down Padauk Road, they could see the mosque, the Nazim compound and, further on, the Monsong hospital. Below them and to the left of the CrossRoads were U Maung and Thiri's house and the cottage Ko Win shared with Sanda and the twins.

"Where will we live?" asked Ko Win.

"That will be the least of our problems," she said. "No one will speak to us. No one will come to our shops. No one will even come to our wedding." She smiled at her pathetic predictions.

"Don't be afraid." Ko Win was glad that he could at least pretend not to be afraid. "Ko Thant will be there for us. He will bring our friends and customers back. And the twins will come to the wedding, if I can improve my Danbauk."

He held her tightly and the intensity of their long kiss marked the beginning.

CHAPTER XVII

THE WEDDING?

It was after 9pm in late August and Thin Thin was finishing up at *The Cloud*. Ko Win came from next door, silently approaching her from behind and placing his hands affectionately on her hips.

“Your day couldn’t have been as long and hot as mine.” He kissed her gently on the back of the neck.

“You didn’t have to tend to boiling pots all day.” She smiled, looking surprisingly fresh and cool.

They sat facing each other, hands linked, across a small table.

“Why do we have to sit in the dark to discuss our future?” he said.

They both knew the answer. Everyone around the CrossRoads had heard about their January decision to marry. Their families knew, but would not talk about it, hoping the young couple would change their minds. Ko Win and Thin Thin’s reaction was an equally stubborn refusal to bring up the subject with those family members closest to them. The months from January to August dragged slowly by.

"Let's pick a date. That will force the issue!!" He tightened his grip on her hand. "How about two weeks from now?"

She returned the pressure. "Are you sure you want to go through with this?" Both were sure.

.....

As with all good gossip in Monsong, word immediately spread of a date chosen.

Within days, Ye Htut was back in town. On his parents' desolate farm, he had, months earlier, gotten news of the Ali-Nyo May "affair," but he didn't know either of them and he was too lazy to react. A Muslim marrying into his own family was another matter. It was really his wife's family, but in Ye Htut's mind, Sanda belonged to him, so her family was his. And the Muslim was Thin Thin, who he had tried but failed to drive from Monsong eighteen months ago. And Ko Win, who had personally banished him, must be repaid. Having done little on the family farm but sit around and drink while his parents and brother and sister struggled to coax enough to eat out of the rocky soil, he looked even worse than when he had slithered away from Monsong, but he was welcomed by his old bench mates, who likewise had not aged well.

They drank for two days, catching Ye Htut up on Monsong intrigue and, in their eyes, the disturbing trends toward a more inclusive and diverse society taking shape throughout Myanmar. With the improving economy, it was hard to find excuses for not working, but they pretended that the jobs available were beneath them. Ye Htut stayed away from the CrossRaods and Sanda, Toe Toe and Soe Soe, but word quickly spread that the parasite had returned.

"This is not going to happen." Alcohol provided the fuel for the words and the impetus needed to drive Ye Htut next door to the monastery and the same nationalistic monk from whom he got 969 stickers nearly two years ago.

If the last eighteen months were humiliating for Ye Htut, they were equally so for the rogue monks and their fading Ma Ba Tha sponsors. In the national elections of late 2015, Ma Ba Tha supported the military backed USDP, losers in a landslide NLD victory. Their status as a legitimate organization and their influence were

now being publically questioned by the leading Buddhist religious group Ma Ha Na as well as the government's Minister of Religious Affairs and Culture. Calls were made for a definition of hate speech which could be used as a basis of taking legal actions against offenders.

Things were changing quickly throughout the country, but there were still many monks and citizens who felt a fight must be waged at all costs to maintain the purity of Buddhism and protect it from the encroachment of radical Islamists. Several Monsong monks were part of that angry nationalistic sentiment. They saw their power disappearing and, in desperation, were willing to defend the anti-

Muslim Race and Religion laws and join Ye Htut's effort to stop the marriage of Ko Win and Thin Thin.

The nationalist monks were not the only ones fighting change. Setting the wedding date did not change the attitude of the Maungs and Nizams. They let it be known that in additions to their disapproval, they would not attend the wedding ceremonies.

.....

In early September, one week before the wedding date, despite the searing heat and a looming monsoon downpour, Ye Htut rounded up more than fifty people at the CrossRaods to listen to the angry monk.

"I have known most of you all your life. Monsong was always a peaceful Buddhist town. That peace is being threatened by Muslims who want to take over your country, your town and your families."

Ko Win saw the gathering from inside SMILE. He knew Ye Htut was back and saw immediately what this demonstration was about. His first reaction was to confront the monk, but fearing for Thin Thin's safety, he instead slipped next door to *The Cloud* and they left by a side entrance to a friend's house several blocks away. U Maung and Thiri also left the CrossRoads just as the monk started talking, returning home to make sure Sanda, Toe Toe and Soe Soe were safe.

Ko Thant found himself sitting at the sidecar stand surrounded by the crowd and looking directly up at the monk. Eighteen months ago he had almost died while trying to lead Ko Win and Thin Thin from danger during a similar situation just steps from this spot. Seeing them just now leaving the scene safely and not fearing for his own safety, he remained in his front row seat to watch the proceedings.

"The Muslims almost killed you." The monk stared down at Ko Thant. He turned and gestured toward SALON, then back again over Ko Thant's head toward SMILE and *The Cloud*. "They want to take over your businesses one at a time. It is already happening." He paused. "This marriage must be stopped. The children, and there will be many, will be forced to convert to Islam." He gestured with a

clenched fist, thrusting at individuals in the crowd. "You must stop this racial and religious pollution. Take whatever action is necessary. The Islamic radicals are willing to take lives and to die themselves. We must fight fire with fire." The monsoon downpour arrived on cue, as if ushering in the apocalypse.

Ye Htut watched the gathering, unobserved, from behind a building down Thazin Road. When he saw the flight of Ko Win and Thin Thin on one side and Thiri and U Maung on the other, and the cheering crowd with the community leader Ko Thant sitting in their midst, he flushed with excitement over his demonstration's apparent success. It looked like the community and the monks were joining forces to stop the wedding.

.....

Things happened at lightning speed after the monk's CrossRoads speech.

With the help of a Tharye Narye lawyer and on the organization's letterhead, Ko Thant filed a formal complaint with the Monsong police claiming the monk's remarks constituted hate speech. The police accepted the filing and referred it to the government's Department of Religion and to the Buddhist leadership organization Ma Ha Na. The filing contained a word-for-word transcript of the CrossRoads speech. Ko Thant, sitting just feet from the monk, had the good instincts to place his cell phone, which was out of sight on a small shelf under his desk, on "record."

Copies of the transcript made its way to the Maung and Nazim families. The monk's poisonous speech, instead of strengthening their opposition to the marriage, was a step too far. In their hearts, they still opposed Thin Thin and Ko Win's plans, but the monk's hatred, slander and call for violence went over the line. They could not allow themselves to be associated with his hate speech.

The families first met separately. Thin Thin was not close to her parents, but they were still her parents. They spoke of Nabeelah and her desire for Thin Thin to be with Ali. They also knew Gannie trusted Thin Thin's judgement and respected Ko Win.

U Maung, Thiri and Sanda met with Ko Win. They would much prefer a Buddhist wife for him, but all three admired Thin Thin and saw how well the two got on together.

Next, the families held a long meeting without Ko Win and Thin Thin in attendance. The discussions were passionate but civil; after all, both were opposed to the marriage. But in the end, they decided that politics, prejudice, religious zealotry and family pressure should not dictate the future for Ko Win and Thin Thin. They agreed to accept the marriage and attend the ceremonies.

Ko Win got word to the benches that Ye Htut had twenty four hours to leave Monsong for good. For a coward like Ye Htut, the consequences for refusal did not need spelling out. He was on his way back to his pathetic family plot on the next bus out of town.

The wedding was less than a week away. Ko Thant would be the best man and Toe Toe and Soe Soe would be ring bearers. Buddhists and Muslims would be welcome guests and Danbauk was on the menu, with both the Nazim and Maung family promising to bring their special ingredients and share in the preparation.

